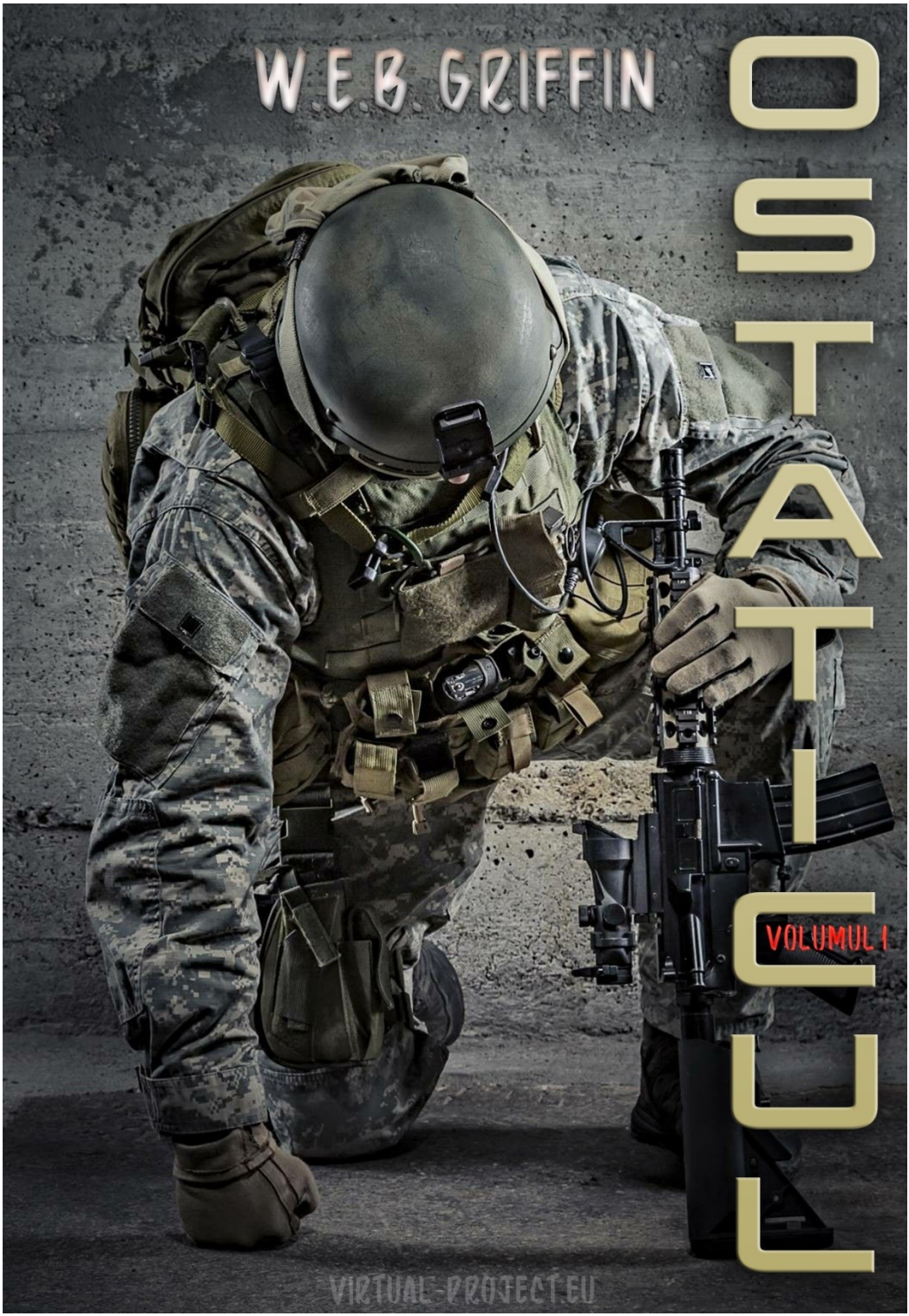
W.E.B. GRIFFIN
OSTATICII
VOLUMUL I
VIRTUAL-PROJECT.EU

W.E.B. Griffin

Seria: *Agentul președintelui*

Volumul 2

OSTATICUL

Partea I

Original: *The Hostage* (2005)

Traducere din limba engleză:
MIRCEA PRICĂJAN

virtual-project.eu

NEMIRA

2010

26 iulie 1777

„*Nevoia de a obține informații*
valoroase este evidentă
și nu trebuie scoasă
și mai mult în evidență”.

George Washington,
general și comandant-șef,
Armata Continentală

PENTRU CEI DISPĂRUȚI

WILLIAM E. COLBY
Locotenent OSS Jedburgh care a devenit directorul Agenției Centrale de Informații (CIA)

Aaron Bank
Locotenent OSS Jedburgh, ulterior colonel și părintele Forțelor Speciale

WILLIAM R. CORSON
Legendar ofițer de informații al Marinei pe care KGB-ul l-a urât mai mult decât pe oricare alt ofițer american de informații – și nu numai pentru că a descris în amănunt modul de lucru al serviciului secret sovietic

PENTRU CEI ÎN VIAȚĂ

BILLY WAUGH
Legendar sergent-major al Comandamentului Forțelor Speciale care s-a pensionat și după aceea a început să-l vâneze pe faimosul Carlos Șacalul. Billy l-ar fi putut lichida pe Osama bin Laden la începutul anilor nouăzeci, dar nu a primit permisiunea de a face asta. După cincizeci de ani de activitate, Billy continuă să-i vâneze pe indivizii răi

RENÉ J. DÉFOURNEAUX
Locotenent OSS Jedburgh care a devenit un faimos ofițer american de contrainformații

JOHN REITZELL
Ofițer de armată și o legendă în cadrul Delta Force care l-ar fi putut ucide pe șeful teroriștilor de pe vasul *Achille Lauro*, dar nu a primit aprobarea

RALPH PETERS
Ofițer de informații al armatei care a scris, din câte am citit eu, cea mai bună analiză a războiului nostru împotriva

teroriștilor și a inamicului cu care ne confruntăm

ȘI PENTRU NOUA GENERAȚIE

MARC L.
Ofițer senior de informații care, în ciuda tinereții lui,
îmi amintește cu fiecare zi tot mai mult de Bill Colby

FRANK L.
Legendar ofițer DIA care s-a pensionat și acum
o ia pe urmele lui Billy Waugh

NAȚIUNEA NOASTRĂ DATOREAZĂ ACESTOR PATRIOȚI MULT MAI MULT DECÂT S-AR PUTEA CREDE

I

UNU

Flughafen Schwechat

Viena*, *Austria
16*:*30*, *12 iulie 2005

American fiind, Jean-Paul Lorimer se simțea deranjat ori stânjenit sau amândouă de fiecare dată când ajungea pe aeroportul internațional din Viena. Primul lucru pe care îl vedeai când intrai în terminal era o gheretă Starbucks.

Ce aroganță pe americani să vândă cafea în Viena! *Și încă să-și anunțe prezența cu o firmă roșie*, *cu neon*, *atât de țipătoare*!

Jean-Paul Lorimer, doctor în istorie – un bărbat extrem de negru în vârstă de patruzeci și șase de ani, întrucâtva îndesat, complet chel, care vorbea pe un ton nazal și purta haine după ultima modă europeană, inclusiv ochelari minusculi cu rame negre și încălțări italienești care-i permiteau mai mult să plutească decât să pășească – își scrisese teza de doctorat pe marginea istoriei Europei Centrale. Știa că exista cafea în Europa de la începutul anilor 1600.

Doctorul Lorimer mai știa și că, în urma asediului Vienei din 1683, armata otomană în retragere lăsase după ea saci cu „grăunțe negre”. Franz Georg Kolschitzky, un vienez care trăise în Turcia, le recunoscuse ca fiind boabe de cafea. Fără a mai sta pe gânduri, Kolschitzky deschisese o cafenea. În timp ce clienții beau cafeaua preparată după o rețetă îmbunătățită prin adăugarea de lapte și zahăr, primeau și ziare gratis.

A fost un succes imediat, iar cafeaua a devenit aproape imediat parte a înaltei societăți din Imperiul Austro-Ungar. Și de acolo s-a răspândit în întreaga lume.

Dr. Lorimer trecu cu pas lejer pe lângă coada de călători care așteptau la gheretă, clătinând dezgustat din cap. *Iar acum o*

aduc americanii, de parca ei ar fi inventat-o, *precum Coca-Cola*? *Răspândesc cultura americană*? *Dumnezeule mare*! *E scandalos*!

Doctorul Jean-Paul Lorimer nu se mai considera american. În ultimii douăzeci și doi de ani, fusese angajat al Națiunilor Unite, iar în ultimii cinci îndeplinise funcția de reprezentant diplomatic.

Rangul lui era de șef al Direcției Europene pentru Coordonare Interagenții. Sediul acesteia se afla la Paris, drept care el trăise acolo aproape un sfert de secol. Cu mai mulți ani în urmă, achiziționase un apartament pe rue Monsieur, în arondismentul VII, și avea de gând – la momentul oportun – să cumpere o căscioară undeva pe Coasta de Azur. Nu luase niciodată în calcul, până de curând, să se întoarcă în Statele Unite.

Pașaportul lui diplomatic, albastru și cu ștampila aurie a Națiunilor Unite pe copertă, îi asigură libera trecere pe lângă ofițerul serviciului de imigrații aflat la post.

Ajunse la șirul de taxiuri, așteptă ca șoferul să-i pună valijoara în portbagajul Mercedesului, urcă pe bancheta din spate și îi spuse taximetristului, în germană, să-l ducă la o adresă de pe Cobenzlgasse.

Lorimer avea sentimente amestecate, majoritatea negative, față de Viena, începând cu faptul că era greu să ajungi acolo, de la Paris, pe calea aerului. Nu exista o rută directă. Trebuia să faci escală fie la Londra, fie la Bruxelles. Astăzi, întrucât trebuia să ajungă acolo cât mai repede posibil, venise via Londra. Așa, întârziase doar o oră și jumătate față de trei ore și jumătate, cât ar fi presupus ruta cu escală la Bruxelles.

Mai era și trenul, desigur, garnitura numită Mozart, însă călătoria părea să dureze o veșnicie. Ori de câte ori putea, Lorimer își trimitea un subordonat pentru a rezolva problemele la Viena.

Sigur, era o zi frumoasă. Lorimer considera că aceasta era capitala unui imperiu inexistent. Însă era foarte scumpă – nu că asta ar mai fi contat pentru el – și în aer plutea o anumită atitudine rasistă. În Paris, așa ceva era de neconceput, motiv pentru care Lorimer adora Franța, în general, și Parisul, în particular.

Își schimbă șirul gândurilor de la cele neplăcute la cele plăcute. În vreme ce nu era nimic nelalocul lui cu femeile din Paris, puțină variație prindea întotdeauna bine. Aici, în Viena,

puteai avea o blondină planturoasă din Polonia sau din Rusia, ceea ce nu se întâmpla întotdeauna în Paris.

Jean-Paul Lorimer nu fusese niciodată căsătorit. Când își fundamentase cariera, îi lipsiseră timpul și banii necesari, iar când atinsese o poziție care-i permitea financiar să se însoare, rămăsese totuși problema timpului.

În urmă cu aproximativ zece ani, văzuse un film în care actorul Michael Caine interpreta rolul unui diplomat senior care, în mod asemănător, nu avusese timp să-și ia o soață și își afla debușeul sexual în relațiile pasagere cu prostituate de lux. Jean-Paul se identificase, cu tragere de inimă, cu personajul lui Caine.

Apartamentul spre care se îndrepta Lorimer era locuința secundară vieneză a lui Henri Douchon, un asociat de afaceri libanez. Henri, asemenea lui Lorimer, avea strămoși de culoare – sigur, prin vene îi curgea un strop de sânge arab, însă era un bărbat cu tenul închis, înalt și suplu. Și el era necăsătorit, și-i plăceau și lui blondele planturoase.

Dar lui Henri îi mai plăceau și blonzii zvelți – apucăturile acestea erau la ordinea zilei în Orientul Mijlociu dar intuia că Jean-Paul nu se simțea în largul său în tovărășia lor, așa că-i gonea din apartament când Lorimer era în oraș, înlocuindu-i cu poloneze blonde și planturoase ori cu alte fete care le erau amândurora pe plac. Uneori, patru ori chiar șase la număr.

N-ar strica să mă distrez puțin; *numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla mâine*.

•

Când apăsă butonul soneriei, Jean-Paul nu primi niciun răspuns.

Henri nu răspunsese nici la telefon, atunci când Jean-Paul îl apelase de dimineață, din Paris, pentru a-și anunța venirea. Sunase de la un telefon al direcțiunii – nu de la al său –, astfel încât apelul să nu poată fi pus în relație cu persoana sa, și nici nu lăsase vreun mesaj pe robotul telefonic, din același motiv.

Știa însă că Henri este în oraș, deoarece, atunci când lipsea, își scotea telefonul din priză, ceea ce făcea ca apelul să nu activeze mesageria telefonică.

Jean-Paul așteptă exact nouăzeci de secunde – numărate cu ajutorul cronometrului său Omega, în vreme ce se uita înapoi de-a lungul Cobenzlgasse, strada pavată cu piatră despre care știa că ducea pe deal în sus spre locul unde feldmareșalul

Radetsky își avea cartierul general atunci când turcii se aflaseră la porțile Vienei –, după care introduse cheia în broască.

Nu avea de unde să știe ce anume făcea Henri în clipa aceea, poate un lucru important din care nu se putea întrerupe așa, cu una, cu două. Era o chestiune de bune maniere să-i ofere un răgaz de nouăzeci de secunde.

Când împinse ușa, auzi muzică – Bartók, decise el –, ceea ce-i spunea că Henri era acasă.

— Henry, strigă el. *C'est moi*, Jean-Paul!

Niciun răspuns.

Când păși în apartament, nu reuși să identifice imediat niciun iz aparte. Ușa dintre camera de zi și dormitorul lui Henri era deschisă. Patul era în dezordine, dar gol.

Jean-Paul îl găsi pe Henri în biroul mic, cel pe care amicul său îl numea uneori, fandosindu-se, biblioteca.

Ședea în fotoliul cu spetează înaltă, tapițat în piele, din spatele mesei de lucru. Avea mâinile legate de brațe cu curele din piele. Era gol-goluț. Îi fusese tăiat gâtul – tăiat atât de adânc, încât puțin lipsise să fie decapitat.

Pieptul lui păros, flasc, era mânjit de sângele scurs de la gât, iar bărbia, de cel care îi cursese din gură.

Pe pupitru se aflau un cuțit de bucătărie și un clește, ambele pline de sânge. La vederea lor, Jean-Paul se simți tulburat, desigur, însă panica ori greața sau orice altceva de felul acesta îi rămase totuși străină.

Pe când încă activa în cadrul Națiunilor Unite aspirând la mai mult, petrecuse destul timp în locuri precum Congo și se obișnuise să vadă și să simtă miros de corpuri mutilate.

Se uită din nou la cadavru și la birou și trase concluzia că înainte să-i fi fost tăiat gâtul asasinii îi smulseseră două unghii și apoi – probabil ulterior – șase dinți. Torsul și partea superioară a coapselor fuseseră tăiate în multe locuri, probabil cu cuțitul.

Știam că este posibil să se întâmple așa ceva, *dar n-am crezut că se va întâmpla atât de repede*. *Mă gândeam că vom mai avea cel puțin două săptămâni la dispoziție*.

Oare m-a văzut cineva intrând?

Nu.

Taximetristului i-am dat adresa unei case la șase numere distanță de aceasta și am avut grijă să mă vadă că mă apropii de ușa ei, înainte să plece.

Să se găsească oare ceva incriminator în apartament?

Probabil că după ce i-au făcut asta n-a mai rămas nimic de interes ori de valoare.

Și oricum nu contează. E timpul să dispar de aici.

Singura întrebare pare a fi dacă asasinii mă vor aștepta în Paris.

E posibil ca ăsta să nu fie decât un avertisment pentru mine.

Categoric însă nu pot să acționez pe baza unei asemenea presupuneri.

Doctorul Jean-Paul Lorimer ieși calm din încăpere, își recuperă valijoara de unde o lăsase când intrase, pregetă căzut pe gânduri un moment, apoi scoase cheia apartamentului din buzunar și o așeză pe măsuța de lângă ușă.

Ieși din apartament și ajunse pe Cobenzlgasse, trăgând valijoara după sine. Coborî dealul spre stația de autobuz și, când veni o mașină, urcă.

Când ajunse la Opera vieneză de pe Karnter Ring, coborî și urcă în alt autobuz care îl duse la gara Viena Vest pe Mariahilferstrasse.

Cumpără un bilet pentru un compartiment single în trenul EN 262, achitându-l cu cardul său American Express Platinum emis de Națiunile Unite.

Apoi, văzând că are timp berechet înainte ca trenul să pornească spre Gare de l'Est din Paris, la opt treizeci și patru, ieși din gară, găsi o cafenea și comandă o cafea dublă *mit Schlagobers*. Luă un exemplar din *Wiener Kurier* din stativ, pentru a-l citi în timp ce-și bea cafeaua.

DOI

Rue Monsieur nr. 7
Paris, arondismentul VII, Franța

12:05, 13 iulie 2005

Doctorul Jean-Paul Lorimer aruncă o ultimă privire, întristat, prin apartamentul său. Știa că-i vor lipsi multe lucruri – și nu

doar antichitățile splendide pe care și le putuse permite în ultimii ani însă nu era nimic de făcut în privința asta.

Nu era împăcat nici cu gândul de-a lăsa aproape șapte mii de euro în seif. Șapte mii de euro însemnau în jur de opt mii de dolari SUA. Lăsând însă aproape totul în urmă – inclusiv banii în seif – avea categoric să nedumerească, măcar temporar, pe oricare persoană l-ar fi căutat.

Și nu era ca și când s-ar fi dus la Shangri-La fără resurse financiare corespunzătoare. Împărțiți în mod mai mult sau mai puțin egal între Banco Central, Banco CO-FAC, Banco de Crédito și Banco Hipotecario erau șaisprezece milioane de dolari, mai mulți bani decât Jean-Paul, cu zece ani în urmă, și-ar fi imaginat că va avea vreodată.

Iar la Shangri-La, îl așteptau deopotrivă un apartament de lux cu vedere spre plaja cu nisip alb a Oceanului Atlantic și, la o sută șaizeci de kilometri nord, în San José, o *estancia* izolată de restul lumii, cu două mii de hectare de pământ, pe care se făcea zootehnie pe bani frumoși.

Toate proprietățile și conturile bancare erau înscrise pe numele de Jean-Paul Bertrand, pe al cărui pașaport, eliberat de Ministerul de Externe libanez, figurau fotografia și amprenta digitală ale lui Jean-Paul Lorimer. Obținerea pașaportului costase o avere, însă acum era evident că investiția meritase.

Jean-Paul lua cu el doar două valize medii, plus valijoara de voiaj pe care o avusese cu el la Viena. În cele trei erau împărțiți o sută de mii de dolari SUA, în teancuri ordonate a câte cinci mii fiecare. Banii erau ascunși în pantofi, șosete, buzunarele interioare ale jachetelor și așa mai departe. Se convinsese deja să arunce tot bănetul dacă se dovedea că nu va putea ajunge la Shangri-La fără a scăpa de inspecția bagajelor.

Mai avea cinci mii de dolari – în cinci teancuri a câte o mie fiecare – în diferite buzunare ale costumului și patru pașapoarte, toate cu semnalmentele sale și toate completate în alb.

Jean-Paul se chinui puțin cu bagajele până când reuși să oprească un taxi, după care lucrurile merseră ca pe apă.

De la Charles de Gaulle International, luă un zbor Royal Air Maroc sub numele de Omar del Danti, de naționalitate marocană, până la Mohamed V International în Casablanca. Două ore mai târziu, urcă la bordul unui zbor Air France spre Aeroportul Internațional Yoff din Dakar, Senegal, sub numele de

Maurice LeLand, de naționalitate franceză. Tot ca LeLand, la nouă treizeci în noaptea aceea, luă o aeronavă Alltalia cu destinația São Paolo, Brazilia. De acolo urcă într-un aparat bimotor turbo aparținând Nord-este Linhas Aéreas, o linie aeriană braziliană regională, și zbură spre Santa Maria.

În Santa Maria, după ce-l sună pe managerul de la *estancia* sa, urcă într-un uriaș autobuz intercity – mai frumos, își spuse el, decât orice cursă Greyhound pe care o luase el vreodată. Fiecare loc dispunea de un monitor tv, aveai la dispoziție un bufet rece și chiar un vin roșu foarte bun, chiar dacă fără nume ales. Străbătu cu el o distanță de peste trei sute de kilometri până la Jaguarao, un orășel agricol care se întindea de ambele părți ale graniței braziliano-uruguayene.

Ricardo, managerul *estanciei*, îl aștepta acolo cu o Toyota Land Cruiser. Băură un pahar cu vin, mult mai bun, un merlot local, într-un restaurant, deși primitiv, decent, după care părăsiră orașul. Ceea ce însemna că intrară în Uruguay. Dacă exista vreun fel de control al pașapoartelor de oricare parte a graniței, doctorul Lorimer nu băgă de seamă. Două ore mai târziu, Land Cruiser-ul intră pe un drum de pietriș bine întreținut și trecu pe sub un indicator din fier forjat pe care scria SHANGRI-LA.

— Bun venit acasă, doctore! zise Ricardo.

— Mulțumesc, Ricardo, răspunse Jean-Paul, după care adăugă: Voi rămâne aici o vreme. Cu cât sunt mai puțini cei care știu asta, cu atât mai bine.

— Înțeleg, doctore.

— Și cred că, vorbind ca de la bărbat la bărbat, Ricardo, vei înțelege că cel mai probabil voi simți nevoie de puțină companie.

— Astă-seară, doctore? Precis sunteți obosit după atâta amar de drum.

— Păi, hai să vedem dacă găsești tu ceva care să-mi redea energia.

— Am una sau două cameriste, fete tinere, rosti Ricardo, pe care le-ați putea găsi interesante.

— Bine, făcu doctorul Lorimer.

Zece minute mai târziu, Land Cruiser-ul trase în fața unei case mari, vopsite în alb, cu un singur cat, care se întindea pe mare parte din teren.

Șase servitoare ieșiră repede din ea pentru a-i ura bun venit lui *El Patrón*. Una dintre ele, o fetișcană cu pielea ca spuma laptelui de aproximativ șaisprezece ani, i se păru într-adevăr interesantă.

Doctorul Lorimer îi surâse, intrând în casă.

TREI

Ambasada Statelor Unite
Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina

18:25, 20 iulie 2005

J. Winslow Masterson, un afro-american foarte înalt, bine îmbrăcat, cu pielea foarte închisă la culoare, în vârstă de patruzeci și doi de ani, care era animat de-un americanism aproape beligerant și care disprețuia mai tot ce ținea de Franța, stătea aplecat pe geamul biroului său, uitându-se la demonstrația care se desfășura afară.

Biroul lui Masterson se afla la primul etaj al clădirii ambasadei, puțin mai departe pe coridor de cel al ambasadorului. Masterson era șef-adjunct al misiunii diplomatice – a se citi numărul doi sau ofițer executiv, sau ambasador adjunct – și în momentul de față era reprezentantul diplomatic extraordinar și plenipotențiar al președintelui Statelor Unite în relație cu Republica Argentina.

Ambasadorul, Juan Manuel Silvio, era „dincolo de râu” – în Montevideo, Uruguay –, unde luase prânzul mai mult sau mai puțin oficial cu Michael A. McGrory, reprezentantul diplomatic extraordinar și plenipotențiar al președintelui Statelor Unite în relație cu Republica Uruguay. Cei doi ambasadori sau șefii lor de misiune se întâlneau în mod regulat, o dată la două săptămâni, fie în Buenos Aires, fie în Montevideo.

Silvio luase primul zbor de la Aeroportul Jorge Newbery din centrul orașului Buenos Aires, care pleca la șapte și cinci spre Montevideo, făcând pe drum douăzeci și șase de minute, și avea să vină înapoi cu Busquebus-ul de ora trei și zece după-amiaza.

Acest feribot de mare viteză făcea drumul în puțin peste trei ore. Ambasadorul spunea că intervalul acesta îi permitea să se ocupe nederanjat, în cabina sa de la clasa întâi, de măcar o parte din hârtiile care i se strângeau pe masă.

Astăzi erau în jur de trei sute de demonstranți, estima Masterson, oameni care făceau larmă lovind în oale de tot felul, ținuți pe loc de garduri și de aproximativ cincizeci de polițiști din cadrul Poliției Călare, dintre care jumătate stăteau într-adevăr în șaua cailor.

Manifestanții fluturau din mâini – cel puțin atunci când credeau că aparatele de filmat înregistrau. Bannerele lor protestau la adresa Fondului Monetar Internațional, a rolului Statelor Unite în interiorul acestuia, a politicii fiscale americane și-a Americii în general. Pe cel puțin șase pancarte apărea efigia lui Ernesto „Che” Guevara.

Fervoarea argentinienilor față de Guevara îl surprindea și, în același timp, îl sâcâia pe Masterson. Recunoștea o oarecare admirație pentru Fidel Castro, care dusese o mână de oameni în munții Cubei pentru antrenament, apoi dărâmase guvernul cubanez și, de atunci încolo, nu contenise să arate degetul mijlociu celei mai puternice națiuni a lumii.

Dar Guevara era altă mâncare de pește. Guevara, un doctor argentinian, fusese medicul lui Castro. Însă, din câte știa Masterson, asta fusese și singura lui contribuție la propășirea cauzei comunismului. În calitate de revoluționar, fusese un ratat desăvârșit. Încercarea lui de-a aduce comunismul în Africa fusese un dezastru. Nu fusese nevoie decât de un detașament sub acoperire, format din aproximativ o sută de soldați ai Forțelor Speciale Africane Americane, pentru a-l face să fugă cu coada între picioare. Iar când se mutase în Bolivia, un grup și mai mic de luptători din rândul Beretelor Verzi, alcătuit în mare parte din cubanezo-americani, îl așteptă nu atât pentru a-i zădărnici ambițiile revoluționare, cât pentru a-l face de râsul întregii Americi Latine.

Fusese cât pe ce ca Beretele Verzi să reușească. De pildă, raportaseră aproape entuziaști că Guevara își dusese un detașament al pompos numitei sale armate revoluționare într-o excursie de antrenament pe două zile, se rătăcise imediat în hățișuri, patru dintre oamenii lui se înecaseră în timp ce încercau să traverseze un râu, și avusese nevoie de două

săptămâni pentru a reveni la bază, abia supraviețuind cu o dietă constând din maimuțe și alte animale de junglă mici, dar comestibile. Iar când s-a înapoiat la bază, a descoperit că aceasta se afla sub paza armatei boliviene. Un fermier turnase armata revoluționară conducerii de stat a Boliviei, crezând că era vorba despre niște traficanți de droguri.

Președintele Boliviei însă nu s-a amuzat, nefiind receptiv la ideea că o mai bună cale de a-l rezolva pe doctorul Guevara era să-l umilească în public. A ordonat imediat judecarea lui de către Curtea Marțială, sub acuzația de port de arme cu intenția înlăturării guvernului prin forță și acte de violență, lucru care, conform legislației internaționale, se pedepsea cu moartea. A urmat execuția lui și Guevara, în loc să devină ciuca bătăii, s-a transformat într-o legendă.

•

— Ai căzut pe gânduri, Jack? întrebă din spatele lui o voce cunoscută.

Era Alexander B. Darby, a cărui titulatură oficială era aceea de atașat comercial al ambasadei, însă în rândul ofițerilor superiori nu era tocmai un secret că bărbatul îndeplinea de fapt funcția de șef al oficiului local al CIA.

Masterson se întoarse și surâse spre omul mărunt și rotofei cu mustață subțire.

— Aceleași gânduri aspre la adresa lui Che Guevara dintotdeauna.

— Încă n-au plecat de acolo?

Masterson negă din cap.

— Credeam că o să plouă. Speram să fie așa, ca să-i împrăștie.

— N-ai tu norocul ăsta.

— Ești gata?

— Îți stau la dispoziție, domnule, zise Masterson și se îndreptă spre ușă.

Darby, care locuia aproape de el, îl ducea acasă, în suburbia San Isidro. Mașina lui de la ambasadă fusese implicată într-un accident minor – al doilea din luna aceea – și era la service.

— S-a întors șeful? întrebă Darby, când urcară în liftul care avea să-i ducă la subsol.

— Trebuie să apară din clipă-n clipă. Vine cu Busquebus, răspunse Masterson.

— Poate spera și el să plouă, rosti Darby.

Masterson râse în barbă.

Demonstranții din fața ambasadei nu făceau altceva decât să blocheze accesul în perimetru și, convinși că aparatele de filmat îi vor urma, se îmbulzeau în jurul mașinilor care intrau și ieșeau. În afară de-a lovi în capote și-a scutura pumnii spre cei dinăuntru – nu-i vedeau clar decât pe șoferi; în spate, geamurile erau fumurii – nu produceau alte pagube. Însă Poliția Călare avea totuși de furcă să le spargă rândurile, pentru ca automobilele să poată trece, și exista mereu riscul ca vreunul dintre ei să ajungă sub roți. Sau, mai probabil, ca vreunul – neatins nici cu o pană – să înceapă din senin să urle la camerele de filmat, lamentându-se că imperialiștii gringo l-au călcat pe picioare cu bună știință. Aceasta era o metodă aproape sigură de-a ajunge la știrile de seară și în *Clarín*, tabloidul din Buenos Aires.

Liftul îi duse la subsol, într-o zonă slab luminată, lângă un perete, unde aveau un șir de mașini. Majoritatea aparțineau personalului secundar al ambasadei, cei cu rang nu îndeajuns de mare încât să beneficieze de autovehicul și șofer din partea firmei, însă totuși destul de mare cât să aibă dreptul la un loc de parcare în subsol. Ceilalți aveau rezervat un spațiu, lângă trotuar, în exteriorul perimetrului ambasadei.

Aproape de rampa de ieșire din subsol se aflau locurile de parcare rezervate jeepurilor și altor vehicule mari folosite ca mijloace de transport tip taxi pentru personal. Tot acolo își aveau locul și cele șase „mașini de ambasadă”, BMW-uri aproape identice, noi sau aproape noi. Erau modele de serie 5 și 7 negre ori albastru-închis și erau toate blindate. Aveau plăcuțe de înmatriculare cu numere diplomatice.

Cinci dintre acestea erau la locul lor, când Masterson și Darby traversară parcarea. Acolo era uriașul 760Li negru rezervat ambasadorului, dar și mașina de rezervă, și mașina lui Darby, și a consulului general, și a lui Ken Lowery. Acesta din urmă era ofițerul de securitate al ambasadei. Automobilul atașatului militar lipsea – individul avea obiceiul să plece acasă devreme –, iar al lui Masterson era la service, unde urma să-i fie înlocuită bara din față dreapta.

Șoferul lui Darby, care stătea pe un scaun pliant la baza rampei împreună cu ceilalți șoferi, se ridică în picioare când îi

văzu că se apropie și, pe când ei ajunseră la mașină, le deschisese deja ambele portiere din spate.

Unul dintre multele motive pentru care nu era cine știe ce secret faptul că Alex Darby ocupa funcția de șef al oficiului CIA era acela că beneficia de mașină din partea ambasadei. Spre deosebire de toți ceilalți atașați.

Șoferii erau angajați ai serviciului privat de securitate care asigura paza ambasadei. Teoretic, toți erau polițiști ieșiți la pensie, lucru care le dădea dreptul să poarte armă. Nu era un mare secret nici faptul că toți erau, de fapt, în slujba serviciului de informații argentinian, SIDE, care era într-un fel varianta locală a unei combinații dintre CIA, Serviciul Secret și FBI.

— Pe domnul Masterson îl vom lăsa la el acasă, anunță Darby imediat ce urcă în mașină. Du-te acolo mai întâi.

— De fapt, Betsy probabil că deja mă așteaptă la Kansas, spuse Masterson. Lasă-mă acolo, te rog.

Kansas era un restaurant celebru situat pe Avenida Libertador, în San Isidro, unul dintre cartierele rezidențiale ale Buenos Airesului. Nu era ușor să ieși din perimetrul ambasadei. Întâi, cei care asigurau paza verificau identitatea șoferului, apoi a pasagerilor, după care notau ora plecării lor. Urma ceva ce Masterson nu reușea să înțeleagă: percheziționarea mașinii, începând cu portbagajul și terminând cu cercetarea dedesubtului, cu ajutorul unei oglinzi mari și rotunde, montate la capătul unei tije lungi.

Doar după aceea mașina era lăsată să iasă pe poartă. Atunci, trei bariere de un metru erau coborâte. Până să se întâmple asta, iscoada de la poartă avea timp să-i cheme pe protestatari, iar unul dintre sergenții de Poliție Călare avea timp să cheme întăriri, două duzini de ofițeri fie pedeștri, fie pe cal, pentru a facilita trecerea mașinii printre demonstranți.

Atunci porțile duble erau deschise, mașina părăsea incinta ambasadei și manifestanții se-apucau de treabă.

Nu se produceau pagube, dar bubuitul pe capota BMW-ului era supărător. La fel erau și fețele pline de ură ale unora dintre demonstranți. Numai ale unora. Din câte vedea Masterson, majoritatea protestatarilor doar se amuzau.

Într-un minut, reușiră să treacă de cordonul demonstranților și, găsind o breșă în trafic, se îndreptară spre Avenida Libertador.

Alex Darby gesticulă în direcția Reședinței – casa ambasadorului, o vilă uriașă de piatră – care avea fațada pe Avenida Libertador, la o distanță de aproximativ cinci sute de metri de ambasadă.

Masterson se uită și văzu o ceată de demonstranți alergând de la ambasadă spre reședință.

— Nu-i de mirare că nu se grăbește să prindă Busquebus-ul, afirmă Darby. Dacă ar fi fost în ambasadă, ar fi trebuit să treacă de două ori prin furcile caudine: o dată pentru a ieși și încă o dată pentru a intra în reședință.

•

La o sută cincizeci de metri de locuința ambasadorului, nu era nici picior de demonstrant. În dreapta se afla un parc mare în care oamenii alergau sau își plimbau câinii, iar în stânga, șiruri de clădiri cu apartamente, care se întindeau până la podul feroviar. Dincolo de pod, pe stânga apăreau terenurile de polo ale armatei, în vreme ce pe dreapta se întindea hipodromul. Pe terenurile de polo nu era nicio activitate, însă amatorii de hipism începeau deja să se adune pentru cursele de seară.

Apoi erau noi șiruri de clădiri înalte cu apartamente, de ambele părți ale străzii.

Trecură pe sub o șosea suspendată, ceea ce însemna că ieșeau din zona metropolitană a orașului Buenos Aires și intrau în provincia Buenos Aires. Zona metropolitană, își spunea deseori Masterson, semăna mult cu districtul Columbia, iar provincia era un fel de stat, ca Maryland ori Virginia.

— Se pare că traficul nu e foarte aglomerat, zise Alex.

Masterson se aplecă în față, pentru a se uita prin parbriz.

Treceau pe lângă un Carrefour, supermarket din lanțul cu același nume, deținut de patroni francezi. Masterson, care îndeplinise un mandat în calitate de ofițer consular junior la ambasada din Paris și care considera că învățase o brumă de franceză, refuza să-și facă acolo cumpărăturile.

— Așa e, încuviință Masterson, tocmai când șoferul acționă prelung claxonul.

BMW-ul încasă o lovitură violentă în lateral, urmată imediat de sunet de metal strivit. Impactul îi făcu pe Darby și Masterson să se zgâlțâie, oprindu-se în centurile de siguranță.

Mașina fu lovită din nou, de data aceasta din spate, iar acum ei simțiră apăsarea dureroasă a centurilor.

Șoferul înjură în spaniolă, aruncând cuvintele ca un foc de mitralieră.

— Iisuse Hristoase! răbufni Masterson, străduindu-se să stea drept pe banchetă.

— Ești teafăr, Jack? întrebă Darby.

— Da, așa cred, răspunse Masterson. Iisuse Hristoase! Iarăși! Șoferii ăștia argentinieni sunt de-a dreptul descreierați!

— Nu te ambala, rosti Darby, evaluând rapid situația pe geamuri cu ochiul exersat al unui spion.

Masterson încercă să deschidă portiera, dar aceasta era înțepenită.

— Va trebui să ieșim pe partea ta, Alex, zise.

— Asta n-o să fie ușor, spuse Darby, făcând un semn spre mașinile care goneau pe stradă.

Șoferul coborî din mașină, pătrunse în trafic și ridică mâna ca un polițist. Masterson își spuse, în treacăt, că bărbatul lucrase probabil la începutul carierei la circulație.

De ei se apropie în fugă un polițist. Șoferul îi adresă câteva vorbe răstite și omul în uniformă preluă sarcina direcționării traficului. Omul se înapoie la mașină și Darby și Masterson coborâră.

Masterson văzu că mașina care-i lovise prima dată dădea în marșarier. Era o camionetă Ford F-250 cu patru uși și un set masiv de bare din oțel inoxidabil instalat în fața radiatorului. Își spuse că barele acelea – ceva obișnuit la camionete, pentru a scoate alte vehicule, prin împingere, din noroaiele drumurilor de țară – probabil vor fi zgâriate puțin și că BMW-ului probabil că va trebui să i se înlocuiască portiera și panoul posterior.

Apoi văzu cealaltă mașină, un Volkswagen Golf, care-i lovise din spate. Partea dreaptă a parbrizului era spartă. Se duse repede la portiera pasagerului și trase de ea. În scaun ședea un tânăr bine îmbrăcat. Părea amețit și ținea mâna la fruntea plină de sânge.

Masterson îl mustră în gând: *Dacă n-ai fi considerat nedemn de-un macho idiot să poarte centură de siguranță*, *capul tău n-ar fi încercat să treacă prin parbriz*.

Își flutură degetele prin fața ochilor lui. Bărbatul îl privi cu un amestec de curiozitate și iritare.

— Haide să te scoatem de aici, *señor*, rosti Masterson într-o spaniolă fluentă. Cred că ți-ar fi mai bine dacă ai sta întins.

Văzu că la volan se afla o tânără atrăgătoare – *probabil soția lui Señor Macho*; *argentinienii nu-și lasă iubitele să le conducă mașinile*, *ca nu cumva ei să pară mai puțin bărbați* – care părea amețită, dar nu și rănită. Avea centura pusă și airbagul din volan se umflase.

— Alex, strigă Masterson, ia-o de aici pe doamna.

Apoi scoase o batistă din buzunarul pantalonilor, o puse pe fruntea însângerată a bărbatului și o presă.

— Apasă bine, îi spuse, ajutându-l să iasă din Volkswagen și ducându-l pe trotuar. Îl așeză jos, apoi întrebă: Vrei să te întinzi?

— Nu e nevoie, zise bărbatul. *Muchas gracias*.

— Ești sigur? N-ai nimic rupt?

Bărbatul făcu câteva mișcări ca pentru a vedea dacă nu are oase fracturate, după care surâse strâmb.

Alex Darby o conduse pe tânără la trotuar. Ea îl văzu pe bărbat și batista roșie de sânge, trase aer în piept cu un șuierat puternic și se lăsă în genunchi pentru a-l consola.

Era un moment intim. Masterson își feri privirea.

Ford-ul mare care-i lovise tocmai dispărea în parcarea supermarketului Carrefour.

Ticălosul fuge de la locul accidentului!

Masterson strigă la polițistul care dirija traficul. Reuși să-i atragă atenția și, arătând cu degetul spre camionetă, îi spuse că făptașul spăla puțina.

Polițistul îi făcu semn că înțelege, dar cum era ocupat cu fluidizarea circulației, nu putea face nimic.

Blestemăția draculuI!

Masterson scoase telefonul mobil din buzunarul interior și apăsă un buton care forma automat un număr. Când nu primi niciun răspuns, se uită la ecran.

Semnal zero! *Fir-ar să fie*, *mă aflu în singura zonă fără acoperire telefonică din Buenos Aires*!

Darby văzu mobilul din mâna sa și întrebă:

— Suni la ambasadă?

— Pe dracu', n-am semnal.

Darby scoase și el mobilul și se convinse.

— Iau legătura prin radio, atunci, anunță el și se întoarse cu pași iuți la BMW.

Veni înapoi după un minut.

— Lowery a întrebat dacă suntem teferi și nevătămați, zise el. I-am spus că suntem. Trimite o platformă de la Clubul Auto și o mașină. Probabil că automobilul va ajunge ceva mai târziu. Încă nu s-au împrăștiat demonstranții.

— Ticălosul care ne-a lovit a spălat putina, zise Masterson.

— Serios? Ești sigur?

— Da, fir-ar să fie, sunt sigur.

— Nu te agita, Jack. Se mai întâmplă. Nimeni nu a fost rănit.

— Ba da, spuse Masterson, înclinând din cap spre Señor Macho.

— Sunt sigur că vor veni imediat poliția și o ambulanță.

— Betsy o să se urce pe pereți văzând că întârzii, rosti Masterson. Și nici n-o pot suna.

— Ia legătura prin radio cu Postul Unu și cere să fie contactată la Kansas.

Masterson luă propunerea în calcul.

— Nu, decise el cu voce tare. N-are decât să se supere. Nu vreau s-o sune un paznic și să-i spună că am fost implicat într-un alt accident auto.

PATRU

Restaurantul Kansas
Avenida Libertador, San Isidro
Provincia Buenos Aires, Argentina

19:25, 20 iulie 2005

Elizabeth „Betsy” Masterson, o femeie înaltă, subțirică, dichisită, în vârstă de treizeci și șapte de ani, cu trăsături bine conturate și oacheșă într-un fel care o făcea să creadă că strămoșii ei făcuseră parte din tribul Watusi, ședea singură la barul elegantului restaurant Kansas – singurul loc unde era permis fumatul. Își consultă ceasul pentru a cincisprezecea oară în ultimele zece minute, expiră zgomotos, nutri gânduri negre la adresa sexului opus în general și-a lui Jack, soțul ei, în special, după care îi făcu semn barmanului să-i mai aducă un Lagarde merlot și își aprinse altă țigară.

Fir-ar el să fie! *Știe că nu-mi place să stau singură la bar*, *ca și când aș fi ieșit la vânătoare de bărbați*. *A spus că va ajunge între șapte fără un sfert și șapte*!

Mașina de la ambasadă a lui Jack fusese implicată într-un accident minor – încă unul, al doilea pe luna aceasta – și era la service, iar el fusese dus la serviciu de cineva și altcineva, Alex Darby, atașatul comercial al ambasadei, avea să-l aducă acasă. Jack o sunase și întrebase dacă nu poate veni să-l ia de la Kansas, căci, din cine știe ce motiv, lui Alex i-ar fi peste mână să-l ducă până acasă.

Familiile Masterson și Darby, ambele aflate în al doilea stagiu de ședere în Buenos Aires, optaseră pentru locuințe de serviciu în San Isidro și nu pentru apartamente în Palermo ori Belgrano.

Învățaseră din primul stagiu că elegantele apartamente pe care le închiria ambasada în oraș aveau ceva în defavoarea lor. Sigur, erau situate mai aproape de ambasadă, dar se aflau într-o zonă zgomotoasă, uneori lifturile și aerul condiționat nu funcționau, iar pentru a parca trebuia să te strecori pe un drum de acces îngust până la un garaj aglomerat aflat uneori și la două niveluri sub pământ. Și aveau piscine comune. Asta dacă le aveau.

Casele pe care le închiria ambasada în San Isidro erau frumușele și, pe deasupra, aveau o grădină, un *quincho* – grătar în aer liber – și piscină. Toate acestea contau dacă aveai copii, iar soții Masterson aveau trei. Școlile erau mai bune în San Isidro, iar Avenida Libertador era plină de magazinașe cochete și restaurante cu ținută. Și, desigur, existau garaje cu acces facil pentru ceea ce Departamentul de Stat numea Vehicule Proprietate Particulară.

Vehiculul familiei Masterson era o furgonetă Chrysler Town & Country, model 2004. Când ai trei copii, și toți trei cu biciclete, îți trebuie ceva foarte mare. Și mare era, într-adevăr, atât de mare, încât Betsy nici nu voia să se gândească la cum ar fi să parcheze „microbuzul”, cum numeau ei Chrysler-ul, într-un garaj subteran, în mijlocul orașului.

Când venea în Buenos Aires, pentru a lua prânzul cu Jack ori din alt motiv, nu căuta niciodată adăpostul unui garaj. Microbuzul avea plăcuțe de înmatriculare cu numere diplomatice și asta însemna că puteai parca unde doreai. Nu puteai fi amendat și puteai sta liniștit că mașina nu-ți va fi

ridicată. Nici pentru depășirea vitezei legale nu aveau voie să te oprească. Asta însemna imunitatea diplomatică.

Prețul pe care îl plăteau pentru casă și pentru magazinele frumoase, restaurantele de soi și școlile mai bune din San Isidro era drumul de treizeci de minute – uneori patruzeci și cinci –, de două ori pe zi, în traficul infernal de pe Libertador, până la ambasadă. Dar Jack era dispus să-l plătească.

Barmanul ei – unul dintre cei patru care se ocupau de barul oval din mijlocul sălii – veni cu o sticlă de Lagarde într-o mână și un pahar curat în cealaltă. Întrebă cu sprânceana ridicată dacă vrea să-i schimbe paharul.

— Nu e nevoie, mulțumesc, răspunse Betsy în spaniolă.

Barmanul umplu paharul aproape până la buză.

Probabil că nu trebuia să fac asta, gândi ea. *La cum se toarnă aici*, *două pahare înseamnă o jumătate de stilă și*, *după ce beau o jumătate de sticlă*, *probabil că-i voi spune lui Jack ceva ce mai târziu voi regreta – oricât de mult ar merita-o*.

Cu toate acestea, luă paharul cu grijă și sorbi vârtos din el.

Ridică ochii spre cele două monitoare enorme instalate pe perete. Pe unul se desfășura un meci de fotbal european – ceea ce argentinienii, ca aproape tot restul lumii, de altfel, numeau simplu „fotbal” – în vreme ce la celălalt se derulau emisiunile unui canal de știri.

Ambele aveau sonorul dat la minimum.

Tipic argentinian, gândi ea cu răutate. *În loc să dea sonorul mai tare la unul*, *lucru care i-ar deranja pe cei care urmăresc imaginile la celălalt*, *au ajuns la o soluție de compromis și le-au amuțit pe amândouă*. *În felul ăsta*, *nimeni n-are motiv să se plângă*.

Fotbalul era ceva străin pentru ea, așa că își îndreptă atenția spre știri. La ambasadă avea loc o nouă demonstrație de protest. Grupuri de oameni care băteau în tobe și oale de bucătărie și fluturau bannere, dintre care unele îl înfățișau inclusiv pe Che Guevara – fapt care, dintr-un motiv sau altul, îl enerva la culme pe Jack –, ținute în spatele barierelor de cordoane ale Poliției Călare.

Probabil din cauza asta întârzie Jack. *N-a putut ieși din ambasadă*. *Dar putea măcar să mă sune*.

Pe ecran apăru imaginea unui bărbat distins, cu barbă sură și îmbrăcat la patru ace, care stătea în fața unui microfon. Betsy îl

recunoscu pe ilustrul afacerist al cărui fiu, elev de colegiu, fusese răpit. Un caz puternic mediatizat. Mărind constant răscumpărarea, răpitorii îi tăiaseră băiatului degetele, unul câte unul, și i le trimiseseră tatălui pentru a-i dovedi că tânărul este încă în viață. La scurt timp după ce omul plătise răscumpărarea, fusese găsit cadavrul băiatului, împușcat în cap. Tatăl era, acum, unul dintre cei mai aprigi critici la adresa președintelui și-a administrației sale.

Răpirile – derulate uneori chiar cu participarea unor polițiști – erau printre cele mai grave probleme în Argentina. *Buenos Aires Herald*, ziarul de limbă engleză cu patronat american, publicase în dimineața aceea un articol în care se vorbea despre răpirea unei fetițe de treisprezece ani, avansând ipoteza că fusese vândută pe piața prostituției.

O țară atât de frumoasă cu probleme atât de urâte!

Imaginea se mută la una dintre vedetele americane de cinema, de mâna a doua, care străbătea o hoardă de fani la Aeroportul Ezeiza.

Betsy luă o înghițitură serioasă de merlot, aruncă o privire spre intrare, văzu că nu era nici urmă de soțul ei și își întoarse atenția la ecranul tv.

Zece minute mai târziu – *ei*, *totul are o limită*. *Ducă-se dracului*. *N-are decât să stea pe trotuar și să facă din mână la taxiuri*. *Îmi pare rău doar că nu plouă* – puse cardul American Express pe bar, reținu privirea barmanului și-i arătă dreptunghiul de plastic. Bărbatul surâse, încuviință din cap și se duse la casa de marcat.

Când puse bonul de consumație pe bar, în fața ei, Betsy observă că cele două pahare de merlot delicios și platoul de brânză mixtă delicioasă și sărățelele costau, în total, aproape douăzeci și cinci de pesos argentinieni. Sau opt dolari americani.

Simți un fior de vinovăție. Familia Masterson dusese un trai bunicel în timpul primului stagiu, când un peso era egal cu un dolar. Acum, când moneda națională se devalorizase dramatic, trăiau ca niște regi. Era fără-ndoială o situație convenabilă, însă era de asemenea greu să se bucure de ea, văzând cum atât de mulți oameni suferă în jurul lor.

Aprobă din cap, luă bonul și cardul de credit și se duse la casa de marcat. Scormoni în poșetă și scoase un ghemotoc de pesos, din care extrase o bancnotă de cinci. Cine știe de ce, bacșișul

nu-l puteai achita cu cartea de credit. Cinci pesos reprezentau aproape douăzeci la sută din consumație, iar Jack nu contenea să-i spună că argentinienii se mulțumesc și cu zece la sută. Însă barmanul era un tânăr simpatic, care o trata mereu cu considerație, și probabil că nu câștiga cine știe cât. Cinci pesos erau un dolar și șaizeci de cenți.

Când tânărul se întoarse cu chitanța cardului, ea o semnă, luă copia, puse cei cinci pesos peste original și-i împinse pe bar spre el.

— *Muchas gracias*, *señora*.

— Cu plăcere, rosti Betsy în spaniolă.

Puse cardul de credit în portmoneu, apoi portmoneul în poșetă, pe care o închise. Coborî de pe scaunul de bar și se îndreptă spre intrare. Făcând asta, observă bucătăria, aflată în mod intenționat la vedere în spatele unui perete din sticlă ranforsată. Mereu o fascina ceea ce, într-un fel, reprezenta forfota potolirii foamei. Estima că erau aproximativ douăzeci de oameni în haine albe de bucătar, ocupându-se de-o jumătate de duzină de aragazuri din oțel inoxidabil, un grătar *parrilla* uriaș, cu lemne, și alte ustensile de bucătărie. Toți ocupați până peste cap. Sala de mese pentru nefumători a restaurantului Kansas era uriașă și, de obicei, plină-ochi.

Holul era doldora de oameni care-și dictau numele picolițelor care le notau în registrul de așteptare. Una dintre aceste tinere o văzu pe Betsy apropiindu-se și se duse repede să-i țină ușa deschisă.

Betsy ieși pe Avenida Libertador, uitându-se în sus și-n jos pe stradă: nici urmă de soțul ei. Se întoarse la dreapta pe trotuar, luând-o spre uriașa parcare a restaurantului. Aceasta, situată în spatele clădirii, avea două intrări. Una era rezervată mașinilor pe care le aduceau valeții.

Betsy nu se folosea niciodată de acest serviciu. Hotărâse cu mult timp în urmă, când începuseră să frecventeze restaurantul Kansas, că asta nu era decât o durere de cap în plus. Valeții erau tinerei care-ți deschideau portiera să cobori, îți dădeau un bon de ordine, după care săreau la volan și demarau în trombă, cu scrâșnet de roți, spre parcare, unde-și dovedeau masculinitatea rulând cât de aproape puteau de alte mașini fără a-ți smulge bara din față.

Apoi, la plecare, trebuia să găsești bonul de ordine și să stai în stradă, așteptând apariția unui valet căruia să i-l dai. Acesta o zbughea în parcare și, după câteva minute, microbuzul venea în scrâșnet de roți, iar valetul sărea din scaun cu un rânjet mare pe chip și mâna întinsă după bacșiș.

Era mai ușor și mai rapid să parcheze ea însăși microbuzul. Iar când termina de luat cina – *sau de așteptat un soț care nu se sinchisise măcar să sune și să-și anunțe întârzierea și care nu răspundea la mobil* – nu trebuia decât să se ducă în parcare, să-și recupereze microbuzul și să-și vadă de drum.

Astăzi, când venise, parcarea era aproape plină și trebuise să meargă până în spate, ca să găsească un loc liber. Dar asta nu era o problemă. Nu era atât de departe, iar zona era bine luminată, cu becuri puternice instalate în vârful unor stâlpi înalți înfipți în insulițele de verdeață dintre șirurile de mașini parcate.

Fu puțin surprinsă și deranjată să vadă că becul care trebuia să lumineze microbuzul se arsese. Sigur, astfel de lucruri se mai întâmplă și totuși o sâcâia gândul că-i va fi greu să găsească gaura cheii în portieră.

Când ajunse la microbuz, văzu că se putea și mai rău decât atât. Un nemernic – unul dintre valeți, probabil – parcase un Peugeot sedan atât de aproape de partea stângă a furgonetei, încât i-ar fi fost de-a dreptul imposibil să ajungă la portieră fără să se frece cu fundul și/sau sânii fie de Peugeotul murdar, fie de microbuz, căruia i-ar fi prins bine să fie spălat.

Se duse în partea dreaptă a microbuzului și, cu o oarecare dificultate – un moment se gândi că va trebui să aprindă bricheta –, izbuti să bage cheia în încuietoare și să deschidă portiera.

Era îmbrăcată cu fustă strâmtă și singurul mod în care avea să se poată târî peste locul pasagerului și chestia aia, cum s-o fi numind, dintre scaune, pentru a ajunge la volan, era să-și salte fusta pe șolduri în sus.

Fiecare lucru la timpul lui. *Scapă de poșetă și abia apoi ridică fusta*.

Deschise ușa glisantă și aruncă repede poșeta pe banchetă.

Atunci, fără veste, portiera din față se trânti.

Ce dracu'?

Se uită într-acolo, vrând să vadă ce se întâmplase.

Printre mașini, se apropia de ea un bărbat. Avea ceva în mână.

Ce naiba-i aia, *o seringă*?

Simți întâi două brațe cuprinzând-o pe la spate, apoi o mână peste gură.

Începu să se zbată. Încercă să muște mâna de la gură, în vreme ce bărbatul care venea spre ea o cuprinse într-un fel de îmbrățișase. Simți o împunsătură într-o fesă.

O, *Iisuse Hri*...

Patru minute mai târziu, un BMW 545i albastru-închis, cu geamuri fumurii și plăcuțe de înmatriculare ale Corpului Diplomatic, ieși din fluxul traficului de pe Avenida Libertador și opri lângă trotuar. Era o zonă clar marcată cu indicatoare de oprire și staționare interzisă, dar de obicei, ca acum, acolo erau parcate două sau trei mașini cu numere diplomatice.

Pe bancheta din spate, Jack Masterson se întoarse spre Alex Darby.

— Acum, că mașina ta e lângă a mea la service, cum o să ajungi la serviciu dimineața?

— Îi pot cere unuia dintre oamenii mei să vină să mă ia, răspunse Alex.

— N-ai vrea, mai bine, să vin eu?

— Speram sincer să mă întrebi asta.

— La opt și un sfert?

— E bine. Vrei să trimit mașina asta înapoi aici, după ce mă lasă acasă?

— Nu. Betsy e cu microbuzul. Pe asta trimite-o înapoi la ambasadă. Ridică vocea și vorbi în spaniolă: Anunță-l pe dispecer că-mi trebuie o mașină, la mine acasă, mâine-dimineață la ora opt.

— *Sí*, *señor*, replică șoferul.

— Asta, i se adresă Masterson lui Darby, în condițiile în care mâine-dimineață voi fi viu. Doamna mea, care urăște să aștepte, va fi cu o falcă-n cer și una în pământ.

Darby chicoti.

Masterson coborî din mașină și străbătu cu pași mari trotuarul spre intrarea în Kansas. Își croi drum prin mulțimea de oameni care așteptau să se elibereze o masă și urcă cele trei trepte mici către bar.

Betsy nu era nicăieri, nici la bar, nici în vreunul din cele șase separeuri.

La naiba!

Unul dintre barmani îi surprinse privirea și ridică mâinile într-un gest de neputință. Jack se apropie de el.

— Ați ratat-o, *señor*, zise barmanul. A plecat acum nici două minute.

La naiba!

Poate o mai prind în parcare!

— *Muchas gracias*, spuse, după care străbătu în grabă holul și ieși pe ușa care ducea spre zona parcării rezervată mașinilor aduse de valeți.

Dacă a apelat la un valet, *poate că încă așteaptă*.

•

Betsy nu se vedea nicăieri.

La naiba!

Jack pătrunse hotărât în parcare și se uită de jur-împrejur.

La început, nu văzu microbuzul, dar apoi îl reperă, în spate. Becurile din plafon erau aprinse, ceea ce însemna că soția lui tocmai ajunsese la mașină.

O rupse la fugă spre microbuz.

Habar n-am de ce n-a închis portiera, *dar asta înseamnă că am o șansă să ajung acolo înainte să plece*.

— Scumpa mea, îmi pare rău! spuse el pe-un ton ridicat, când se apropie de mașină.

Unde naiba e ea?

Nu avea loc să ajungă la portiera șoferului, iar când trecu de partea pasagerului, văzu că ușa nu era deschisă, ci doar că nu fusese bine închisă. Așa se explica faptul că becurile dinăuntru erau aprinse.

Unde naiba e ea?

Trase de ușa glisantă într-o parte doar cât să o poată închide. Văzu poșeta de pe banchetă.

— Iisuse Hristoase, Mântuitorule! zise el încet.

Luă mobilul din buzunarul cămășii și apăsă un buton cu apelare rapidă.

Răspunde dracului la telefon, *Alex*!

— Alex Darby.

— Alex, ar fi bine să te întorci aici. Vino prin spatele parcării.

Darby auzi tonul vocii lui Masterson.

— Iisuse, ce s-a întâmplat?

— Microbuzul e aici. Ușa era întredeschisă. Poșeta lui Betsy e pe banchetă, dar Betsy a dispărut. Nu-mi place cum arată treaba asta.

— Vin imediat, Jack.

•

— Dă-mi microfonul și dă volumul mai tare, îi zise Alex Darby șoferului. Și întoarce-te la Kansas. Cât mai repede posibil.

— *Sí*, *señor*, spuse șoferul, apoi luă microfonul radioului de unde scurte de pe scaunul pasagerului și i-l dădu lui Darby. Rețeaua de unde scurte oferea un serviciu de comunicare vocală criptată.

Se spunea că metoda de criptare era impenetrabilă. Foarte puțini credeau însă asta.

Alex cuplă microfonul.

— Darby către Lowery.

Aproape imediat, difuzorul prinse viață.

— Da, Alex. Care-i problema?

— Tocmai am primit un telefon de la Jack Masterson. Se întâmplă ceva foarte ciudat la Kansas pe Aven…

— În San Isidro? îl întrerupse Lowery. Acel Kansas?

— Da. Furgoneta lui e acolo, poșeta soției e în mașină, dar femeia a dispărut fără urmă. Jack pare extrem de îngrijorat.

— Iau legătura cu polițiștii din San Isidro, zise Lowery. Eu sunt în Belgrano, la zece-douăzeci de minute distanță. Plec acum.

— Mersi, Ken.

— Să sperăm că dama e la budă și-și pudrează nasul, rosti Lowery. Ne vedem acolo. Lowery, încheiat.

•

Jack Masterson, scrutând parcarea și reținând ce și cine se afla în apropiere, apăsă alt buton cu apelare rapidă al mobilului său.

— Postul Unu, sergent de stat-major Taylor, zise infanteristul marin de gardă la ambasadă, răspunzând la telefonul nelistat.

— Aici Masterson. Trebuie să vorbesc imediat cu Ken Lowery.

— Domnul Lowery a părăsit ambasada, domnule. Vă sugerez să încercați să-l contactați prin radio.

— Fir-ar să fie, dar n-am radio la mine! Contactează-l tu și spune-i să mă sune pe mobil. Spune-i că este o urgență.

— Da, să trăiți!

CINCI

Reședința

Avenida Libertador y Calle John F. Kennedy
Palermo, Buenos Aires, Argentina
21:10, 20 iulie 2005

— *Hola*? zise ambasadorul Juan Manuel Silvio, ridicând receptorul telefonului de lângă fotoliul său, în salonul apartamentului ambasadorial de la etajul al treilea al reședinței.

— Alex, domnule ambasador. Avem o problemă.

— Ascult.

— Toate indiciile sugerează că Betsy Masterson a fost răpită din parcarea restaurantului Kansas, în San Isidro, în urmă cu aproximativ o oră.

Un moment prelung, ambasadorul întârzie răspunsul. Întotdeauna își alegea cu grijă cuvintele.

— Ken Lowery a fost informat? întrebă el, în cele din urmă.

— Da, să trăiți! Sunt în mașina lui Ken, ne îndreptăm spre centru, de la Kansas.

— Și Jack?

— L-am convins să se ducă acasă, domnule. Soția mea se îndreaptă într-acolo chiar acum.

— Alex, vino aici cu Ken, zise Silvio. Și cred că ar fi bine să vină și Tony Santini. L-aș putea suna eu.

Anthony J. Santini, care figura în cartea de telefon a ambasadei cu titlul de asistent al atașatului financiar, era de fapt agent al Serviciului Secret mobilizat în Buenos Aires pentru a „căuta bani suspecți”, cum se exprima el însuși. Asta însemna deopotrivă valută falsificată și bani dobândiți ilegal, gata de-a fi spălați.

— Îl sun eu, domnule.

— Atunci, ne vedem aici în câteva minute, Alex. Mulțumesc, spuse ambasadorul și închise.

•

— Pe cine o să suni tu? întrebă Ken Lowery.

— Pe Tony Santini, răspunse Alex Darby. Ambasadorul vrea să vină și el.

— La reședință sau la ambasadă?

— La reședință, îl lămuri Darby, apoi adăugă: Presupun că-l consideră cel mai potrivit om în lipsa unor agenți FBI.

În clipa de față, ambasada nu avea niciun „atașat legal” – respectiv, agenți FBI. Erau vreo șase „dincolo de râu”, căutând să descopere operațiuni de spălare a banilor. Astfel de activități, în Argentina, încetaseră aproape complet după ce guvernul, în urmă cu mai mulți ani, convertise forțat și fără preaviz depozitele în dolari în pesos la o rată de schimb foarte proastă, după care pusese sechestru pe pesos. Traficanții internaționali de droguri își pierduseră încrederea în băncile argentiniene, la fel ca și investitorii din domeniul industrial, și își mutaseră activitatea în Uruguay și-n alte părți.

Darby apăsă un buton cu apelare automată pentru a-l suna pe Santini.

•

Ambasadorul Juan Manuel Silvio era un bărbat înalt, suplu, bine croit, cu pielea albă, cu o statură dreaptă și-un comportament aristocrat, și, atunci când deschise ușa apartamentului ambasadorial, Alex Darby își spuse din nou că Silvio semăna cu actorii din reclamele la whisky de doisprezece ani ori la ceasuri de zece mii de dolari.

Era de origine cubanezo-americană, părăsise Cuba lui Castro pe când era doar un copil. Familia lui ajunsese în Miami, povestea el, cu barca lor de pescuit sportiv Chris-Craft, lungă de cincisprezece metri, doar cu hainele de pe ei și o cutie mare de trabucuri plină-ochi cu bijuteriile mamei și bancnote de o sută de dolari.

— Tata a fost unul dintre puținii oameni care a văzut dincolo de masca lui Castro, îi spusese odată lui Darby. Ce n-a intuit el prea bine a fost rapiditatea cu care Castro se va înscăuna la Havana.

Darby știa că omul nu se fudulea cu asta, ci dimpotrivă. Silvio era mândru de – și-i admira din tot sufletul – conaționalii lui cubanezi care sosiseră în Miami „doar cu hainele de pe ei” și apoi prosperaseră. Voia pur și simplu să spună clar că familiei lui îi fusese mult mai ușor decât celorlalți refugiați.

Silvio absolvise același colegiu ca și tatăl său, Spring Hill, un institut iezuit din Mobile, Alabama, cu un glorios trecut al educării copiilor latinoamericani din clasa de sus, luase diploma

în drept de la Harvard, apoi doctoratul în științe politice la Universitatea Alabama.

Imediat după absolvire, obținuse un post în cadrul Departamentului de Stat.

— Tata a decis că familia noastră e datoare cu un fiu în slujba Statelor Unite, glumea el. Eu sunt cel mai tânăr, așa că, spre bucuria fraților mei, iată-mă aici, în vreme ce ei se lăfăie sub soarele din Miami.

Lui Alex Darby îi plăcea ambasadorul pe plan deopotrivă profesional și personal. Lucrase în alte ambasade americane unde ambasadorii – ofițeri de carieră ai Departamentului de Stat dimpreună cu persoane numite pe criterii politice – demonstraseră o năucitoare lipsă de cunoștințe de geopolitică și istorie. Aceștia îi priviseră pe cei de la CIA, în special, dar și pe alți „outsideri” din cadrul ambasadei – ofițeri ai FBI, ai DEA (Administrația Antidrog), ai Serviciului Secret și chiar atașați militari care operau sub tutela DIA (Direcția de Informații a Armatei) – ca pe niște curioși periculoși care trebuiau ținuți din scurt ca nu cumva să strice atmosfera amiabilă a petrecerilor diplomatice.

Pentru ambasadorul Silvio era limpede că în America Latină comunismul încă nu murise și că reprezenta o reală amenințare la adresa Statelor Unite; de asemenea, că în America Latină se manifesta și fascismul islamic și că această mișcare devenea pe zi ce trece mai puternică, reprezentând o amenințare și mai mare la adresa Statelor Unite; și că traficul de droguri le finanța pe amândouă.

Atitudinea și susținerea lui față de Darby și alți outsideri le ușura munca, chiar dacă asta îi deranja uneori pe „adevărații” membri ai personalului Serviciului Străin de la ambasadă.

•

Ambasadorul ascultă raportul lui Darby asupra celor întâmplate, cumpăni la cele auzite un moment lung, după care îi întrebă pe Lowery și Santini dacă au ceva de adăugat.

— Nu, domnule, spuse Lowery.

Iar Santini clătină din cap.

— După cum văd eu lucrurile, rosti ambasadorul, prioritatea este să o redăm pe Betsy familiei și să-l ajutăm apoi pe Jack să treacă peste moment. Aveți vreun comentariu?

Toți trei clătinară din cap. Lowery repetă:

— Nu, domnule.

— Presupun că Policía Federal e deja implicată.

— Da, domnule, zise Lowery.

— Te gândeai, Alex, să apelezi și la SIDE?

— Cred că SIDE știe deja ce se întâmplă, domnule, răspunse Darby. Dar pot da un telefon sau două dacă…

— Să mai amânăm puțin asta. Crezi că SIDE a informat Ministerul de Externe?

— Sunt convins că trebuie să operăm pe baza presupunerii că o va face, domnule. Policía Federal probabil că deja a făcut-o.

— Crezi că acțiunea are un substrat politic? Avem motive să presupunem că ar fi o acțiune teroristă?

— Este o posibilitate, desigur, spuse Darby, dar am considerat întotdeauna că, dacă demenții ar fi să acționeze, ar face-o într-un mod violent, fie cu o bombă plasată la ambasadă ori aici, fie cu o încercare de asasinare, în stradă, a dumneavoastră…

— Crezi, deci, că este vorba despre o răpire obișnuită? îl întrerupse Silvio.

— Nu știu ce să cred, domnule. Dar dacă ar trebui să aleg asta mi se pare varianta cea mai probabilă.

— Totuși, răpirea nu doar a unui cetățean american, dar și a unuia cu statut diplomatic… nu mi se pare o mișcare inteligentă.

— În mod categoric, asta va face ca SIDE și poliția să-și scoată mâinile din cu… Să treacă la treabă, zise Lowery. Povestea asta pune guvernul într-o lumină nu tocmai favorabilă.

— Domnule Santini? Ai ceva de spus?

— Nu prea, domnule, însă experiența acumulată referitor la ceea ce sociologii numesc „elementul criminal” mă îndreptățește să spun că aceștia comit deseori lucruri prostești deoarece, de obicei, sunt oameni cu puțină minte. Nu m-ar surprinde ca indivizii ăștia să nici nu fi observat numerele diplomatice de pe plăcuțele mașinii.

— Și când vor afla cine este doamna Masterson? Crezi că-i vor da drumul?

— Nu-mi place să spun asta, domnule, răspunse Santini, dar cred că șansele de-a face asta sunt de jumi-juma. Doamna Masterson îi poate identifica.

— Iisuse Hristoase! făcu Lowery.

— Alt scenariu, spuse Santini, este acela că nu le va păsa de statutul ei diplomatic și vor cere doar o răscumpărare, iar dacă

cererea le va fi onorată, îi vor da drumul. Putem presupune doar că n-au probleme să încalce legea, nu și că vor acționa într-un mod rațional.

— Povestea asta va apărea, diseară, la televizor și dimineață pe prima pagină a ziarului *Clarín*? – întrebă ambasadorul.

— Mai mult ca sigur, răspunse Darby. Doar dacă nu va exista o puternică presiune din partea guvernului – a ministrului de Externe ori poate a președintelui sau a unuia dintre lacheii lui – pentru păstrarea secretului.

— Asta – presiunea venită de sus – ar fi mai eficientă în ideea feririi acestei întâmplări de ochii presei decât orice am putea face noi, nu?

— Da, așa e, zise Darby, fără alte comentarii.

— Îl sun pe ministrul de Externe chiar acum, spuse ambasadorul, înainte să telefonez la Washington.

— Mi se pare o idee bună, domnule, îl aprobă Lowery.

— Alex, treci pe la Jack. Spune-i că facem tot ce ne stă în putință. Și că mă rog pentru el.

— Da, domnule.

— Îl voi suna eu însumi imediat ce termin cu telefoanele – poate că-i voi face chiar și o vizită –, dar…

— Înțeleg, domnule ambasador, spuse Darby.

— Cred că se înțelege de la sine că vreau să fiu informat imediat cu privire la orice apare nou în acest caz. Indiferent de oră!

ȘASE

— Reynolds, se prezentă bărbatul care răspunse la telefon.

— Vorbesc cu biroul Conului Sudic? întrebă ambasadorul Silvio.

Acel sector din cadrul Departamentului de Stat însărcinat cu afacerile diplomatice în republicile Chile, Uruguay și Argentina avea, desigur, un titlu mai formal, însă „Conul Sudic” descria mai bine dispunerea geografică a celor trei națiuni, situate în extremitatea sudică a Americii Latine, și era folosit pe scară largă.

— Da, întocmai. Cu cine am onoarea, vă rog?

— Numele meu este Silvio. Sunt ambasadorul din Buenos Aires.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule ambasador? întrebă Reynolds.

Vocea lui părea simțitor mai interesată decât atunci când răspunsese la telefon.

— Vreau să transmiți un memorandum al acestei convorbiri doamnei secretar de stat. Dacă e liberă acum, du-i-l numaidecât. În orice caz, vreau să-l citească mâine la prima oră. Crezi că vei avea vreo problemă în executarea acestei sarcini?

— Absolut niciuna, domnule ambasador.

— Avem motive întemeiate să credem că doamna Elizabeth Masterson, soția șefului meu de misiune diplomatică, J. Winslow Masterson, a fost răpită în jurul orei douăzeci, ora Buenos Airesului. Deocamdată, e tot ce știm.

— Aparatul de înregistrare e pornit, domnule ambasador, îl întrerupse Reynolds. Trebuia să vă spun dinainte. Vreți să-l opresc și să șterg banda?

— Nu. Te va ajuta să pregătești memorandumul.

— Da, domnule, așa este. Mulțumesc, domnule.

— Poliția federală a fost informată, continuă Silvio. Astfel încât putem presupune că ministrul de Interne și cel de Externe au aflat. Totuși, acum câteva clipe, când am încercat să-i telefonez ministrului de Externe pentru a-l informa oficial, nu am reușit să dau de el. De la biroul lui mi s-a spus că mă va contacta el personal imediat ce va avea timp, dar că asta s-ar putea întâmpla doar mâine-dimineață.

Înțeleg de aici că nu vrea să discutăm situația până când nu află mai multe despre ea și/sau nu discută cu președintele.

Toți membrii personalului meu însărcinați cu strângerea de informații și chestiunile legale sunt la curent cu problema. Toți sunt de acord, și eu îi susțin, că în acest moment nu avem suficiente informații pentru a ne forma o idee clară asupra mobilului. Cu alte cuvinte, nu cunoaștem destule acum pentru a spune dacă este sau nu un act terorist sau dacă este sau nu o răpire obișnuită ori dacă are vreo conotație politică.

Domnul Kenneth Lowery, șeful meu de securitate, a fost însărcinat să întocmească un raport cu tot ce știm până acum, iar acest raport va fi trimis la Washington prin satelit, mai mult ca sigur, într-o oră.

Voi aduce la cunoștința departamentului, prin telefon sau prin legătură satelit, orice nouă informație, în momentul în care o voi primi.

Am vorbit cu ambasadorul McGrory din Montevideo. Dacă vreunul dintre agenții FBI detașați la ambasada sa are experiență în cazuri de răpire, îl va trimite imediat aici.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Cred că asta este tot. Doar dacă nu te mai gândești dumneata la ceva, domnule Reynolds?

— Nu, domnule ambasador. Cred că avem tot ce ne trebuie. Voi transmite mesajul doamnei secretar cât mai curând posibil.

— Referitor la asta, domnule Reynolds, deși nu am nimic împotrivă ca informațiile prezentate de mine să ajungă la cunoștința tuturor celor în drept să le știe, vreau ca memorandumul discuției noastre să poposească întâi pe masa doamnei secretar de stat. Înțelegi ce spun?

— Da, să trăiți! Întâi pe masa doamnei secretar de stat. Fără alte filtre.

— Mulțumesc, domnule Reynolds.

Ambasadorul Silvio întrerupse legătura securizată și ridică receptorul telefonului care îl punea în legătură cu centrala ambasadei. Apăsă un buton.

— Aici Silvio. Trimite, te rog, o mașină la reședință și informează-l pe domnul Lowery că mă îndrept spre casa domnului Masterson.

ȘAPTE

Încăperea Micului Dejun,

Apartamentul prezidențial Casa Albă
Pennsylvania Avenue nr. 1600, NW
Washington, D.C.
8:15, 21 iulie 2005

— Repetă treaba aia cu soția diplomatului, te rog, se adresă președintele Statelor Unite directorului-adjunct al CIA, care tocmai terminase de citit raportul zilnic de informare.

Directorul-adjunct reciti paragraful în care se vorbea despre răpirea doamnei Masterson. Era, în esență, o versiune prescurtată a memorandumului pregătit de ofițerul de serviciu al Conului Sudic pentru doamna secretar de stat.

Când încheie, președintele întrebă:

— Asta-i tot ce avem?

— Mai avem ceva, domnule președinte, care nu apare în raport.

Președintele gesticulă, întrucâtva nerăbdător, cu degetele de la mâna stângă, în semn că vrea să audă tot.

— Domnule președinte, șeful oficiului nostru din Buenos Aires a sunat în timp ce eram la Langley, mai devreme. Cinci treizeci, ora noastră, șase treizeci, ora B.A. Am vorbit eu însumi cu el. A spus că polițiștii argentinieni au fost foarte operativi – expresia folosită de el a fost că aceștia „au strâns toți suspecții obișnuiți” –, că nu s-a primit niciun semn din partea răpitorilor și că doi agenți FBI de la ambasada din Montevideo au venit cu primul avion.

— Asta ce înseamnă?

— Din câte se pare, la ambasada din Buenos Aires nu avem agenți FBI, domnule președinte. Avem însă șase la Montevideo.

— Ce naiba înseamnă asta, Ted? insistă președintele.

— Nu știu, sincer, domnule președinte, dar sunt sigur că vom primi noi informații în curând.

— Curiozitatea mea a atins cote maxime, rosti președintele.

— Și a mea, domnule președinte. Cu toată onestitatea, povestea asta nu-mi miroase a bine. Dacă doriți, vă pot suna de îndată ce aflu ceva.

— Chiar te rog, Ted.

— Da, domnule. Mă pot retrage, domnule președinte?

— Doar dacă nu mai vrei o ceașcă de cafea.

— Mă abțin, dar vă mulțumesc oricum, domnule președinte.

— Mersi, Ted, zise președintele și-l însoți cu privirea pe directorul-adjunct al CIA, în timp ce acesta părăsi încăperea, după care – luând aproape vizibil o decizie – dădu ceașca de cafea peste cap.

— La naiba, de ce nu? întrebă cu voce tare și ridică receptorul. Fă-mi, te rog, legătura cu doamna secretar de stat.

•

— Bună dimineața, domnule președinte, răspunse la telefon doctor Natalie Cohen.

— Natalie, vrei să-mi spui ce crezi despre cazul soției diplomatului, care a fost răpită în Argentina?

— A apărut în raportul de informare, nu?

— Îhî. Ce se petrece?

— Am vorbit cu ambasadorul aseară târziu, domnule președintele. El – deși cred că ar trebui să spun „ei” – nu știe prea multe. A spus că acolo răpirile sunt o chestiune la ordinea zilei și că speră ca doar despre asta să fie vorba și în cazul de față. I-am cerut să mă sune când are informații noi, dar până acum n-a făcut-o.

— Cu riscul de-a părea lipsit de sensibilitate, aș putea înțelege tentativa unui descreierat de a-l asasina pe ambasador sau pe soțul acestei doamne, dar…

— Ambasadorul a spus cam același lucru, domnule președinte. Nici el nu reușește să priceapă.

— Ted Sawyer m-a informat că agentul CIA de acolo a sunat dimineață și-a spus că ambasada din Uruguay a trimis doi agenți FBI în Buenos Aires. Cum de nu avem agenți FBI în B.A? Ambasada aia e mai mare decât cea din Uruguay, nu?

— Spălările de bani au loc în Uruguay și acolo e nevoie de FBI.

— A zis că argentinienii și-au mobilizat foarte bine forțele de poliție.

— Și ambasadorul mi-a spus asta. E un lucru care nu le face cinste, domnule președinte.

— Chiar înainte să te sun am avut o idee interesantă. Noi nu plătim răscumpărări, nu-i așa?

— Nu, domnule. E un ordin prezidențial. Din timpul administrației Nixon, cred.

— Așadar, cea mai optimistă variantă – presupunând că e vorba despre o simplă răpire și nu despre un act terorist cu substrat politic – este că, odată ce oamenii aceștia își vor da seama că au răpit soția unui diplomat și că lucrurile vor degenera, o vor elibera?

— Aceasta este o posibilitate, domnule președinte, că o vor elibera.

Președintele înțelese imediat aluzia.

— Iisuse Hristoase, Natalie, crezi că ar…

— Mă tem că e și asta o posibilitate, domnule președinte, spuse ea.

— Ce șanse dai?

— Cincizeci-cincizeci. Asta pentru eliberarea ei teafără și nevătămată, dar aș da șaptezeci-treizeci ca polițiștii să-i prindă pe făptași.

— I-am spus lui Sawyer că vreau să fiu ținut la curent. Mă pot baza pe sfatul tău?

— Da, domnule. Desigur.

— Printre alte lucruri de care nu avem nevoie este și acela ca teroriștii să tragă concluzia că răpirea soțiilor diplomaților noștri este un lucru bun și probabil ușor de pus în practică.

— Mi-a trecut și mie prin cap gândul acesta, domnule președinte, dar nu cred că putem face mai mult decât să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. Pur și simplu, nu văd ce ar putea face oricine în clipa de față.

— Ține-mă la curent, Natalie, te rog. Mulțumesc.

— Da, domnule, așa voi face.

Președintele întrerupse legătura.

— Tocmai am înțeles ce pot face eu, rosti el cu voce tare și ridică degetul de pe butonul telefonului. Fă-mi legătura cu secretarul Departamentului de Securitate Națională, vorbi el în receptor, adresându-se unui operator al Casei Albe.

II

UNU

Biroul secretarului

Departamentul de Securitate Națională
Nebraska Avenue Complex
Washington, D.C.
8:40, 21 iulie 2005

În guvernul federal, secretarul nu este acea persoană care răspunde la telefon, scrie după dictare, stabilește întâlniri și-i aduce șefului cafea. La Washington, secretarul este cineva aflat în cea mai înaltă poziție birocratică, deasupra căreia se află doar președintele ales prin votul poporului. Prin urmare, secretarul este șeful cel mare.

La Washington, deci, acei indivizi care răspund la telefonul secretarului, aduc cafeaua, stabilesc întâlniri etc. au titulaturi precum „asistent executiv”.

Domnia Sa Matthew Hall, secretarul Departamentului de Securitate Națională, avea trei asistenți executivi.

Primul dintre aceștia era doamna Mary-Ellen Kensington, în vârstă de cincizeci de ani, căruntă și subțirică. Ea purta gradul GS-15, cel mai înalt în cariera celor din slujba Serviciului Civil. Ea se îngrijea de micul și nepretențiosul cabinet al lui Hall, situat în vechea clădire a executivului, aproape de Casa Albă. Secretarul Hall și președintele erau prieteni apropiați, ceea ce însemna că șefului statului îi plăcea tovărășia lui mai mult decât cea a altor membri ai cabinetului său. Când Hall era în Washington, de obicei putea fi găsit în biroul său din vechea clădire a executivului, astfel încât președintele putea apela la el în cel mai scurt timp posibil.

Al doilea era doamna Agnes Forbison, în vârstă de patruzeci și nouă de ani, căruntă și ușor supraponderală. Și ea avea gradul de GS-15. Ea domnea peste personalul de birou al secretarului,

în biroul său formal, o suită de încăperi frumos mobilate din Nebraska Avenue Complex, situat la mică distanță de Ward Circle, la nord-vest de Districtul Columbia. Complexul aparținuse odinioară Forțelor Navale, dar fusese predat în 2004 printr-un act al Congresului către Departamentul de Securitate Națională, când această agenție fusese înființată, după 11 septembrie.

Când telefonul roșu de pe măsuța pentru cafea din biroul privat al secretarului sună și un led roșu pâlpâi pe carcasa lui – anunțând primirea unui apel fie însuși de la președinte, dar mai probabil de la unul dintre ceilalți membri ai cabinetului prezidențial; fie de la directorul FBI ori CIA; fie de la președintele marelui stat-major; fie de la comandantul-șef al Comandamentului Central – doamna Forbison era ocupată să toarne cafea pentru al treilea asistent executiv al secretarului, C.G. Castillo.

Castillo, care avea treizeci și șase de ani, puțin peste un metru optzeci și trei și cântărea optzeci și șase de kilograme, stătea întins pe canapeaua de piele roșie, nu destul de lungă pentru el, a secretarului, cu picioarele îmbrăcate în șosete atârnate peste capătul ei.

Castillo se uită la telefonul roșu, văzu că Agnes ținea cafetiera în mână și se întinse după receptor.

— Linia secretarului Hall. Castillo la aparat.

— Charley, zise interlocutorul, speram să pot vorbi cu șeful tău.

Castillo se ridică iute în șezut, împrăștiind un vraf de hârtii pe podea.

— Domnule președinte, secretarul e în drum spre Chicago. Ar trebui să aterizeze la Andrews în aproximativ o oră.

— Aha! Infailibila centrală telefonică a Casei Albe se pare că nu e chiar atât de infailibilă. Abia aștept să le spun asta. Mă bucur că am vorbit, Charley.

— Mulțumesc, domnule.

Legătura se întrerupse. Charley, punând receptorul înapoi în furcă, schimbă cu Agnes o privire care spunea *Mă întreb despre ce-o fi fost vorba*.

Telefonul țârâi din nou.

— Linia secretarului Hall. Castillo la aparat.

— Ce voiam să-l întreb pe șeful tău, Charley, este dacă există vreun motiv întemeiat pentru care nu te-ai putea duce la Buenos Aires în momentul ăsta.

Buenos Aires? *Ce naiba se întâmplă în Argentina*?

— Domnule, sunt sigur că secretarul vă va spune că sunt la dispoziția dumneavoastră.

— Ei, oricum o să-l întreb. Dar poate, între timp, tu te-apuci de făcut bagaje. Mi s-a raportat că soția șefului adjunct al misiunii noastre diplomatice a fost răpită ieri-seară. Vreau să știu cum și ce s-a întâmplat, și vreau să știu imediat, și nu vreau să aștept până când cel care se ocupă de problemă acolo va avea timp să scrie un raport de mântuială. Ai priceput?

— Da, domnule președinte.

După un moment, Charley își dădu seama că președintele închisese.

Agnes aștepta să i se dea raportul.

— Vrea să merg la Buenos Aires, rosti Charley, cumpănind în mod evident la asta. Se pare că cineva a răpit-o pe soția șefului adjunct al misiunii noastre de acolo. Vrea să aflu cum stau lucrurile. Din câte se pare, se bazează pe ideea greșită cum că eu aș fi vreun soi de detectiv.

— Păi, doar te pricepi să găsești avioane rătăcite, Sherlock.

— Iisuse, Agnes, aia-i o ambasadă mare. Probabil că au zece agenți FBI, plus spioni CIA, plus tipi de la Administrația Antidrog… ca să nu mai vorbesc despre agenții de securitate ai Departamentului de Stat.

— Dar președintele nu-i cunoaște pe niciunul dintre ei, Charley, în vreme ce pe tine de cunoaște. În tine are încredere, spuse Agnes, după care adăugă: Totuși, pentru a-ți susține argumentul, în Buenos Aires mai este un tip tare de la Serviciul Secret. Îl cheamă Tony Santini. E-un vechi amic de-ai lui Joel. Știu asta pentru că o dată pe lună sau așa ceva îi trimite lui Joel zece-douăsprezece kilograme de file mignon cu avionul curier. Îl împachetează într-o cutie pe care scrie MOSTRE DE ȚESUT.

— Poate-i spun asta șefului și reușim să obținem informații de la amicul lui Joel. Sincer, n-am chef să merg acolo.

Ce am chef de fapt e să merg în Glynco, Georgia – unde la dracu-n praznic o fi și asta – și să văd cum se descurcă ex-sergentul Betty Schneider la școala Serviciului Secret.

•

— Înțeleg, domnule președinte, zise secretarul Securității Naționale la telefonul roșu. Considerați că Charley a și plecat.

Puse receptorul înapoi în furcă și se întoarse spre Castillo.

Matthew Hall era un om impunător – numele lui de cod în cadrul Serviciului Secret era „Uriașul” – cu capul împodobit de-o claie bogată de păr. Deși de obicei arbora aerul unui oficial guvernamental senior plin de demnitate, capabil să-și aleagă un croitor priceput, acum arăta puțin șifonat.

Avea cravata trasă în jos și nasturele de la guler descheiat. Costumul era șifonat și era clar că nu se bărbierise de mult.

Dar asta avea să se schimbe imediat. Imediat ce aparatul Citation aterizase la Baza Andrews a Forțelor Aeriene, trecuse pe la Complexul Nebraska pentru a vedea despre ce era vorba, înainte să meargă acasă. Peste o oră, avea să fie proaspăt bărbierit și îmbrăcat cu o cămașă albă scrobită și un costum perfect călcat.

— Nu trebuie să se afle nimic despre asta, Charley, zise Hall. Președintele nu vrea să umble vorba că se interesează pe căi ocolite.

— Da, să trăiți!

— Domnule, ce ziceți de Tony Santini? întrebă Joel Isaacson. Mai mult ca sigur l-ar putea ajuta mult pe Charley. Vreți să-l pun în gardă?

Hall îi spusese președintelui că Isaacson – un agent senior al Serviciului Secret, înalt, deșirat, în vârstă de patruzeci de ani, care conducea serviciul de pază al lui Hall și care cândva fusese numărul doi în cadrul serviciului de pază al președintelui – îl informase că un are un bun prieten în Buenos Aires, un agent al Serviciului Secret care probabil că le-ar fi putut furniza informații cu privire la răpire mai repede decât Castillo. Președintele se arătase neimpresionat.

— Santini? întrebă Hall. Acesta e numele prietenului tău?

Isaacson încuviință din cap.

— Eu și cu el – și cu Tom – ne știm de tare, tare demult. Tony e acolo pentru a depista afaceri cu bani falși.

Agentul Tom McGuire, din cadrul Serviciului Secret, un irlandez masiv și roșcat, intrase în slujba lui Hall tot din serviciul de pază al președintelui.

— Ai încredere că-și va ține gura?

Isaacson ridică mâinile într-un gest care spunea „Ce întrebare tâmpită!”

— Scuze, Joel, zise Hall. Bine, poți să-i dai undă verde. Și află cum poate Charley să ia legătura cu el fără tam-tam.

— Dacă trebuie să fiu discret, domnule, întrebă Charley, pot să merg sub identitatea de Gossinger?

Hall se gândi un moment la asta, apoi răspunse:

— Tu decizi, Charley.

•

Secretarul Hall hotărâse în urmă cu aproximativ șase luni – la naiba cu corectitudinea politică – că are nevoie de un asistent bărbat, preferabil necăsătorit. Era încontinuu plecat în țară și uneori în afara ei. Aproape mereu zbura cu aeronava Cessna Citation X, care aparținea Serviciului Secret, după ce fusese transferat de la Departamentul de Finanțe la Securitatea Națională, după 11 septembrie.

Hall aproape întotdeauna călătorea însoțit de Joel Isaacson și Tom McGuire. Deseori, plecau spre destinație dimineața devreme și/sau se întorceau la Washington la aceleași ore imposibile.

Atât doamna Kensington, cât și doamna Forbison erau căsătorite și nu le încânta ideea de-a afla cu o jumătate de oră înainte că trebuie să sară-n avion și să se ducă, să spunem, în Spokane, Washington, la cinci și jumătate dimineața, neștiind când se vor întoarce să-și hrănească soții sau să se joace cu nepoții lor.

Parcurgând de sus în jos pe organigramă, Hall luase cu sine poate o duzină de femei în treizeci sau mai multe deplasări, femei ale căror funcții purtau titulaturi de genul „asistent administrativ senior”. Deși toate se arătaseră la început încântate de perspectiva cooperării directe cu secretarul, niciuna nu se ținuse de treabă mult timp.

În principal, cele care nu erau căsătorite aveau iubiți și toate se obișnuiseră cu săptămâna de lucru a guvernului federal, de luni până vineri, de la opt la cinci, și cu generoasele zile libere de sărbători. Hall lucra șapte zile pe săptămână, cu excepția Crăciunului, de pildă.

Mai mult decât atât, compania unei femei în cabina aeronavei Citation X ridica unele probleme. Pentru început, Matt Hall considera, asemenea show-man-ului Ed McMahon, că alcoolul –

mai ales whisky-ul de bună calitate – era răsplata lui Dumnezeu pentru o muncă grea dusă la îndeplinire. Când era însoțit de o femeie, trebuia să bea singur, iar lui nu-i plăcea asta.

Joel Isaacson și Tom McGuire nu puteau să bea cu el, dacă în avion se afla un asistent administrativ superior ori cineva de genul acesta. Amândoi erau dispuși să-și pună viața la bătaie pentru secretar, deopotrivă ca datorie profesională și fiindcă ajunseseră să-l admire profund pe Hall. Dar ca problemă practică, odată ce serviciul de pază local îi îmbarca în Citation și decolaseră și erau în drum spre casă, a trage o dușcă sau două cu secretarul nu afecta în niciun fel – conform judecății lor și-a secretarului însuși – gradul de securitate pe care juraseră să i-l ofere.

Însă ce nu-și puteau permite era ca domnișoara Cutare să dea fuga-fuguța acasă la iubițel în brațe și să-i susure-n ureche povești despre secretar și agenții lui de pază care, cât ținuse zborul de-a curmezișul țării, băuseră încontinuu whisky și-și spuseseră glume incorecte din punct de vedere politic și deseori nerușinate.

Când generalul Allan Naylor, comandantul-șef al Comandamentului Central, era căpitan în Vietnam, Matt Hall fusese unul dintre sergenții lui. Rămăseseră prieteni, în vreme ce Naylor urcase în ierarhia Armatei și Hall devenise întâi congresman și guvernator al Carolinei de Nord, apoi secretar al Departamentului de Securitate Națională.

Acum, relația lor era și de natură profesională. Comandamentul Central, *de facto* dacă nu și *de jure*, era cel mai important centru operațional din cadrul Departamentului de Apărare. Controla, printre multe alte lucruri, Operațiunile Speciale. Președintele spusese clar că orice dorință avea secretarul Securității Naționale de la Comandamentul Central trebuia să i se îndeplinească, iar dacă asta încălca într-un fel codul de procedură ori vreun alt regulament, trebuia fie schimbate procedurile sau regulamentele, fie ocolite.

Hall și Naylor discutau cel puțin o dată pe zi printr-o legătură telefonică securizată – uneori chiar și de șase ori pe zi, când evenimentele la scară mondială o impuneau – și se întâlneau ori de câte ori era nevoie.

•

La o întâlnire mixtă, de afaceri și socială, bând la barul Army-Navy Club din Washington, Hall îi mărturisise lui Naylor problema sa de a călători cu femei și aproape în glumă întrebase dacă Naylor nu știa din întâmplare vreun ofițer tânăr – bărbat și necăsătorit – pe care i l-ar putea împrumuta ca asistent.

— În afară de a-ți căra servieta și a răspunde la telefon, ce altceva ar mai avea de făcut?

— Mi-ar fi de ajutor dacă ar ști să dactilografieze și dacă ar avea maniere decente la masă.

— Altceva?

— Serios? întrebă Hall și Naylor aprobă din cap.

— Să fie rezistent la băutură și să știe să-și țină gura, completă Hall. Și dacă tot suntem la capitolul dorințelor, eventual să vorbească o limbă străină sau două. Mai ales spaniola.

— Ce zici de unul care vorbește spaniola ca un spaniol sadea?

— Ai pe cineva?

Naylor încuviință.

— Tocmai s-a întors din Afganistan. E pe lista de cinci procente pentru avansare la gradul de locotenent-colonel. Se întrebau unde să-l trimită să slujească.

— Cum de cunoști tu un umil maior?

— Îl cunosc de mult timp. Absolvent de West Point. Fost membru al Beretelor Verzi. Un tip mai isteț decât mulți alții.

— Și mi-l dai mie?

Naylor aprobă cu o mișcare a capului.

— De ce?

— Poate pentru că-mi placi și poate pentru că sunt încredințat că va învăța ceva lucrând pentru tine. Dacă nu ți-e pe plac, îl poți trimite înapoi.

•

Maiorul Carlos Guillermo Castillo, din cadrul Forțelor Speciale, se înființase la complexul Nebraska trei zile mai târziu. În uniformă, cu pieptul plin de decorații și trese de participare, plus o insignă a Infanteriei Combatante și un ecuson de aviator militar senior. Cel din urmă.

Îl surprinse pe Hall, întrucât Naylor nu menționase că maiorul Castillo ar fi pilot. – îl surprinse de asemenea aspectul său. Nu părea să aibă sânge latin. Avea ochi albaștri, ten deschis la

culoare și Hall bănuia că părul său castaniu-bălai fusese odată blond.

Lui Hall, care deținea și el o insignă a Infanteriei Combatante, îi plăcea ce vedea.

— Te-ar deranja dacă ți-aș spune „Carlos”, domnule maior?

— Nici vorbă, domnule. Dar prefer „Charley”, domnule.

— „Charley” să fie. Și, ca oamenii să nu înceapă să se întrebe „cine-i ofițerul ăla de armată care lucrează pentru Hall?”, aș vrea să renunți la uniformă. Costum sau sacou sport cu cămașă și cravată. Va fi o problemă asta?

— Nu, domnule.

Hall se înfrână la timp de la a spune: „Să nu-ți dai toți banii pe haine: s-ar putea să nu meargă treaba asta”.

În schimb, întrebă:

— Vei încerca să obții un loc la căminul ofițerilor din Fort Myer?

— Domnule, lucrez cu diurnă și am stat destul până acum în diverse cămine ale ofițerilor. Mă gândeam să caut un hotel sau un apartament.

— Tu alegi, spuse Hall, dar… sincer, asta s-ar putea să nu meargă pentru niciunul dintre noi… eu n-aș închiria prea repede un apartament.

— Da, să trăiți! La hotel, atunci.

— Dacă există așa ceva, încearcă să găsești unul cu prețuri rezonabile aproape de Casa Albă – ai putea încerca la hotelul Washington. Eu îmi petrec majoritatea timpului în vechea clădire a executivului, ceea ce înseamnă că asta o să faci și tu.

— Da, să trăiți!

Hall se ridică și întinse mâna.

— Bun venit la bord, Charley! Ai fost recomandat de generalul Naylor și, ținând cont de asta și din ce am văzut personal, cred că te vei adapta bine aici. Instalează-te – nu te grăbi, fă-o temeinic – și când termini, vino la muncă.

— Da, să trăiți! Mulțumesc, domnule.

•

Când Hall se duse la birou a doua zi la ora nouă, Castillo era acolo, așteptându-l. Într-un costum gri, pantofi negri, cămașă albă cu nasturi, apretată, și cravată cu dungi roșii, articole care, Hall știa, nu fuseseră cumpărate de pe rafturile magazinului Sears, Roebuck.

Bun, *arată ca un birocrat tipic*, gândi Hall, după care își schimbă opinia. *Nu*. *Ca un lobby-ist sau un avocat de succes de pe Colina Capitoliului*.

Castillo spuse că găsise un hotel nu departe de Casa Albă și de VCE.

— Unul pe care ți-l permiți? întrebă Hall, surâzând.

— Da, domnule.

— Bine, atunci, dacă ești pregătit să te apuci de lucru, îi voi cere doamnei Kensington să-ți arate cum irosim noi banii contribuabililor.

Trei zile mai târziu, când Hall îi dicta lui Mary-Ellen, Castillo apăru la ușă și spuse că are o mică problemă.

— Care anume?

— Îmi trebuie o titulatură, de-un fel sau altul, domnule. Am înțeles că nu vreți să se știe de legătura mea cu armata, așa că nu mă prezint ca „maior”. Când am fost întrebat cu ce mă ocup, până acum am răspuns că „lucrez la biroul secretarului Hall”.

— Dacă zici asta pari un funcționar mărunt, spuse Mary-Ellen. Nimeni nu-ți va acorda atenție.

Hall îi zâmbi femeii. Observase că lui Mary-Ellen îi căzuse cu tronc Charley din prima clipă.

— Bine, Mary-Ellen, tu ce propui?

— Asistent executiv, răspunse imediat asistenta executivă Kensington. Asta are o anumită *je ne sais quoi* în eșaloanele superioare ale birocrației de la Washington.

— Dar el nu e asistent executiv, protestă Hall.

— Ba este dacă spui tu, șefule. Și, până la urmă, cine va ști că nu e așa?

— Puterea cu care m-am investit singur, zise Hall, îmi permite să te declar asistentul meu executiv. Du-te și lucrează bine.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule, răspunse Castillo, apoi se întoarse spre Mary-Ellen și adăugă: *Et merci mille fois, madame*.

Hall profită de moment.

— Vorbești franceza, nu-i așa, Charley?

— Da, domnule.

— Mai cunoști și altă limbă?

— Da, domnule.

Hall îi făcu semn să continue.

Charley ezită și Hall adăugă:

— Modestia nu face casă bună cu funcția de asistent executiv. Ce limbi?

— Rusă, domnule. Și maghiară. Germană. Puțină de arabă. Și alte câteva.

— Iisuse Hristoase!

— Am o înclinație pentru limbile străine, domnule.

— Eu nu am, se confesă Hall. Ai planuri pentru diseară, Charley?

— Nu, domnule.

— Ai sacou pentru seară?

— Da, domnule.

— Te invit să-ți dovedești spusele. Vom merge la o recepție la Ambasada Ungariei. De fiecare dată când îi pun ambasadorului o întrebare la care nu vrea să răspundă, uită să vorbească în engleză. Înțelegi?

— Da, domnule.

— Cum ai învățat să vorbești maghiară?

— Când eram mic, domnule, mătușa mamei, care era unguroaică, locuia cu noi. Ea m-a învățat.

— Frumos. Bine, Charley, îl trimit pe Joel să te ia când va veni încoace după mine. Unde locuiești?

— Pot veni direct aici, domnule.

— Te va lua Joel. Unde ai găsit hotel?

— Stau la Mayflower, domnule.

— La Mayflower? făcu Hall. Nu-i cam costisitor pentru simbria unui maior, cu tot cu diurnă?

— Ba da, domnule, este.

— Joel te va lua puțin înainte de șapte, spuse Hall, hotărând că era mai bine acum să nu prelungească discuția pe tema aceasta. Așteaptă-l în stradă.

— Da, domnule.

Imediat ce Castillo închise ușa, Hall întinse mâna spre telefonul roșu de pe masă și apăsă butonul care făcea legătura, pe o linie securizată, cu comandantul-șef al Comandamentului Central.

— Salut, Matt! zise Naylor, răspunzând aproape imediat. Care-i treaba?

— Tocmai am aflat că proaspăt numitul meu asistent executiv, maiorul Castillo, și-a luat o cameră la Mayflower. Cum o va achita?

— Ai fi mulțumit dacă ți-aș răspunde „fără probleme”?

— Nu.

— Ei bine, mie, Charley mi-a spus că și-a luat un mic apartament la Mayflower, zise Naylor. Factura probabil că va fi plătită de Castillo Enterprises din San Antonio. Sau poate de *Tages Zeitung*.

— De cine?

— E un ziar – de fapt, un trust de presă – al cărui proprietar este Charley, în Germania.

— Nu prea mi-ai spus multe despre omul ăsta, nu-i așa, Allan?

— N-ai întrebat. Nu voiai decât pe cineva care să-ți ducă servieta și care să vorbească spaniola. Asta ți-am și dat.

— Ce legătură ai tu cu Charley, Allan? În afară de obișnuita legătură dintre un general cu patru stele și unul dintre cei cinci mii de maiori ai săi?

— Elaine îl consideră – și, sincer să fiu, și eu – ca pe un al treilea fiu. Îl știm de când era un orfan de doisprezece ani.

— Și asta ai uitat să-mi spui.

— N-ai întrebat, Matt, zise Naylor. Ce vrei să faci cu el? Să-l trimiți înapoi?

— Nu, rosti Hall. Presupunând că nu mai există alt secret sumbru pe care mi-l lași mie să-l descopăr, cred că va fi de mare folos pe aici.

•

Maiorul/asistentul executiv Castillo se dovedi într-adevăr, și încă repede, folositor pentru secretarul Securității Naționale. Și se adaptă. Și Mary-Ellen Kensington, și Agnes Forbison erau în mod evident vrăjite de el. Bonom, Hall punea asta pe seama instinctelor materne, dar își mărturisi soției bănuiala că ambele aveau fantezii erotice cu Castillo.

— E genul de bărbat de care femeile se simt atrase ca fluturii de flacăra lumânării.

— Îi urăsc pe bărbații de care femeile se simt atrase ca fluturii de flacăra lumânării, a zis Janice Hall.

În ziua în care Janice veni la birou și făcu cunoștință cu Castillo, îi propuse soțului său să-l invite la cină.

— Probabil se simte singur, în hotelul ăla, a spus Janice, și sunt sigură că i-ar prinde bine o masă gătită în casă.

— Credeam că-i urăști pe bărbații de care femeile se simt atrase care fluturii de flacăra lumânării.

— Nu-i el de vină pentru asta și e categoric simpatic. Întreabă-l.

Castillo se înțelese bine chiar de la început și cu Joel Isaacson, și cu Tom McGuire. Hall își făcuse puține griji în privința asta; tipii de la Serviciul Secret nu sunt impresionați aproape de nimeni. Însă Joel și Tom – amândoi excelenți judecători ai caracterului – părură să simtă că maiorul de la Forțele Speciale C.G. Castillo nu era un om ca oricare altul. Isaacson se duse chiar la Hall și-i sugeră ca maiorul Castillo să primească legitimație de agent al Serviciului Secret.

— În felul ăsta ar putea trece de pază la aeroport. Și să poarte armă. Mă ocup eu de cei care eliberează acreditările necesare, dacă vrei.

•

Adevăratul motiv al promovării lui Castillo de la statutul de secretar personal și interpret în a cărui prezență se puteau consuma băuturi alcoolice și spune povești deocheate la cel de mare mahăr în biroul lui Hall a fost o cerere a președintelui Statelor Unite.

În mai 2005, un Boeing 727 vechi aflat pe aeroportul din Luanda, Angola, unde aștepta niște piese de mai bine de un an, și-a luat dintr-odată zborul fără permisiune și a dispărut. Nimeni nu crezuse cu adevărat că a fost furat de teroriști chitiți să intre cu el în cine știe ce clădire-reper din America, repetând astfel evenimentele din 11 septembrie – această variantă fusese imediat catalogată drept ridicolă la cele mai înalte niveluri; și apoi, bătrâna aeronavă nu avea autonomia de zbor necesară pentru a ajunge în Statele Unite –, însă nicio agenție din ceea ce președintele numea „uriașa și incredibil de costisitoarea comunitate de informații a noastră” nu părea capabilă să afle ce s-a întâmplat cu el.

Președintele era supărat la culme. La o cină particulară – foarte particulară, doar șeful statului, prima-doamnă, secretarul Hall și soția sa – președintele a spus că a stat de vorbă cu Natalie Cohen – pe-atunci, consilierul lui pe probleme de securitate națională, actualmente secretar de stat – și că le-a venit o idee.

Hall știa că „le-a venit o idee” însemna că ideea îi aparținea președintelui. Dacă i-ar fi aparținut lui Natalie, șeful statului ar fi respins-o. De fapt, lucrurile probabil că decurseseră în felul

următor: președintele venise cu ideea, ea o combătuse la început, dar apoi o aprobase și ideea devenise „a lor”. Dacă ea n-ar fi cedat, iar el ar fi decis să o pună totuși în aplicare, ar fi afirmat că ideea i-a aparținut în totalitate.

— Departamentul tău e singurul fără un serviciu propriu de informații, a spus președintele. Așa că planul va funcționa. Natalie va trimite tuturor celor din comunitatea de informații un memo în care îi va informa că, întrucât avionul furat reprezintă o potențială amenințare la adresa siguranței naționale, toate informațiile culese de ei în cazul în speță vor trebui să-ți fie puse la dispoziție.

Astfel vom ști cine ce și când a aflat. Apoi, fără prea mult tam-tam, vom trimite pe cineva – un singur om – să facă cercetări la fața locului, cu maximum de discreție, pentru a afla de ce CIA, de pildă, a știut marți ceva ce DIA n-a aflat decât joi. Sau de ce FBI n-a aflat acel lucru. Mă urmărești?

— Da, domnule președinte.

— Întrebarea e aceasta: Pe cine putem trimite fără să iscăm vâlvă în ogradă?

•

După ce a făcut cunoștință cu maiorul Carlos G. Castillo, președintele a decis că el era omul perfect pentru a afla – cu maximă discreție și fără a isca vâlvă în ogradă – care dintre agențiile de informații conducea meciul; sau trăgea de timp, așteptând ca altă agenție să muncească în locul ei.

Castillo s-a dus în Luanda, Angola, unde începuse toată povestea, și în doi timpi și trei mișcări a iscat o vâlvă care aproape l-a costat postul pe secretarul Hall.

A aflat nu doar că avionul dispărut fusese furat de teroriști somalezi, care plănuiau să intre cu el în Liberty Bell din Philadelphia, dar, cu ajutorul lui Aleksandr Pevsner, un infam traficant de arme rus, a reușit și să găsească avionul pe care nimeni nu fusese în stare să-l repereze, după care, alături de o echipă Gray Fox ultrasecrete a Delta Force, a recuperat aeronava din mâinile teroriștilor. Cu Castillo pe scaunul copilotului, colonelul Jack Torine din cadru Comandoului Aerian adusese Boeingul din Costa Rica la cartierul general al Comandamentului Central de la baza MacDill a Forțelor Aeriene, din Florida.

Când președintele autorizase misiunea Gray Fox, o făcuse pregătit să plătească prețul de-a scandaliza Costa Rica – și, la o adică, de-a scandaliza întreaga comunitate ONU – pentru lansarea unei operațiuni militare fără preaviz asupra unei țări pașnice care nici măcar nu deținea o armată.

Cum vedea deja cu ochiul minții televizoarele din toată lumea comutate pe CNN – și pe Deutsche Welle, și pe BBC, și pe toate celelalte canale de știri –, care transmiteau informații despre șocanta și unilaterala incursiune americană pe teritoriul sărmanei Costa Rica și prezentau imagini cu epava în flăcări a avionului înconjurată de costaricani morți, președintele a fost bineînțeles bucuros să afle că singura pierdere înregistrată în Costa Rica a fost un tanc petrolier.

Dovedindu-și profesionalismul, Gray Fox nu lăsase în urmă niciun cadavru – de american ori costarican – și niciun aparat de zbor 727 cuprins de flăcări înalte până la cer, și nicio dovadă evidentă care să le deconspire prezența la locul faptei.

Convins de generalul Naylor să nu le acorde medalii de onoare lui Torine și Castillo – ceea ce ar fi necesitat explicații cu privire la motivul onoarei în cauză –, președintele s-a mulțumit să-i decoreze pe amândoi cu Crucea pentru Distincție în Zbor, cu mențiunea „pentru măiestria dovedită în condiții extrem de dificile”. Era a treisprezecea astfel de distincție pentru colonelul Torine și a treia pentru Castillo.

De asemenea, șeful statului îi chemase la reședința prezidențială din Carolina pentru un weekend.

•

Acest final fericit a avut, desigur, o parte nefericită. Directorul CIA și cel al FBI s-au supărat pe secretarul Securității Naționale și pe afurisitul lui de asistent executiv din mai multe motive.

Directorul CIA făcea desigur pe grozavul deoarece Castillo găsise avionul dispărut înaintea agenției. Și deoarece Castillo reușise să-l convingă pe șeful oficiului CIA din Angola să-i destăinuiască informații din dosarele secrete ale agenției.

Directorul FBI făcea pe grozavul deoarece, după ce agentul special de la filiala din Philadelphia a Biroului îi raportase că, după părerea sa, aeronava dispărută a fost aproape sigur „furată” de proprietarii ei, o companie mică ce se ocupa cu închirierea de avioane aflată în pragul falimentului, pentru a încasa asigurarea, iar el raportase aceasta președintelui, Castillo

se dusese în Philadelphia și aflase că avionul fusese într-adevăr furat, dar că hoții erau câțiva teroriști somalezi ale căror nume – ca presupuși teroriști – fuseseră aduse la cunoștința FBI-ului de către poliția din Philadelphia cu ceva timp în urmă. Biroul le spusese polițiștilor că somalezii sunt în regulă, niște simpli piloți ai liniei aeriene africane aflați în Statele Unite pentru instrucție.

Și deoarece, atunci când un inspector FBI fusese trimis la maiorul/asistentul executiv Castillo pentru a-i împărtăși convingerea că, atunci când avea să primească din nou vești de la Alex Pevsner sau asistentul său, un fost agent FBI pe nume Howard Kennedy va informa imediat FBI-ul, Castillo îi spusese să nu mizeze pe asta.

Dar cum atât FBI, cât și CIA trebuiau să admită că, de fapt, nu oferiseră secretarului Securității Naționale toate materialele pe care fuseseră instruite să le ofere de către pe-atunci consiliera Natalie Cohen, directorii jurară că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Din acel moment, Securitatea Națională avea să intre în posesia unei cópii a fiecărei fărâme de informație obținută care avea, chiar și tangențial, legătură cu Securitatea Națională.

Iar dacă asta făcea ca afurisitul de Castillo să rămână treaz toată noaptea citind rapoarte, și dacă orbea făcând asta, cu atât mai bine.

•

Când telefonul roșu de pe măsuța pentru cafea bâzâi, Charley Castillo consulta informațiile culese în ziua aceea – tot ce venise de la ora cinci a după-amiezii trecute – și oferite cu grație de FBI și CIA. Se afla la masa aceea de la șase jumătate.

Secretarul nu se hotărâse cum să abordeze noianul de informații – majoritatea nefolositoare – pe care îl primeau zilnic de la FBI și CIA, dar el, Charley, Joel și Tom căzuseră de acord că acestea trebuiau parcurse.

Joel Isaacson zicea – doar pe jumătate în glumă – că ambii directori erau întru totul capabili să trimită dovezi concludente că un dispozitiv nuclear aflat într-un container era pe cale să sosească în portul Baltimore inserate printre informații despre două bunici marocane cu alură suspectă și un zvon neconfirmat cum că episcopul de Sioux Falls, Dakota de Sud, era un travestit, astfel încât trebuiau parcurse toate.

Ceea ce ar fi fost soluția evidentă a problemei – Hall să-i sune pe directorii CIA și FBI și să le spună: „Prea bine, până aici a fost, ajunge, nu mai trimiteți lături” – aproape sigur n-ar fi funcționat. Era posibil – poate chiar mai mult decât probabil – ca directorii, cu chipurile inexpresive, să-i spună secretarului că habar n-au despre ce vorbește, iar asta ar fi însemnat că Hall trebuia să se ducă la președinte. Și nu voia să facă asta, străduindu-se să liniștească apele, nu să le tulbure mai tare.

O soluție posibilă – pe care Agnes o considera a fi cea mai bună – era aducerea în oficiu a doi agenți ai Serviciului Secret care acum se instruiau la Centrul de Antrenament pentru Forțele de Apărare a Legii Federale din Glynco, Georgia, imediat ce aceștia aveau să obțină, după cum se exprima Joel, „patalamaua”.

Cei doi erau ofițeri de poliție cu experiență, recrutați la sugestia secretarului Hall din rândurile Departamentului de Poliție Philadelphia ca rezultat al cooperării dintre ei și el însuși și Castillo la cazul găsirii aeronavei 727. Unul fusese sergent în brigada de informații, iar celălalt, detectiv în divizia de antiterorism, care lucrase ani la rând sub acoperire, infiltrându-se în comunitățile musulmane potențial periculoase. Respectivii puteau să pună ordine în teancul de rapoarte de informare, știind să facă diferența dintre lucruri importante și lături.

Numai că asta însemna ca ei să lucreze direct pentru secretar, în loc să devină pur și simplu – ideea inițială a lui Hall – agenți ai Serviciului Secret cu mult mai multă experiență și cunoștințe decât niște începători și să fie trimiși la o filială oarecare din teren.

Agnes știa că lui Hall nu-i surâdea ideea de-a avea propria sa brigadă de informații, dar considera că mai devreme sau mai târziu – probabil mai devreme, deoarece Charley, ocupat să scormonească în lături, nu era la dispoziția sa; nu mersese cu Hall la Chicago aseară fiindcă trebuise să citească rapoartele de peste noapte – va trebui să accepte realitatea.

Secretarul Securității Naționale ridică receptorul roșu și apăsă pe unul dintre butoanele de jos.

— Natalie Cohen.

— Bună dimineața, *mademoiselle* secretar! rosti Hall.

— Fir-ar să fie, Matt, știi că nu mi se pare amuzant, replică secretarul de stat.

— E oricum mai logic decât să-i spui „esquire” unei femei-avocat, urmă Hall, neabătut. Am învățat în școală că „madam” este o doamnă măritată, în vreme ce una nemăritată este „mademoiselle”…

— Ai sunat cu ceva anume în mintea aia a ta amorțită, Matt? Sau ai vrut doar să vezi ce se întâmplă când apeși butoanele telefonului tău roșu?

— Președintele, don’șoară secretar…

Ea chicoti.

— Mai bine. Nu-i perfect, dar e ceva mai bine.

— … îl trimite pe Charley la Buenos Aires. Cred că-ți dai singură seama de ce.

Urmă o pauză perceptibilă înainte ca secretarul de stat să răspundă.

— Să afle cine ce a știut și când au știut-o, rosti ea cu un strop de amărăciune. Acelea fuseseră instrucțiunile președintelui pentru Castillo atunci când șeful statului îl trimisese să afle ce putea despre avionul dispărut. Presupun c-ar fi trebuit să prevăd mișcarea asta.

— Eu am încercat să-l fac să se răzgândească. Vrei să încerci și tu?

— (a) Nu cred că vrea ca eu să știu că-l trimite pe Charley acolo, (b) cred că motivul pentru care nu mi-a spus este că știa nu voi fi de acord și (c) dacă se va întâmpla să amintesc asta într-o discuție cu el, o să știe că de la tine am aflat și amândoi ne-am trezi pe lista neagră.

— N-a fost ideea mea, Nat.

— Știu, zise ea. De fapt, acum că am avut nici mai mult nici mai puțin de treizeci de secunde să stau pe gânduri, ideea nu mă mai indispune la fel de mult. Poate că Charley va descoperi ceva ce ambasadorul de acolo ar prefera să nu ajungă la urechile mele. Tu-mi vei…

— Da’ ce va obține el? Categoric.

— Mersi pentru încredere, Matt.

— Știi ceva despre ambasador ce ar trebui să știe și Charley?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Am vorbit aseară cu el la telefon și am fost plăcut impresionată. Tot ce am auzit despre el este că e-un om de primă clasă. E cubanez. Poți să-i spui asta lui Charley, ca să se aștepte la un temperament cubanez, dacă ambasadorul se va prinde că omul tău adulmecă prin zonă.

— Așa voi face.

— Zi-i lui Charley să fie cu băgare de seamă. Nu avem nevoie de-un război cu Argentina, spuse secretarul de stat și închise înainte ca Hall să apuce să răspundă.

DOI

Camera 404, Hotelul Mayflower
Connecticut Avenue nr. 1127, NW
Washington, D.C.

11:20, 21 iulie 2005

Camera 404 – cea pe care reprezentanții hotelului o numeau „apartamentul executiv" și consta dintr-un living, o sală de baie, o sufragerie mică și un al doilea dormitor, în care se afla o masă de scris și putea fi folosit ca birou – era înregistrată pe numele lui Karl W. Gossinger pe termen lung.

Factura pentru apartament era trimisă o dată la două săptămâni, prin fax, la *Tages Zeitung* în Fulda, Germania, și plata se făcea, de obicei a doua zi, prin transfer bancar în contul hotelului de la Riggs Național Bank.

Când preluase camera, Herr Gossinger le spusese reprezentanților hotelului că va avea nevoie de două linii telefonice exterioare. Una dintre acestea înregistrată pe numele său și al *Tages Zeitung*. A doua, ce nu va fi înregistrată, va fi o linie de fax. Le mai spuse și că domnul C.G. Castillo, pe care îl prezentă drept asociatul său american, va ocupa apartamentul de câte ori se va afla în oraș, iar hotelul va trebui să fie pregătit să rețină mesaje telefonice, să accepte colete și orice altceva pentru domnul Castillo.

•

Karl Wilhelm von und zu Gossinger se născuse din flori în Bad Hersfeld, Germania, dintr-o nemțoaică în vârstă de optsprezece ani și un pilot de elicopter militar american de nouăsprezece ani. Pilotul plecase în Vietnam la scurt timp după aventura lor care durase trei zile și două nopți.

Când Jorge Castillo nu-i scrise, așa cum promisese, Erika von und zu Gossinger încercase să-l dea uitării, iar când se născuse copilul, îl botezase Karl Wilhelm, după tatăl și fratele ei.

Frau Erika – nu se măritase niciodată; „frau” era un titlu onorific – se adresase Armatei SUA pentru ajutor în găsirea tatălui singurului său odor, după ce ea fusese diagnosticată cu cancer pancreatic în fază terminală. Karl avea doisprezece ani la vremea aceea. Bunicul și unchiul său, singurele rude de care se știa, fuseseră uciși într-un accident pe autostradă, cu câteva luni în urmă. Frau Erika își făcuse socoteala că orice rudă i-ar prinde mai bine lui Karl decât să rămână orfan în Germania. Chiar dacă era un orfan cu o avere impresionantă.

În bună parte prin strădania pe-atunci maiorului Allan Naylor, din cadrul Regimentului 11 Cavalerie, care era încartiruit la granița est-germană, lângă Fulda, maistrul militar Jorge Alejandro Castillo din San Antonio, Texas, fusese localizat. Era îngropat în Cimitirul Național din San Antonio. Pe lespedea sa funerară fusese gravată o reprezentare a Medaliei de Onoare. Murise ca erou în Vietnam, aparent fără a fi bănuit o clipă că atunci când își sădise sămânța aceasta prinsese rădăcină.

Odată ce înțeleseseră că aveau de-a face cu rodul iubirii unui ofițer al cărui curaj îi adusese postum cea mai mare distincție militară a nației, Armata intrase în viteză pentru a se asigura că se va face tot ce se putea pentru băiețel.

Maiorul Naylor fusese trimis la San Antonio pentru a găsi și apoi a informa, cu toate precauțiile necesare, familia răposatului maistru militar Castillo despre existența băiatului.

Pragmatic din fire, Naylor luase în calcul mai multe posibilități neplăcute. Una era ca părinții domnului Castillo să nu fie copleșiți de bucurie la aflarea veștii că fiul lor avea un copil ilegitim în Germania, cel puțin până când nu auzeau de moștenirea pe care avea s-o primească acesta. Asta avea să arunce o nouă și posibil neplăcută lumină asupra subiectului.

Avocații militari seniori căutau să instituie un fond fiduciar în beneficiul exclusiv al băiatului.

Grijile lui se dovediseră a fi nefondate până la urmă. Generalul Amory T. Stevens, comandantul Fort Sam Houston, care fusese colegul de cameră al tatălui maiorului Naylor la West Point și era nașul lui Naylor, îi spuse repede că-i cunoștea pe părinții răposatului domn Castillo.

— Sunt Fernando și Alicia Castillo, zise Stevens. Bine-cunoscuți în societatea texană drept don Fernando și doña Alicia. Nu se face atâta caz de treaba asta cu don și doña doar pentru că ei dețin mare parte din centrul San Antonio, plus terenuri întinse în afara orașului, plus, printre altele, un ranch impresionant aproape de Midland, sub care se află bazinul permian, ci dintr-un motiv mult mai important pentru texani.

Doña Alicia este stră-stră-stră… nepoata unui ins pe nume Manuel Martinez. Don Fernando este, în chip asemănător, descendentul direct al unui individ pe nume Guillermo de Castillo. Manuel și Guillermo au căzut amândoi în luptă nobilă alături de Jim Bowie, William Travis și Davy Crockett la Alamo.

Ce vreau să spun, Allan, este că, dacă băiatul ăsta din Germania are nevoie de ajutor, don Fernando ar completa fără să clipească un cec, indiferent de sumă. Lucrul de care nu sunt sigur este dacă el – sau, mai ales, doña Alicia – va fi dispus să accepte fructul iubirii dintre fiul lor și o gringo nemțoaică, probabil protestantă, în sânul familiei. Cei din clanul Castillo pot ține lecții despre snobism până și reginei Angliei.

La douăzeci și două de ore după ce mama răposatului maistru militar Castillo fusese informată, cu maximă delicatețe, că avea un nepot ilegitim, doña Alicia se afla în pragul vilei von und zu Gossinger din Bad Hersfeld. Don Fernando sosi nouă ore mai târziu.

După două săptămâni, Consulatul Statelor Unite din Frankfurt am Main îi eliberă pașaport lui Carlos Guillermo Castillo. Don Fernando avea influență la Washington. În aceeași zi – Frau Erika, pe atunci în spital, după ce decisese că nu voia ca ultima amintire a fiului ei despre ei să fie aceea a unei femei sfâșiate de durerea bolii terminale, amețită de medicația puternică – Carlos urcă la bordul unei aeronave 747 al Pan American Airlines cu destinația Statele Unite. Frau Erika muri cinci zile mai târziu.

După dispariția ei, din punctul de vedere al guvernului Republicii Federale Germania, cetățean american cu nume nou sau nu, Karl Wilhelm von und zu Gossinger, fiul ei natural, devenise ultimul descendent al stirpei von und zu Gossinger.

La vârsta de douăzeci și unu de ani, cu puțin înainte ca C.G. Castillo să absolve West Point, Karl Wilhelm von und zu Gossinger intră în posesia moștenirii sale germane, care includea publicațiile *Tages Zeitung*, două fabrici de bere, întinse

– conform standardelor Germaniei – terenuri agricole și alte bunuri.

O a doua identitate, ca Herr Karl Gossinger, corespondent străin pentru *Tages Zeitung*, se dovedise foarte utilă maiorului C.G. Castillo, din cadrul Forțelor Speciale ale Armatei Statelor Unite, în trecut și probabil că avea să-i prindă bine din nou, în Argentina.

•

În apartamentul său de la Mayflower, C.G. Castillo aproape terminase cu făcutul bagajelor. Prevăzător, își pusese în valijoara cu rotile, cea care știa sigur că va încăpea în compartimentul de deasupra scaunului său din avion, destule haine de iarnă cât să-i ajungă pentru trei sau patru zile. Când în Washington era toiul verii, în Buenos Aires era iarnă de-a binelea. Nu credea că va sta pe-acolo mai mult de atât.

Nu mai rămânea decât să-și pregătească servieta, prevăzută și ea cu rotile și destul de mare pentru laptopul său. Aceasta îi ridică unele probleme, întrucât trebui să desprindă o porțiune de căptușeală din cadru. Înăuntru era un plic din plastic de douăzeci și cinci pe treizeci și trei de centimetri. Suprafața era aderentă, pentru a împiedica mișcarea lucrurilor, iar materialul din care era făcut plicul împiedica scanarea cu raze X. Castillo își aranjă acolo, pe suprafața aderentă pașaportul american, brevetul militar, cardurile de credit Gold American Express și Gold Visa emise pe numele lui C.G. Castillo, permisul de conducere texan și legitimația care-l recomanda ca agent special de supervizare în Serviciul Secret al SUA, după care închise plicul și puse căptușeala la loc.

Intră apoi în sufrageria mică și dintr-un frigider încastrat într-un bufet scoase o sticlă de bere Dos Equis, o destupă, trase o dușcă zdravănă și râgâi. Se duse în living, unde se așeză într-un fotoliu din piele roșie – al său, nu al hotelului –, își mută greutatea de pe o parte pe alta, astfel încât acesta să se întindă, și apucă telefonul.

Formă un număr din memorie, mai sorbi o gură de Dos Equis și se lungi pe spate în fotoliu, așteptând să se realizeze legătura.

Directorul-general al Gossinger Beteiligungsgesellschaft, G.m.b.H., care era totodată redactorul-șef al unuia dintre

holdinguri, publicațiile *Tages Zeitung*, răspunse la linia sa privată douăzeci de secunde mai târziu.

— Göerner.

— *Wie gent's*, *Otto*? zise Castillo.

— *Ach*, *der verlorene Sohn*.

— Poate că tu mă consideri fiul risipitor, rosti Castillo, trecând la engleză, dar mie îmi place să mă consider ca unul dintre cei mai distinși corespondenți străini ai tăi.

— Nu știu dacă distinși, însă cel mai costisitor, da.

Castillo îl considera pe Otto Göerner propriul său frate mai mare, iar Otto fără-ndoială că asta era. Urmase Universitatea Philipps din Marburg an der Lahn cu Wilhelm von und zu Gossinger, unchiul lui Karl, și se ocupa de *Tages Zeitung* de când absolviseră. Fusese prezent la *der Haus im Wald* din Bad Hersfeld, ca unchiul Otto, de când se știa Castillo. Castillo își amintea bine dimineața în care Otto îi adusese mamei sale vestea morții tatălui și fratelui ei.

La fel, și cum, atunci când mama îi spusese că localizaseră familia tatălui său și că el probabil va pleca – „după" – la ei, în Statele Unite, făcuse o criză de isterie, cerând permisiunea să plece – „după" – cu unchiul Otto.

Dar și cum, la aeroportul din Frankfurt, lacrimile curseseră nezăgăzuite pe obrajii lui Otto, când îl însoțise la plecarea în State. Și cum, de atunci încoace, îi fusese prieten.

•

— Ce mai fac bătrâna Cum-îi-zice și copiii?

— Bătrâna Cum-îi-zice și nepoții tăi fac foarte bine, mersi de întrebare. Cărui motiv datorez această onoare?

— Plec la Buenos Aires în interes de serviciu și voiam să văd dacă nu vrei să mă mai ocup de ceva acolo.

— Nu-mi vine nimic în minte, Karl, spuse Otto.

Göerner nu întrebă ce misiune de serviciu avea Castillo în Argentina.

Nu e deloc prost, gândi Charley pentru a suta oară, *și fără-ndoială că știe cu ce mă ocup*. *Totuși*, *nu m-a întrebat niciodată și eu nu i-am spus niciodată din proprie inițiativă*. *Nu face decât să-mi ofere ce-i cer*.

— N-o să fiu plecat mult timp, explică Charley. Probabil mai puțin de…

— Ba da, dacă mă gândesc mai bine, Karl, vreau ceva, îl întrerupse Göerner.

— Bine, te-ascult.

•

Karl Gossinger, corespondentul străin de la Washington al *Tages Zeitung*, avea de obicei un articol de fond în ziar o dată pe săptămână. Acesta era de obicei parafrazat – furat – din revista *American Conservative*. Scopul era dublu. Întâi, dacă întreba cineva de Gossinger, exista fotografia lui alături de ultimul său reportaj din Washington. Iar dacă iscoditorul insista, pe frontispiciu scria că *Tages Zeitung* a fost fondat de Hermann von und zu Gossinger, în 1817. Mai mult decât atât, utilizarea de material din *American Conservative* îi dădea lui Charley Castillo șansa de-a oferi cititorilor germani ceea ce unii americani – inclusiv Charley – credeau despre refuzul nemților de a-i ajuta pe americani în războiul din Irak.

Făcând modificări doar pentru îndreptarea greșelilor gramaticale, Otto publica tot ce-i trimitea Charley, fără comentarii. Charley nu știa și nici nu era interesat să afle dacă asta se datora faptului că Otto era de acord că germanii judecaseră greșit sau aceluia că, în definitiv, Charley era proprietarul trustului.

•

— *Graf Spee*, rosti Göerner.

Charley cunoștea povestea *Graf Spee*: mica navă de război germană, botezată cu numele eroului neamț din prima conflagrație mondială, fusese sabordată în largul portului Montevideo, Uruguay, în 1939, pentru a împiedica scufundarea ei de către cele trei crucișătoare britanice care o așteptau. Echipajul ei ajunsese în Buenos Aires. Căpitanul Hans von Langsdorff îmbrăcase uniforma de paradă, pusese steagul ei de luptă pe podeaua camerei sale de hotel, se poziționase în așa fel încât să cadă peste el și se împușcase în tâmplă. Fusese înmormântat în Buenos Aires.

Echipajul se răspândise în Argentina. După terminarea războiului, mulți dintre ei refuzaseră repatrierea și mulți dintre cei care totuși se întorseseră în patrie aruncaseră o privire la rămășițele Reich-ului de O Mie de Ani și se întorseseră în Argentina cât putuseră de repede.

— Ce-i cu *Graf Spee*? întrebă Charley.

— Un individ pe nume Bardo – un finanțist tânăr și foarte bogat din Hamburg – a strâns banii necesari pentru recuperarea navei și transformarea acesteia într-un muzeu în Montevideo. Mi-ar trebui un articol emoționant despre supraviețuitori, dacă mai există – toți ar avea în jur de optzeci de ani acum și majoritatea s-ar afla în Argentina.

Găsirea supraviețuitorilor – dacă există – nu poate fi dificilă. La fel, nici luarea câtorva instantanee și scrierea unui articol. Și, pe deasupra, jurnalistul Gossinger ar avea o scuză credibilă pentru vizita sa în Argentina.

— Să văd ce pot face, zise Charley. Altceva?

Göerner ezită înainte să răspundă.

— Karl, am o strângere de inimă să abordez subiectul ăsta…

— Ce subiect?

— Acum vreo două săptămâni am fost la Marburg an der Lahn. Organizaseră o strângere de fonduri pentru biblioteca universității. Au fost invitați toți *Alte Marburgers*. Am surprins părți ale unei conversații dintre câțiva barosani. Ce mi-a reținut atenția a fost o replică anume, ceva de genul: „Der Führer a fost primul căruia i-a venit ideea asta. Ha, ha!”

— M-ai pierdut.

— Ți-amintești că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Hitler – întâiul nazist – a trimis o grămadă de bani în Argentina pentru a-și cumpăra un loc sigur de retragere în eventualitatea că va pierde războiul?

— Îhî.

— Indivizii ăștia vorbeau despre transferarea de bani în Argentina.

— Pentru a-și cumpăra un loc de retragere? Retragerea din calea a ce? Vorbești despre bani din droguri?

— Mă gândesc la bani primiți ca mită în treaba cu „Petrol contra hrană” din Irak, care au intrat în buzunarele oamenilor ălora.

— Iisuse!

— Mda, Iisuse. Oricum, am pus pe cineva de aici să cerceteze povestea, iar ideea care mi-a venit – probabil nu una bună – a fost că poate îți ajunge ceva la urechi în Argentina.

— O să stau cu ele ciulite, zise Charley.

— Doar atât, Karl, întâi cu seriozitate Göerner. Dacă auzi ceva, orice, transmite-mi mie și limitează-te la asta. Înțelegi?

Asta-i ca și cum ar spune: „*Știm amândoi că tu nu ești de fapt jurnalist*”.

— Pricep.

— Am pus pe cineva să se ocupe și de morțile misterioase ale celor care știau de mitele primite în afacerea „Petrol contra hrană”.

— Înțeleg ce zici, Otto.

— Pe lângă asta, mănâncă o friptură bună, bea o sticlă de vin pentru mine și nu încerca să-ți împrăștii polenul pe mai mult de zece ori douăsprezece din încântătoarele acelea *señoritas* argentiniene.

— Nu ți-am spus oare că am depus jurământ de castitate? Despre celibat se spune că-ți sporește puterile minții.

— *Ach*, *Gott, Karlchen*, râse Göerner. Ținem legătura.

— Sărută-i pe nepoții mei și salut-o pe bătrâna Cum-îi-zice.

— Toate cele bune din partea mea lui Fernando și bunicii tale. *Auf wiedersehen*!

Legătura se întrerupse.

Castillo puse receptorul în furcă, își mută greutatea în fotoliu ca să se ridice de pe spate, după care sări în picioare. Termină sticla de Dos Equis în timp ce se uita prin apartament, verificând să nu fi uitat ceva. Apoi îmbrăcă sacoul costumului său de toamnă.

Se privi în oglindă.

Probabil c-o să-mi înghețe curul în Buenos Aires până să ajung la Hyatt, *dar pe de altă parte*, *nu va trebui să trec prin aeroporturile Reagan și Miami International îmbrăcat în haină sport de lână*.

TREI

Aeroportul Internațional Miami
Miami, Florida
18:50, 21 iulie 2005

Stând în fața benzii pentru bagaje și așteptându-și valiza, Castillo nutrea gânduri foarte negre la adresa Delta Airlines, cu al cărei zbor 431 tocmai sosise.

Când urcase în aeronavă, la Ronald Reagan Washington Național, avusese valiza în mână. Toate locurile pentru bagaje de deasupra scaunelor de la clasa întâi erau pline. Scaunele însă nici poveste să fie toate ocupate – probabil fiindcă prețul unui bilet la clasa întâi perceput de Delta friza lăcomia –, ceea ce sugera, *ergo sum,* că bagajele din compartimentele de la clasa întâi fuseseră puse de cei care călătoreau la clasa economic, când trecuseră pe acolo în drum spre capătul avionului.

— Regret, dar va trebui să o predați la bagaje, îi spuse stewardesa.

— De ce am oare impresia că nu toate bagajele din compartiment nu aparțin pasagerilor de la clasa întâi?

— Regret, dar va trebui să o predați la bagaje, repetă stewardesa.

— Cum mă așteptam să am loc de valiză la clasa întâi și văd că nu e așa, n-ați putea să o puneți împreună cu hainele? Nu-mi place să o las cu celelalte bagaje.

— Regret, dar va trebui să o predați la bagaje, insistă cu fermitate stewardesa.

Din asta s-ar înțelege, *logic*, gândi Castillo, privind rotirea benzii, *că*, *deoarece bagajul meu a fost încărcat*, *dacă nu ultimul*, *aproape ultimul*, *va fi primul descărcat, Evident*, *nici vorbă de așa ceva*.

Valiza apăru până la urmă. Castillo extrase mânerul și o trase după el de lângă banda rulantă. Deloc surprinzător pentru el, harta din holul de la intrare îi arăta că Aerolíneas Argentinas se afla în celălalt capăt al aeroportului, aproape în Key West. Avea mult de mers prin aglomerație, ceea ce-i amintea de spusele vărului său Fernando Lopez despre Aeroportul Internațional Miami: „Este, după cum le place americanilor să se fălească, al treilea cel mai mare aeroport din lume”.

Asta-i aduse aminte – *Iisuse Hristoase*, *era să uit*! – că va trebui să-i sune pe Fernando și/sau *Abuela*, bunica lor, și să le spună că nu va ajunge acasă în weekend, nici dacă Fernando venea cu avionul după el.

Ajunse într-un târziu la ghișeul Aerolíneas Argentinas. La clasa întâi era un rând lung de oameni care păreau a avea bagaje extra, fie prea grele, fie supradimensionate. Erau mult mai mulți decât locurile existente la compartimentul de clasa întâi atât al unui 747, cât și al unui 767, ceea ce sugera că erau pasageri ai

clasei economic care profitau de faptul că la casa pentru clasa întâi nu era nimeni.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunse primul în rând și funcționara îi permise să se apropie de ghișeu, făcându-i semn cu arătătorul ca regina Spaniei chemându-și un supus.

Îi întinse femeii un pașaport emis de Republica Federală Germania și o carte de credit corporatistă American Expres emisă de *Tages Zeitung*.

— Numele meu este Gossinger, spuse el. Am un bilet electronic, presupun.

•

Trecerea prin securitatea aeroportului fu mai chinuitoare ca de obicei, dacă așa ceva era posibil. Castillo fu ales la întâmplare pentru examinare amănunțită. Nu doar că personalul de securitate îi ceru să se descalțe, dar scormonitul lor prin valijoara sa făcu varză ordinea în care-și împachetase el totul. Și-l îngrijora cercetarea servietei de laptop ce urma.

Îi cerură să deschidă laptopul pentru a le dovedi că nu era un dispozitiv exploziv, dar se arătară destul de neinteresați de servietă. Asta era o ușurare. Herr Gossinger nu voia să fie nevoit să explice cum de se afla în posesia pașaportului și a acreditării de la Serviciul Secret ale lui C.G. Castillo.

Până la urmă, terminară cu el, apoi se duse la Clubul Americilor, salonul clasei întâi și business care deservea Aerolíneas Argentinas și alte linii aeriene din America de Sud ce nu aveau propriile săli de așteptare.

Își pregăti un scotch dublu cu gheață, apoi găsi un colț retras și se așeză. Își scoase mobilul din buzunar și apăsă pe un buton de apelare rapidă.

— Alo?

— Ce face fata mea preferată?

— Fata ta preferată se întreabă dacă mă suni pentru a-mi spune că nu vii acasă în weekend.

— *Abuela*, sunt la aeroport în Miami, aștept să urc în avionul spre Buenos Aires.

— Ei, ce-i al tău e-al tău. Știi să găsești cele mai ieșite din comun scuze. Scumpule, abia așteptam să…

— *Abuela*, asta n-a fost ideea mea.

— Ce-o să faci în Argentina? Am voie să întreb?

Nu, *nu ai*.

— Teoretic, ar trebui să mă întorc în mai puțin de o săptămână.

— Buenos Aires?

— Îhî.

— Acum e iarnă acolo. Sper că te-ai gândit să-ți iei haine groase.

— Da, doamnă.

— Dacă nu ți-e peste mână, Carlos, am rămas aproape fără brandy. Știi de care beau eu.

— Îți iau o ladă.

— Cred că nu poți trece granița cu mai mult de șase litri.

— Mă interesez.

— Ai grijă. Am vorbit cu Jeanine Winters chiar în dimineața asta și a spus că răpirile sunt acum sport național acolo.

Jeanine Winters era o prietenă foarte vârstnică a doñei Alicia. Familia Winters, o familie de texani, gestiona de generații o amplă afacere cu vite în provincia Entre Ríos și o podgorie în regiunea Mendoza.

Iisuse, *oare o fi auzit de soția diplomatului*? *O fi auzit deja doamna Winters și i-a spus*?

— *Abuela*, n-o să mă răpească nimeni.

— Numai să ai grijă, Carlos, altceva nu zic.

— *Sí*, *Abuela*.

— O să spun o rugăciune pentru tine.

— Mulțumesc.

— *Vaya con Dios*, *mi amor*! rosti doña Alicia și închise.

III

UNU

Aeropuerto Internacional
Ministro Pistarini de Ezeiza
Buenos Aires, Argentina
6:15, 22 iulie 2005

Aerolíneas Argentinas se dovedi mult mai bine organizată în privința bagajelor decât Delta. Imediat ce Castillo urcă la bord pe ușa principală a cabinei, un steward se oferise să-i ia valijoara cu rotile.

— O pot pune împreună cu hainele, domnule, zise stewardul. Ca să nu trebuiască să o îndesați în compartimentul de deasupra scaunului.

Acest gest de amabilitate fu urmat imediat ce își ocupă locul în compartimentul de clasa întâi al Boeingului 767 de un altul: o stewardesă apăru cu o tavă cu pahare de șampanie.

Luă unul, deși își spuse că nu are nevoie de el, după cele trei pahare pe care le băuse la Clubul Americilor.

Nici de paharul cu merlot care venise împreună cu apetitivele imediat ce atinseră altitudinea de croazieră nu avea nevoie și totuși îl luă, la fel ca un al doilea pahar cu antreul – un file mignon aspectuos, servit cu cartofi la cuptor. În plus, fu și paharul de brandy pe care-l bău cu desertul constând din camembert și biscuiți.

Când începu filmul, își zise că existau șanse bune ca în câteva minute să înceapă să picotească și să doarmă somnul semibahic al neprihăniților, mai mult sau mai puțin, până ce va fi ajuns în emisfera sudică.

Nu-i nimic rău în asta. *Dacă nu stai în scaunul din stânga*, *în carlingă*, *acesta-i singurul mod de-a zbura*: *inconștient*.

Totuși, nu adormi. Era un film cu Mel Gibson, care juca rolul unui afacerist prosper al cărui copil fusese răpit.

Ei, hai să vedem cum rezolvă situația; *poate învăț ceva*, își spuse Castillo apăsând butonul de sus pentru a chema o stewardesă, cu intenția de-a mai comanda un brandy.

•

Castillo considera că Gibson este un actor bun. Jucase foarte credibil rolul colonelului Hal Moore în versiunea cinematografică a cărții *We Were Soldiers Once... and Young*, scrisă de Moore și Joe Galloway.

Castillo citise cartea, povestea celor întâmplate membrilor unuia dintre primele batalioane de parașutiști transformate în detașamente de asalt aerian – cu elicoptere – la Ford Benning, după care îi urmărea în Vietnam, unde un zevzec din Regimentul 1 Cavalerie îi dusese unde nu trebuia, făcând ca aproape toți să-și piardă viața.

Era nonficțiune și cumpărase cartea deoarece auzise că Galloway – care fusese la Ford Benning și apoi mersese în Vietnam cu batalionul – reușise să descrie bine primele zile ale aviației militare și credea că asta i-ar putea spune ceva despre chinul prin care trecuse maistrul militar Jorge Alejandro Castillo, copilot de elicopter, înainte să ajungă la Domnul. Și, deoarece știa că cel despre care Galloway scrisese, comandantul batalionului de aviație ușoară – Moore –, primise apoi trei stele; și numai asta trebuia să fie o lecție în sine.

Îi plăcuse cu adevărat cartea și, luându-și inima în dinți, mersese și la cinematograf. Evita aproape cu obstinație filmele de război: majoritatea erau îngrozitoare. Cele care nu te făceau să râzi îți întorceau stomacul pe dos.

Soldiers se ridicase la înălțimea cărții. I se păruse aproape la fel de realist ca versiunea cinematografică a *Black Hawk Down,* cartea lui Mark Bowden despre dezastrul care se abătuse asupra operațiunilor speciale în Mogadiscio, în 1993, iar pe aceea o văzuse cu ochiul expert al cuiva care pilota un Blackhawk în Somalia în perioada respectivă.

În plus, Castillo considera că Gibson reușise să-l întruchipeze perfect pe comandantul de batalion.

•

Și portretul tatălui îndurerat pe care-l creionase Gibson era foarte credibil. Actorul era forțat să ia dificila decizie de-a alege între a plăti răscumpărarea sau a urma – în pofida obiecțiilor

credibil-istericei sale soții, mama copilului – sfatul FBI-ului și al poliției de-a nu o plăti.

•

Când o stewardesă îl trezi ușor pentru a-i oferi suc de portocale, Castillo fu puțin deranjat – deși nu foarte surprins – să constate că adormise înainte ca Gibson să ia decizia cu pricina.

Ultimul pahar de brandy ți-a venit de hac. *Acum nu vei ști niciodată ce-a hotărât Gibson*.

Așa-i, mă întreb ce-o fi hotărât.

La naiba, eu ce-aș face în locul lui?

Iisuse, *nu-i decât un film*.

Dar mai ai puțin și te vei ocupa de-o răpire adevărată.

Să fie o lecție pentru tine, *Charley dragă*, *finalul ăsta ratat al filmului*.

Acum, *la treabă cu noi*. *Las-o mai moale cu pileala*.

Bine, poate că un pahar sau două de vin ar fi în regulă.

Și micul dejun fu gustos: suc de grepfrut care, după gust, părea proaspăt făcut, omletă cu ciuperci și ruladă crocantă servită cu bucăți mari de unt fără sare.

Își aminti vorbele lui don Fernando – Bunicul: „Singurul lucru pe care argentinienii îl fac temeinic este să mănânce.”

La cinci minute după ce o stewardesă servi a doua ceașcă de cafea, Castillo simți că pilotul reduce ușor viteza și, după alte două minute, un steward anunță – în spaniolă, engleză și germană, lucru care lui Herr Gossinger i se păru adorabil – că se apropiau de Buenos Aires, unde ora locală era cinci treizeci, iar temperatura de trei grade Celsius.

O să-mi înghețe curul în costumul ăsta din prima clipă.

•

În vreme ce aparatul 767 rula spre terminal, un alt 767 îi reținu atenția. Era parcat pe pistă, nu la unul dintre punctele de debarcare ale terminalului. Pe fuzelajul său alb strălucitor scria cu vopsea, în arabă și engleză, „Pan Arabic”.

Bunul și bătrânul Alex Pevsner mi-a spus că unul dintre motivele pentru care nu furase acel 727 era că nu-i trebuia un avion vechi. *După care adăugase*: „*Tocmai am cumpărat un 767 aproape nou de la o linie aeriană care s-a întors cu burta în sus în Argentina*.”

Mă întreb dacă nu e ăsta.

Probabil că nu. *Totuși*, *nu se știe niciodată cu Pevsner*.

Castillo fu a treia persoană care coborî din aeronavă – după o gospodină planturoasă care trăgea după ea un plod de cinci ani care urla ca din gură de șarpe – și când păși în terminal crezu un moment că intrase fără să-și dea seama pe o ușă care ar fi trebuit să fie încuiată.

N-o făcuse. Era un magazin duty-free și o femeie tânără – *Iisuse*, *asta-mi place*: *picioare lungi*, *ochi negri și piept splendid* – îi înmână un fluturaș care anunța atât reducerile din ziua aceea, cât și faptul că putea introduce bunuri în valoare de trei sute de dolari americani în Argentina, pe lângă ceea ce era permis deja.

Oamenii ăștia de la duty-free au rezolvat problema atragerii călătorilor în stabilimentul lor prin interpunerea acestuia între poarta de debarcare și biroul de imigrări și vamă; *l-au construit în ambele părți ale coridorului*.

Inteligent.

Dar dă-i dracului. *Eu n-am nevoie de nimic*.

Când ajunse la ghișeul de imigrări, de mânerul valijoarei sale cu rotile atârna o pungă mare și neagră ce conținea o cutie cu două sticle de scotch Famous Grouse, o pungă de un sfert de kilogram de bomboane M&M și două cutii a câte două sute de grame de alune caju.

Intențiile mele au fost nobile. *Am vrut să văd dacă nu au Rezerva San Juan Extra Añejo pentru* Abuela, *ca să nu uit săi duc câteva sticle*. *Nu aveau, însă aveau au preț al naibii de bun la Famous Grouse*. *Și alunele caju*, *și bomboanele M&M erau categoric mult mai ieftine decât cele din minibarul de la Hyatt, adică zece dolari cutia de caju și cinci punguța de bomboane*.

Iar bați câmpii, *Charley*. *Adevărul e că nu ai tărie de caracter*. *Dacă nebunia care te-a cuprins la cumpărături nu este suficient ca să-ți dovedească asta*, *remarcă modul în care ai tânjit după* señorita *ce împarte fluturașii*. *Ți-ai promis că vei fi fidel instructoarei tale din Serviciul Secret – așa i se spune*, *oare*? *poate cadet*? –, *Betty Schneider*, *chiar dacă ea afirmă sus și tare că nu vrea să te cunoască mai bine decât te cunoaște acum*, *adică aproape deloc*. *Și absolut deloc în sens biblic*.

•

— Vă aflați în Argentina cu afaceri sau de plăcere, *señor* Gossinger?

— Și cu afaceri, și de plăcere.

— De ce natură sunt afacerile dumneavoastră?

— Sunt jurnalist, am venit să fac un reportaj.

— Înțelegeți că, în calitate de jurnalist, va trebui să vă înregistrați la Ministerul Informațiilor?

— Nu voi sta decât câteva zile. Doar cât să scriu un articol despre supraviețuitorii de pe *Graf Spee*.

— Legea e lege, *señor*.

Individul ăsta nici n-a auzit de Graf Spee.

— Înțeleg, desigur, și mă voi înregistra imediat ce voi avea ocazia. Probabil astăzi, mai târziu.

Cam nechibzuit din partea ta, inspectore Clouseau. *Nu era nevoie să-i zici că ești jurnalist*. *Puteai să-i spui că ești vânzător de mașini second-hand venit în concediu*.

Cum de James Bond nu e întrebat niciodată cu ce se ocupă atunci când trece pe la biroul de imigrări?

Cei de la vamă nu-i provocară necazuri. Ofițerii vamali apăsau un buton pentru fiecare călător care determina aprinderea unui led verde sau roșu. Dacă era cel roșu, gențile erau trecute prin aparatul cu raze X. Dacă se aprindea cel verde, îți făceau semn să treci mai departe. Castillo câștigă prin apăsarea butonului.

Trecu prin mai multe uși și ajunse în sala de sosiri.

Acolo era un bărbat durduliu care ținea o pancartă pe care era mâzgălit GOSSINGER.

— Numele meu este Gossinger.

Alt bărbat – chel, scund, gras, trecut de patruzeci de ani –, care stătea lângă cel cu pancarta, întinse mâna.

— Domnule Gossinger, mă numesc Santini. Domnul Isaacson mi-a cerut să te întâmpin. Bun venit în Argentina!

Castillo remarcă exprimarea – „domnul Isaacson”. Nu Joel. Nu agentul Isaacson – și răspunse în consecință.

— Foarte amabil din partea lui. Și din a ta. Bucuros de cunoștință.

— Unii dintre taximetriștii de aici, de la aeroport, cam profită de naivitatea vizitatorilor.

— Asta se întâmplă la multe aeroporturi, replică Charley. La Guardia îmi vine imediat în minte.

Santini surâse, apoi rosti:

— Avem o remiză… știți ce este o remiză?

Charley încuviință din cap.

— … cu un șofer cinstit, încheie Santini, apoi făcu semn spre ușă. Mergem?

Când cel cu pancarta se afla cu doi pași în față, Santini îi făcu repede semn lui Castillo – cu arătătorul la buze – să nu spună nimic important în prezența șoferului. La fel de rapid, Castillo aprobă cu o mișcare a capului.

Rămaseră câteva minute pe trotuar cât șoferul se duse după mașină. Santini nu scoase o vorbă. Castillo, fiindu-i tot mai frig cu fiecare secundă în costumul său de vară, speră în tăcere ca șoferul să se grăbească.

Mașina era un Volkswagen mare, negru, cu geamuri fumurii. Când șoferul se aplecă pentru a pune bagajul lui Castillo în portbagaj, Castillo observă că omul avea pistol – arăta ca un Beretta de 9 mm – într-un toc la curea.

Santini deschise portiera din spate și-l invită pe Castillo să urce. Santini se strecură lângă el. Când șoferul se așeză la volan, Santini întrebă:

— Nu vorbești spaniola, nu-i așa?

Castillo întrebă cu o sprânceană ridicată ce ar trebui să răspundă. Santini, abia perceptibil, clătină din cap.

— Mă tem că nu, zise Castillo.

— Păcat, făcu Santini. Domnul Isaacson nu mi-a comunicat unde vei sta.

— La Hyatt.

— Acum este Four Seasons. Hyatt Park a fost vândut.

— Se pare că nimeni nu l-a informat și pe agentul meu de voiaj, spuse Castillo.

— Ai auzit, Antonio? întrebă Santini. La Four Seasons!

— *Sí*, *señor*.

Volkswagenul demară.

•

De la aeroport până la hotel, drumul dură treizeci de minute. Mai întâi pe aglomerata, dar chiar și așa rapida autopista cu plată, apoi pe Aveninda 9 Julio, despre care Castillo își aminti că era cel mai larg bulevard din lume.

Când se apropiară de Four Seasons, fostul Hyatt Park, Castillo văzu că era situat aproape de Ambasada Franței, o vilă uriașă de la începutul secolului. Uitase asta.

Un portar cu joben îi ură bun venit la Four Seasons și suflă din fluier, ceea ce făcu să apară imediat un hamal.

— Găsește un loc și parchează, îi ordonă Santini lui Antonio. Eu am să mă asigur că *señor* Gossinger e pe mâini bune.

Camera 1 550 de la Four Seasons era un apartament mic, cu un salon comod și un dormitor mare, ambele cu fața la Gara Centrală – Castillo își aminti că se numea „El Retiro” – și docuri și, mai încolo, râul Plate. La orizont, se întrevedea ceva.

Castillo întrebă dacă se aflau la o înălțime suficientă încât ceea ce vedea să fie malul Uruguayului.

— E o zi senină, replică Santini. Este posibil. Ce ziceți dacă ieșim în balcon și ne uităm mai bine?

— De ce nu?

Când se aflau afară, în balconul mic, Santini scoase o cutiuță plată de metal din buzunar și o plimbă pe lângă pereți, apoi peste mescioară și cele două scaune și, în cele din urmă, pe deasupra podelei.

— E curat, anunță el. Nu strică însă să verifici.

Castillo îi surâse.

— Joel mi-a spus că există un mandat pe numele tău în Costa Rica, rosti Santini surâzând. Furt calificat de avion.

— Joel se înșală. Pe mandat este trecut „făptaș sau făptași necunoscuți”.

Santini chicoti, după care întrebă:

— De ce te afli aici?

— Am fost trimis să aflu tot ce pot despre răpirea soției diplomatului.

— De când au început răpirile să intereseze Forțele Speciale?

— Joel ți-a spus deci și asta, nu? Dacă te uiți la el, n-ai crede că e un mare vorbăreț.

— Rușinosul tău secret e în siguranță cu mine, Herr Gossinger.

— Presupun că știi că Matt Hall m-a luat cu împrumut de la Armată. (Santini aprobă din cap.) Președintele i-a spus să mă trimită aici ca să citez, aflu ce și cum s-a întâmplat înainte ca cineva de acolo să aibă timp să scrie un raport de mântuială, încheiat citatul.

Santini făcu iar din cap în semn de aprobare, apoi grăi:

— Doamna Elizabeth Masterson, simpatică doamnă, soția lui J. Winslow Masterson, șeful misiunii noastre. Simpatic individ. Din câte se pare, a fost răpită din parcarea restaurantului Kansas, simpatic local, în San Isidro, care este o suburbie luxoasă. Până

acum, niciun mesaj din partea răpitorilor. Cred că au fost foarte dezamăgiți să afle că doamna are pașaport diplomatic; nu m-ar surprinde dacă ar elibera-o. Pe de altă parte, s-ar putea hotărî că o femeie moartă nu poate identifica pe nimeni.

— Există șanse ca ei să o ucidă?

— De curând, au răpit un puști – ei, nu chiar un puști. Avea douăzeci și trei de ani. În San Isidro, de unde au luat-o și pe doamna Masterson. Era fiul unui afacerist bogat. I-au retezat degetele, unul câte unul, și i le-au trimis lui Tați, dimpreună cu cereri tot mai ridicate de recompensă. Tati a plătit până la urmă, a dat trei sute de mii de dolari americani. Asta-nseamnă, aproximativ, nouă sute de mii de pesos, o avere într-o țară săracă. Și la scurt timp după aceea s-a găsit corpul băiatului. Fusese împușcat în cap.

— De ce l-au omorât?

— Morții nu suflă o vorbă, zise Santini mucalit. N-ai auzit?

— Asta nu-i descurajează însă pe alții să plătească recompensa?

— Când pun laba pe junior sau pe doamna ta, plătești și speri să-i primești înapoi în viață. Singurul lucru care o poate ține în viață pe doamna Masterson este dacă băieții răi sunt destul de deștepți să înțeleagă că uciderea ei ar încinge lucrurile tare rău. Că ar pune guvernul într-o postură nefavorabilă. Făcu o pauză, apoi, imitând tonul sonor al unui profesor condescendent, adăugă: Din experiența pe care o am cu elementele criminale, din nefericire, reiese că foarte puțini sunt calificați mental să-și modifice comportamentul antisocial și să devină experți în fizica nucleară.

Castillo râse în barbă.

— Nu știu de ce râd, se justifică el, apoi întrebă: Ce spuneai despre Kansas?

— Un restaurant frumușel. A fost luată din parcarea din spatele lui. Dacă vrei, te duc acolo la prânz și poți vedea cu ochii tăi.

— Mersi. Mi-ar plăcea. Nu o să știu la ce mă uit, dar trebuie să încep de undeva.

— Iartă-mi ignoranța, dar de ce nu poți intra de-a dreptul în ambasadă și să-i spui tipului de la securitate, Ken Lowery, fain tip, ce treabă ai tu aici?

— În felul ăsta m-aș integra în sistem. Ideea e să nu se întâmple asta.

— Nu știe nimeni că ai fost trimis aici? Nici chiar Agenția?

— Mai ales Agenția. Figurez pe lista lor neagră. Pe-a lor și pe a celor de la FBI.

Santini cumpăni intens la asta.

— Aș vrea totuși să știu ce fac ele. Asta te-ar pune într-o poziție dificilă?

— Ai undă verde de la Joel. Asta e de-ajuns pentru mine. Oricum, nu sunt multe de spus. Șeful oficiului local al CIA – acoperirea lui, ca să spun așa, este de atașat comercial – este un tip fain, pe nume Alex Darby. Din câte am văzut, e de ispravă. FBI nu e reprezentat la ambasadă, dar au trimis doi agenți, ieri, din Montevideo ca să vadă cu ce ne pot ajuta. Nu prea știu ce-i de capul lor. Agenți FBI tipici.

— Crezi că – cum ziceai că-l cheamă? Darby? –, crezi că Darby are legături strânse cu SIDE și/sau cu poliția locală?

— Știi ce este SIDE?

— Versiunea argentiniană a CIA și FBI la un loc, nu?

Santini aprobă, apoi întrebă:

— Ai mai fost aici?

— Da.

— Nu te cunoaște nimeni de la ambasadă?

— Nu cred. N-am fost niciodată în clădirea aia.

Santini încuviință din cap, acceptând ideea, după care răspunse la întrebare:

— Aș spune că Darby are legături strânse cu SIDE, iar Lowery cu poliția. Făcu o pauză, apoi continuă: Ce-o să se întâmple dacă – și când – ei vor afla de prezența ta aici? De faptul că adulmeci prin preajmă? Eu nu voi spune nimic, dar…

— Sper sincer să nu afle. Natalie Cohen ar avea de furcă un pic cu ambasadorul, fiindcă nu l-a informat. Ea știe că mă aflu aici și care este misiunea mea.

— I te adresezi doamnei secretar de stat pe numele mic?

— Nu. Mă adresez cu „doamnă”, zise Castillo, dar apoi adăugă, surâzând: Totuși, ea îmi spune Charley.

— Că tot vorbim de nume, Joel a zis că Gossinger e-un alias.

— Numele meu e de fapt Castillo. Charley Castillo.

Întinse mâna. Santini o strânse.

— Tony, făcu el, apoi în italiană: Nu pari a fi italian.

Charley clătină din cap și replică, în italiană:

— Jumătate neamț și jumătate texan, cu o bogată moștenire hispanică.

— Vorbești bine italiana.

— Am un talent pentru limbi străine.

Santini clătină din cap în semn de încuviințare și întrebă:

— Cât de bună e acoperirea? Dacă SIDE devine interesat de tine, te vor verifica. Și se pricep binișor la asta.

— N-o să le reușească. Gossinger, care lucrează pentru un ziar german, *Tages Zeitung*, se află aici pentru a realiza un reportaj despre supraviețuitorii de pe *Graf Spee*. Dacă editorul meu de la *Tages Zeitung* n-a anunțat deja Ambasada Germaniei că sunt aici și n-a lăsat să se înțeleagă că voi fi recunoscător pentru orice ajutor, cât de mic, o va face în cel mai scurt timp.

Santini îl privi un moment.

— Bun, deci vorbești spaniola, ai mai fost aici, ai o acoperire aparent bună, însă eu tot nu pricep cum vei izbuti să faci ce trebuie să faci fără a intra în ambasadă.

— N-am spus că nu mă voi duce la ambasadă, ci doar că *Charley Castillo* n-o va face.

— Te pricepi la treaba asta sub acoperire? Să joci teatru? Ai putea scăpa neprins cu ocaua mică jucându-l pe Gossinger la ambasadă?

— De ce nu?

— Îți pot face o sugestie?

— Sunt foarte deschis.

— Chiar dacă iau de bună șarada cu Herr Gossinger la ambasadă, nu-ți vor spune nimic. Unu la mână, n-a apărut nimic în ziare sau la televizor. Argentinienii sunt în ofsaid și au pus povestea sub obroc. Nu vorbim despre ea cu americanii – nu cu ziarele, nu cu *New York Times*, cu nimeni. Argentinienii speră ca atunci când băieții răi își vor da seama că au răpit soția unui diplomat îi vor da drumul și toată tărășenia va fi dată uitării. Personal, cred că se pișă împotriva vântului, însă așa stau lucrurile în clipa de față. Așa că dacă Herr Gossinger se duce la ambasadă și începe să pună întrebări Lowery și toți ceilalți se vor întreba la rândul lor de unde naiba știe Herr Gossinger de asta.

— Sper că Joel ți-a spus că n-am fost trimis aici deoarece eram cel mai calificat să conduc o investigație sub acoperire.

— Joel a zis că ai două abilități: ești un spadasin dat naibii și te pricepi ca nimeni altul să recuperezi avioane furate de tipii răi.

— N-a spus nimic despre cum joc pocher?

— Nu, răspunse Santini, surâzând. Asta-i de înțeles, totuși. Dacă mi-ar fi spus-o, ar fi recunoscut că l-ai bătut.

— Joel are un singur defect, zise Charley. E convins că știe să joace pocher.

— La fel cum e convins că știe să joace gin, adăugă Santini.

— Când eram în serviciul de pază prezidențial și aveam mult de așteptat, am jucat deseori gin. L-am scuturat de mulți bani.

Își zâmbiră reciproc.

— Dar divagăm, Herr Gossinger, zise Santini. Vorbeam despre mica mea sugestie.

— Să o auzim.

— Dacă, să zicem, începu Santini, un coleg agent din Serviciul Secret s-ar afla din întâmplare în trecere prin Buenos Aires și ar veni să mă viziteze la ambasadă, iar noi, împreună, s-ar întâmpla să dăm peste Ken Lowery și eu i-aș zice: „Tocmai îi povesteam agentului X, aici de față, despre doamna Masterson”, Lowery ar înțelege asta – deja face referire la „noi, agenții federali”, ca și când am fi un singur corp – și probabil că s-ar da peste cap să-ți spună cum abordează problema.

— Să-nțeleg că nu pui mare preț pe priceperea individului ăstuia ca investigator?

— Este un tip de treabă, cum am spus, dar câte ocazii crezi că a avut să investigheze ceva mai serios decât aventura amoroasă a unui diplomat cu soția altui diplomat? O asemenea conduită știrbește imaginea serviciului străin al Statelor Unite.

Castillo chicoti și întrebă:

— Tu ce ai păți dacă s-ar afla că ai pus asta la cale? Și probabil că vor afla, mai devreme sau mai târziu.

— Poate că mă vor trimite acasă dezonorat, zise Santini. Și aș putea să redevin un adevărat agent al Serviciului Secret. Să vin aici n-a fost ideea mea. Sau poate îmi vei spune, în calitatea ta de agent al președintelui, ce urmărești și mi-ai ordona să-mi țin gura.

— Consideră că ai primit acest ordin, zise Castillo. Trebuie însă să-ți spun că ultima dată când am făcut asta unui individ care deținea informații de care aveam nevoie directorul CIA n-a

fost deloc impresionat și l-a pus pe liber. Omul a primit până la urmă o scrisoare de recomandare din partea președintelui, însă a trăit câteva zile foarte neplăcute înainte de asta.

— Ce va fi va fi, rosti Santini.

— Cum de te-au trimis aici?

— Am suferit un accident și am fost trecut în serviciu limitat, așa că m-au trimis aici să caut bani suspecți.

— Ce accident ai suferit?

— Nu ți-a spus Joel?

Castillo clătină din cap.

— Dacă râzi, îți rup ambele mâini, făcu Santini, foarte serios. Am căzut de pe bara limuzinei vicepreședintelui și mașina Yukon care venea în spate a trecut peste picioarele mele.

— Nu voi râde, dar pot să zâmbesc larg?

— Du-te dracului, Herr Gossinger! zise Santini, surâzând.

— Ce ar putea căuta un alt agent secret în trecere prin Argentina?

— Unul din cincizeci de lucruri. Se întâmplă tot timpul, cel puțin o dată pe lună. De regulă, e vorba despre câte un agent special de supraveghere care se leagă de cheltuielile mele; căcaturi de astea. Singura problemă pe care o văd ar fi dacă ți-ar cere cineva să dovedești cine ești.

— Stai o clipă, zise Charley.

În mai puțin de două minute îi dădu lui Santini legitimația sa de la Serviciul Secret.

— Hall ți-a făcut rost de ea? îl întrebă acesta după ce o examină.

Castillo clătină din cap.

— Joel s-a dus la Hall și mi-a luat-o.

— Cred că ar fi bună. Tu decizi.

— Mie mi se pare varianta câștigătoare, zise Castillo. Mersi, Tony.

Santini făcu un gest de nepăsare.

— Diplomații merg la serviciu doar la nouă, spuse el. Așa că tu mai bine fă-te comod și, pe la nouă, ia un taxi până la ambasadă.

— Okay.

— Stând cu fața la ambasadă, în dreapta este intrarea angajaților. Ia-o pe acolo. Paznicii sunt argentinieni. Arată-le insigna și te vor escorta în clădire, la Postul Unu, unde este un

paznic de la Infanteria Marină. Arată-i și lui legitimația, spune-i că vrei să mă vezi pe mine. Eu voi apărea și mă voi arăta surprins să-l văd pe agentul special de supraveghere Castillo și-ți voi oferi un ecuson de vizitator, apoi vom avea grijă să dăm accidental peste Lowery.

— Sună bine. Un taxi? Nu o remiză?

— Un taxi până la ambasadă. N-are rost să dăm de veste SIDE că te-ai dus direct de la hotel la ambasadă.

Castillo ceru o explicație, cu sprânceana ridicată.

— Ca să știm pe ce picior dansăm, zise Santini, șoferii de la Remiza Palermo sunt polițiști în afara serviciului. Asta înseamnă că au voie să poarte arme. Prinde bine; aici sunt mulți oameni răi. Problema e că sunt aproape convins că polițiștii pe care mi-i trimit sunt agenți SIDE. Cum eu mă ocup de bani murdari, am ajuns la o înțelegere nescrisă cu SIDE. Eu folosesc remizele lor, șoferii raportează SIDE unde merg și cu cine vorbesc. În felul acesta, ei nu trebuie să mă pună sub supraveghere. Totul e să nu discut despre chestiuni de afaceri într-o remiză.

— Am înțeles, spuse Castillo.

— În general însă – doar dacă nu vrei ca SIDE să știe unde mergi – Remiza Palermo este o idee bună, rosti Santini și-i dădu o carte de vizită. Nu le ia niciodată mai mult de zece minute să vină după tine, indiferent unde te-ai afla. Folosesc telefoane mobile.

Castillo aprobă din cap.

— Mersi, Tony.

Santini îi întinse un telefon mobil Motorola și un încărcător. Din nou, Castillo întrebă ce-i cu el, cu o sprânceană ridicată.

— Numărul meu personal de mobil este pe tasta rapidă patru, zise Santini. Numărul meu personal – nelistat – este pe cinci și cel de la birou pe șase. Am un asistent administrativ argentinian de nota zece, Daniel. *Din câte știu*, nu lucrează pentru SIDE.

Castillo făcu semn din cap că înțelege.

— Poți suna în State de pe el, numai că la un cost de aproximativ nouă dolari secunda, așa că nu sta ore întregi la taifas cu iubita.

— Cine achită facturile? Serviciul Secret sau ambasada?

— Serviciul Secret. Adică eu. Adică, presupun, agent de supraveghere Castillo, că poți vorbi cu iubita cât de mult poftești.

Sal'tare, *Betty*. *Charley Castillo la telefon*. *Stăteam aici*, *în camera mea de hotel din Buenos Aires*, *gândindu-mă la ce se mai întâmplă în Georgia și mi-am spus să-ți dau un telefon*.

Mda, *știu că nu prea ai timp nici să respiri acolo*, *la școala de agenți sau cum naiba îi zice*.

Scuze de deranj.

— Mulțumesc, Tony.

Santini îl prinse de braț.

— Ne vedem după nouă, spuse el, și plecă din balcon, străbătu camera și ieși pe ușă.

Charley făcu un duș. Singurul cuvânt care putea descrie sala de baie era „somptuos". Cu excepția tavanului, totul era placat cu marmură. Era atât un jacuzzi, cât și o cabină mare de duș, iar pe un spalierul cromat încălzit de pe perete se aflau suficiente prosoape groase cât să usuci un elefant.

Îmbrăcă ceea ce considera a fi „uniforma sa de birocrat", un costum gri-închis la un singur rând, o cămașă albă cu nasturi și o cravată cu dungi.

Se uită la ceasul de la mână și văzu că trecuse cu cinci minute de opt, ceea ce însemna că, la Washington, era șapte și cinci. Va trebui să mai aștepte ca să-i telefoneze lui Joel Isaacson pentru a-i mulțumi de Santini. A-i trimite un e-mail nu părea o idee bună. Pentru început, nu avea multe de spus, decât ceea ce aflase de la Santini. Poate după ce va fi vorbit cu omul de la securitatea ambasadei va ști mai multe. Și dacă până la douăsprezece – unsprezece în D.C. – nu avea să afle mai multe, atunci va trimite un e-mail spunând doar: *Nimic încă*. *Merg mai departe*. *Cele mai bune urări*. *Sherlock Holmes*.

Dădu să ridice receptorul pentru a suna la room-service, dar se răzgândi. Va bea cafeaua în hol. Dacă nu-i va atrage nimic altceva atenția – și credea că erau șanse bune ca asta să nu se întâmple; singurul loc pe care îl știa și în care se găseau atât de multe femei frumoase era Budapesta – va frunzări *Buenos Aires Herald*.

Se gândi un moment ce să facă cu pașaportul și cărțile de credit ale lui Gossinger, după care le puse în căptușeala servietei în care se afla laptopul. Întotdeauna se crea o situație stânjenitoare când erai prins cu două seturi de acte asupra ta.

Străbătu coridorul spre lifturi și apăsă butonul de coborâre. Ușa se deschise aproape imediat și se trezi în fața unui bărbat

costeliv, la patruzeci și ceva de ani, cu păr rar, tuns scurt. Purta un costum maro-deschis la un singur rând și o cravată cuminte. N-ar fi ieșit în evidență în mulțime.

— Fie ești un actor mult mai bun decât te-am crezut, fie expresia aia de mirare e veritabilă, spuse bărbatul.

Deci chiar era aeronava 767 a lui Pevsner la Ezeiza. *Mă întreb ce naiba caută în Buenos Aires*.

— Bună dimineața, Howard, zise Castillo.

— Aș spune „Ce mai faci?”, rosti Howard Kennedy. Dar cred că o întrebare mai importantă ar fi „Cine ești azi?”

— Azi, numele meu este Castillo, spuse Charley. Dar tu?

— Charley Castillo, neînfricatul membru al Beretelor Verzi? Sau Charley Castillo de la Serviciul Secret?

Era un lift de mare viteză. Ușa se deschise spre hol exact când Castillo se pregătea să-i răspundă. Acolo așteptau să urce mai multe persoane – o familie întreagă: soțul, soția și doi adolescenți.

— Cel din urmă, Howard, răspunse scurt Castillo, coborând din lift.

Kennedy așteptă până ajunseră într-un loc unde nu-i mai putea auzi nimeni.

— Și ce te aduce în Gaucho Land, Charley? întrebă el.

— Îți spun ce caut aici dacă-mi spui și tu același lucru.

— Bei o cafea? Fac cinste. Știu pe propria piele cât de prost își plătește guvernul agenții care apără legea, mai ales pe cei foarte buni.

— Când flatezi și, pe deasupra, oferi o ceașcă de cafea, obții orice.

Kennedy zâmbi și prinse brațul lui Castillo.

— Probabil că nu dă bine s-o recunosc, dar mă bucur cu adevărat să te văd.

Castillo îi zâmbi.

— Nu știu sigur dacă sunt bucuros să te văd sau doar copleșit de curiozitate.

Kennedy râse în barbă și îi arătă restaurantul cochet pregătit pentru micul dejun și prânz, o zonă deschisă, cu mese joase și fotolii din piele și crom.

O chelneriță – o tânără răpitoare cu picioare lungi și ochi negri mari – apăru aproape imediat. Comandară cafea.

— Și adu și niște fursecuri, te rog, adăugă Kennedy. După ce fata plecă, zise: Foarte frumos. Invidiez statutul tău de burlac.

— Am văzut aeronava Pan Arabic 767 la Ezeiza, spuse Charley. Mă întrebam dacă este a ta.

— Măi să fie, da' ce spirit de observație ai! Am luat-o la o oră obscură și am venit aici să fac un duș și să trag un pui de somn. Și atunci surprize, surprize!

— Intenționai să-mi spui cu ce treburi te afli aici.

— Am adus un transport de tapiserii și alte decorațiuni din Riyadh pentru Centrul Islamic Regele Faisal și o să ducem înapoi două duzini de ponei pentru polo, lăzi de cizme, șei și alte mizilicuri, pentru jocul regilor.

— Deci acum ești negustor de cai?

— E rândul tău, Charley.

— Avem o problemă de personal la ambasadă. M-au trimis să aflu despre ce este de fapt vorba.

— Și nu ce spune ambasadorul că ar fi?

Castillo aprobă din cap.

— Cam așa.

Chelnerița apăru cu cafeaua și fursecurile.

— Ce serviciu prompt, făcu Kennedy.

Duse mâna după o *petit four*.

— Bunicul meu obișnuia să spună că singurul lucru pe care argentinienii îl fac temeinic este să mănânce, zise Castillo.

Kennedy chicoti:

— Vrei să-mi spui care este natura problemei de personal de la ambasadă?

— Imediat ce-mi vei spune și tu care este de fapt treaba pentru care te afli aici.

Kennedy îi zâmbi.

— Acum, că mă gândesc mai bine, parcă nu mă interesează atât de mult problemele de personal din ambasadă.

— Pe de altă parte, mie chiar mi-ar plăcea să știu ce treburi învârți pe aici.

— Pun pariu că ți-ar plăcea. Va trebui totuși să te mulțumești cu faptul că nu este vorba nici de ceva ilegal, nici de ceva care să afecteze interesele Statelor Unite.

— Mai mult nici nu vreau să știu, zise Castillo, după care adăugă: Ai văzut filmul ăla cu Mel Gibson în care fiul lui este răpit?

— Nu. N-aș putea spune că l-am văzut. Mi-ar plăcea însă să aflu de ce întrebi.

— L-am văzut în avion. Am adormit la mijlocul lui și eram curios cum s-a terminat.

— Tu chiar vorbești serios, văd.

— I-au răpit fiul și el trebuia să aleagă între a plăti răscumpărarea, lucru pe care i-l cerea soția sa, și a nu o plăti, ceea ce-i cereau cei de la FBI să facă.

Kennedy clătină din cap.

— Într-un serviciu anterior, zise Kennedy, m-am ocupat de-o jumătate de duzină de răpiri cu răscumpărări mari. Astea sunt de obicei operațiuni din interior, caz în care doi anchetatori buni reușesc de regulă în doar câteva ore să afle cine este făptașul. Ori e vorba despre operațiuni profesioniste, caz în care victima este ținută în viață doar atât cât făptașii să obțină răscumpărarea. Dacă e să mă exprim întrucâtva nedelicat, când plătești răscumpărarea pierzi atât victima, *cât și* banii. Asta îți satisface curiozitatea, Charley? Gibson ce a făcut?

— Ți-am spus că am adormit înainte de final.

— Iar acum n-o să mai dormi noaptea gândindu-te la asta, zise Kennedy sarcastic și întrebă: Cât o să stai aici, Charley?

Castillo ridică ambele mâini într-un gest care dorea să spună „Cine naiba știe?”

— Poate luăm cina, zise Kennedy, sau bem ceva.

— Mi-ar face plăcere.

— Cum iau legătura cu tine?

— Mă cauți aici, presupun.

— N-ai telefon mobil? Sau nu vrei să-mi dai numărul? Care dintre ele?

— Dacă mi-l dai pe-al tău, ți-l dau și eu pe-al meu.

— Se face.

Făcură schimb de numere de telefon.

Eu știu cum se face de am mobil, *chiar dacă abia am aterizat aici*.

Tu însă, *Howard*, *de unde-l ai pe-al tău*? *Poate că n-ai ajuns abia acum*, *la orele „obscene” ale dimineții*?

— Cum ai coborât din avion ai dat fuga la magazinul de telefoane mobile, nu-i așa, Charley?

— Howard, nu e frumos – nu ți-a spus mămica ta? – să citești gândurile altor oameni. Totuși, pentru a-ți satisface curiozitatea,

l-am primit de la omul Serviciului Secret de aici. Serviciul Secret are grijă de oamenii lui. Tu de unde-l ai?

— L-am împrumutat de la un prieten.

— Sigur că da.

Kennedy îi aruncă o căutătură piezișă și surâse, însă nu răspunse direct. Îi dădu lui Charley mobilul înapoi.

— Mi-ar plăcea să apăs butoanele de apelare rapidă de pe el și să văd cine-o să răspundă.

— Cine crezi că va răspunde?

— Cred că știi că tipilor de la FBI din ambasade le spun „atașați legali”.

— Jur pe roșu, răspunse Castillo, că niciun buton cu apelare rapidă nu va suna la FBI. Nici măcar nu cunosc vreun agent FBI de aici. La drept vorbind, tocmai am aflat că nu au un detașat FBI sau cum i-o fi zicând la ambasadă. Dar butoanele tale?

Kennedy nu răspunse nici el direct, în schimb, spuse:

— Și care e programul tău acum? Pot să te las undeva cu mașina?

— Merg la ambasadă.

— E chiar în drumul meu. Te duc eu.

— În drumul tău spre ce anume?

— Centrul Islamic Regele Faisal. E la câteva cvartale de ambasadă.

— Nu prea reușesc să mi te imaginez cu fruntea lipită de podea în rugăciune.

— E-o chestiune de afaceri, Charley. Doar de afaceri.

— Oare nu asta spun și mafioții, înainte să înceapă să tragă?

— Măcar de s-ar trata la fel de ușor cu arabii ca și cu mafioții, zise Kennedy și se ridică în picioare. Scoase un pumn de bani din buzunar și lăsă mai multe bancnote pe masă. Vrei să te duc cu mașina sau nu?

Un Mercedes-Benz S500 negru, cu geamuri fumurii, îl aștepta pe Kennedy, când ieși pe ușa rotativă. Un bărbat masiv cu aer vag familiar coborî repede de pe locul pasagerului și deschise portiera din spate.

— Ți-amintești de Herr Gossinger, nu-i așa, Frederic? întrebă Kennedy.

— *Guten morgen*, *Herr Gossinger*, zise bărbatul, cu chipul imobil.

Ultima data te-am văzut în Viena. Te-am luat drept ungur ori ceh, dar ce naiba! La un moment sau altul, toți au fost austrieci.

— Grüss Gott! spuse Charley, încercând să sune cât mai vienez posibil.

Kennedy urcă repede pe bancheta din spate și Charley se strecură înăuntru după el.

DOI

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Avenida Colombia nr. 4300
Buenos Aires, Argentina

9:05, 22 iulie 2005

Când Mercedesul lui Kennedy părăsi Avenida Libertador, Castillo văzu atât ambasada americană, cât și reședința ambasadorului, o vilă mare, cu un aer vag european, cu fațada pe Libertador. O dubă mare, blindată, albastră a Policía Federal era parcată de cealaltă parte a străzii, dar Charley nu zări niciun ofițer de poliție.

Ambasada era la un cvartal distanță, cu fața spre un parc, în spatele unui gard de oțel și-al unui semicerc din blocuri de beton ca acelea care despart sensurile de mers pe autostradă. Era indiscutabil ambasada americană, își spuse el cumva lipsit de patriotism.

Încă o clădire – ambasadele din Londra și Montevideo sunt primele care-mi vin în gând – construită după un plan care ar fi trebuit să-i aducă arhitectului opusul premiului Pritzker pentru proiectarea Celei mai Hidoase Clădiri Oficiale a Secolului.

Singurul lucru care-i face pe oameni să nu confunde dreptunghiul ăla de ciment otova cu un depozit aeroportuar este faptul că pereții lui cenușii sunt perforați de șiruri ordonate de geamuri pătrate.

Probabil că sunt o mie de moteluri Marriott sau Hilton care arată mai bine și au un aer mai american. De ce mama dracului n-au putut folosi cărămidă și să fi aruncat acolo vreo două

coloane? *S-o fi făcut să semene puțin cu Monticello ori chiar Casa Albă*?

Intensitatea reacției sale îl surprinse.

De ce sunt ofuscat?

Din cauza oboselii? *A mahmurelii*?

Fiindcă am fost trimis aici să fac ceva ce n-am nicio idee cum se face?

Poate asta. *Okay, sigur asta*. *Dar sincer, e vorba de Howard Kennedy*.

Ce dracu' caută el aici? *Nu e o coincidență*. *Sau să fie*?

Nu știu – n-am cum să știu – și asta mă tulbură.

Și oare de ce e absolut incapabil să creadă că eu nu am nici cea mai mică intenție de a-l da pe mâinile FBI? *Fir-ar să fie, de-acum ar trebui să știe că poate avea încredere în mine*. *Lucru care*, *desigur*, *pe mine mă face incapabil să mă încred în el*...

— Intrarea e mai încolo în stânga, zise Kennedy. Și se pare că o să trebuiască să stai la coadă.

— Probabil sunt oameni veniți să depună cerere pentru viză, răspunse Castillo. În dreapta am înțeles că este o intrare a angajaților. Eu pot coborî oriunde aici.

O clipă mai târziu, Mercedesul trase lângă trotuar. Charley îl văzu pe bărbatul din față sărind afară pentru a-i deschide portiera. Se întoarse spre Kennedy și îi întinse mâna.

— Mersi, Howard, zise.

— Am toată încrederea că nu-i vei spune atașatului legal cum ai ajuns aici.

— O, fir-ar să fie, Howard! Doar ți-am zis că FBI nu are agenți aici.

— Da, așa ai zis.

— Du-te-n mă-ta, Howard.

— Hei, Charley, te zgândăresc numai.

— Ba eu cred că nu.

— Hai să bem și/sau să luăm cina cândva, reiteră Kennedy.

— Da. Sună-mă.

Coborî din mașină și traversă rapid strada. Între blocurile de beton ale baricadei era spațiu suficient de mare cât să poți trece. Odată ajuns de partea cealaltă, văzu o poartă, cu o gheretă a paznicului și-o barieră turnantă, în gardul de oțel.

În ghereta paznicului erau trei oameni, toți îmbrăcați în uniforme ca de polițiști, cu emblema unui serviciu de securitate

brodată pe mâneci. La curelele Sam Browne atârnau în tocuri deschise ceea ce păreau a fi revolvere Smith & Wesson .357 Magnum.

Întinse unuia dintre paznici port-documentul de piele în care se afla legitimația sa de la Serviciul Secret.

— Am venit să-l văd pe domnul Santini, rosti el în engleză.

— Această intrare este rezervată strict pentru personal, spuse arogant paznicul și îi arătă cealaltă parte a ambasadei.

Ticălosule, *nici măcar nu te-ai uitat la legitimația mea*!

Un agent de pază refuză accesul unui agent al Serviciului Secret în ambasada americană? *Asta-i strigător la cer*!

— Ia telefonul ăla blestemat și spune-i pușcașului marin de pază că un ofițer al Serviciului Secret american se află la poartă, se răsti Castillo în spaniolă.

Surprins puțin de spaniola lui fluentă, dar și de tonul folosit, paznicul îi făcu semn lui Castillo să-i arate iarăși legitimația. Alt agent de securitate ridică receptorul telefonului.

Castillo le întoarse spatele.

Nu era nevoie de o asemenea demonstrație de furie. *Ce naiba te-a apucat*?

Pe de altă parte însă cred că asta ar fi fost reacția firească a unui agent secret veritabil. Poate nu Joel, *dar Tom McGuire categoric n-ar înghiți rahaturi d-astea din partea unui amărât paznic*.

Vrei să vezi dacă într-adevăr intru, nu, *Howard*?

Nu. *Ce vrei să vezi este dacă mi se oferă acces imediat*, *ceea ce ar însemna că sunt un obișnuit al locului ori dacă sunt luat la bani mărunți de paznici întrucât ei nu mă cunosc*.

Surâse și flutură degajat din mână, iar Mercedesul se puse în mișcare.

— Vreți, vă rog, să mă însoțiți, *señor*? rosti în engleză paznicul care vorbise la telefon.

Castillo se răsuci și văzu că bariera batantă se mișca. Trecu de ea și dincolo îl aștepta agentul de pază.

— Aveți telefon mobil sau alte dispozitive electronice, domnule?

— Am un mobil, răspunse Castillo în spaniolă.

— Va trebui să-l lăsați la mine, domnule. Îl veți primi înapoi la plecare.

— O să vorbim cu pușcașul marin de pază despre asta, ripostă Castillo în spaniolă și porni la pas spre clădirea ambasadei.

După o secundă de ezitare, paznicul de la poartă îl urmă.

În fața pereților de sticlă de la intrare stăteau, poate, în jur de cincisprezece oameni. Toți fumau.

Mă îndoiesc că susținătorii fervenți ai legii care interzice fumatul în clădirile oficiale americane s-au întrebat vreodată cât timp pierd oamenii aceștia cu pauzele de fumat. *Cât îi costă timpul acesta pe contribuabili*?

Okay, *Charley*. *E timpul să termini cu țâfna*. *Fii cuminte*.

În hol erau un șir de băncuțe din piele și crom – ca scaunele dintr-un aeroport – de-a lungul peretelui, portrete cu președintele, vicepreședintele și secretarul de stat agățate pe pereți și, în spatele unei tejghele din sticlă, un pușcaș marin – cu gradul de sergent – îmbrăcat în cămașă kaki, pantaloni albaștri și curea albă Sam Browne.

— Vă pot ajuta, domnule? întrebă acesta.

Charley îi întinse port-documentul, pe care sergentul îl examină cu atenție.

— Am venit să-l văd pe domnul Santini.

— Are un telefon mobil, acuză paznicul de la poartă.

Sergentul ridică receptorul și apăsă o tastă.

— Sergentul Volkmann de la Postul Unu, spuse el. Vă caută un anumit domn Castillo, domnule. Urmă o pauză, după care sergentul zise: Da, domnule – și se uită la Castillo. Domnul Santini coboară imediat, domnule, continuă el. Vă rog să luați loc.

Arătă spre bănci.

— Are un telefon mobil, repetă paznicul.

— Iertați-mă, domnule, spuse sergentul.

Castillo întoarse ochii către el.

— Sunteți înarmat, domnule? întrebă sergentul, arătând spre detectorul de metale din fața ușii care ducea în interiorul clădirii.

Castillo clătină din cap.

— Mulțumesc, domnule.

Castillo se așeză pe o bancă.

Doamna secretar de stat, sobră, îl privea de pe perete.

Natalie, *sincer îmi doresc să-l fi putut convinge pe președinte să nu mă trimită aici*.

Ieșind din hol, paznicul de la poartă îi aruncă lui Castillo o privire întunecată.

Santini trecu prin detectorul de metale câteva minute mai târziu.

— Bună dimineața, domnule, spuse acesta, întinzând mâna. Tocmai am aflat că veniți.

— Ce mai faci, Santini? întrebă Castillo, strângându-i mâna.

Santini se întoarse spre sergent.

— Îmi dai un ecuson de vizitator frecvent pentru agentul special de supraveghere Castillo sau trebuie să mă adresez lui Lowery?

— Scuze, domnule, făcu sergentul. Domnul Lowery e foarte strict.

— Păi, atunci, dă-i un ecuson de vizitator normal.

— Da, domnule. Voi avea nevoie de pașaportul dânsului, domnule Santini.

— Iisuse Hristoase! făcu Castillo, apoi îi zâmbi sergentului întinzându-i pașaportul. Sergent, acel „Iisuse Hristoase” era adresat celui care a instituit regula asta neghioabă, nu ție.

— Nicio problemă, domnule, spuse pușcașul marin, cu un zâmbet ușor.

Îi dădu lui Castillo un permis de trecere, din plastic galben, pentru vizitatori, atârnat pe ceva ce aducea cu un lănțișor pentru medalionul unui câine, și împinse spre el un clipboard.

— Semnați, vă rog, aici, domnule.

— Dacă veniți cu mine, domnule, spuse Santini, vom avea grijă să lămurim lucrurile cu domnul Lowery.

— El e responsabilul cu securitatea? întrebă Castillo.

— Da, domnule, el este.

Castillo își atârnă la gât ecusonul de vizitator și-l urmă pe Santini prin detectorul de metal.

Înăuntru, dincolo de postul pușcașului marin de gardă, era un hol. În mijlocul lui se aflau două uși de lift, una fiind deschisă. Santini îl pofti pe Castillo să intre și apăsă un buton pe panoul de control.

— Aș putea spune că urmează să-l prindem pe leul de pază cu garda jos în propriul bârlog, rosti Santini, după ce ușa se închise și erau singuri, doar că omul e mai mult o pisicuță.

•

Ușa de pe coridorul de la etajul al treilea al biroului ofițerului de securitate al ambasadei era deschisă. Kenneth W. Lowery – *seamănă al naibii de mult cu Howard Kennedy* – stătea la masa de lucru și vorbea la telefon.

Când îl văzu pe Santini, zâmbi și-i făcu semn să intre.

— Te sun eu, zise Lowery și închise telefonul. Bună dimineața, Tony! îl salută el pe Santini.

— Ți-l prezint pe agentul de supraveghere al Serviciului Secret Castillo, spuse Santini. E în oraș pentru a se plânge de cheltuielile pe care le-am făcut.

— Cunoscându-ți stilul de viață, asta mi se pare perfect normal, zise Lowery, ridicându-se în picioare și întinzând mâna peste masă. Încântat de cunoștință.

— Asemenea, răspunse Castillo.

— Ce șanse avem să obținem pentru domnul Castillo un ecuson de vizitator frecvent? Ne va vizita destul de des.

— Cât veți rămâne aici, domnule Castillo?

— Spune-mi „Charley”, te rog, îl îndemnă Castillo. Cât e nevoie să-l conving pe Santini să admită că a furat în neștire. N-ar trebui să-mi ia mai mult de-o săptămână.

— Pot să-ți văd legitimația, te rog? Și ordinele de deplasare?

— Legitimația, da, spuse Castillo. Ordinele de deplasare, nu.

— Nu ai așa ceva? întrebă Lowery.

— Sunt la secret, zise Castillo.

Lowery examină cu mare atenție legitimația.

— Cred că n-am întâlnit niciodată până acum un agent special de supraveghere, zise el, făcând să pară că este o întrebare.

Cum naiba răspund la asta?

— N-am fost informat în legătură cu sosirea ta, zise Lowery.

Altă întrebare, *nu un enunț*.

— De aceea se numește Serviciu Secret, spuse Santini. Ce facem noi este secret; nu anunțăm pe nimeni.

Lui Lowery nu i se păru amuzant asta.

— În afară de câteva discuții cu Santini, altă treabă nu am cu ambasada, zise Castillo. Dacă e vreo problemă cu ecusonul de vizitator frecvent pe care el crede că ar trebui să-l am, lasă-l baltă. Făcu o pauză și adăugă: Pe spatele fotografiei de identitate este un număr la care poți suna pentru a verifica veridicitatea documentelor personale.

— O, nu. Asta nu-i deloc o problemă, se grăbi să răspundă Lowery. Pot împrumuta asta un moment? Îi cer secretarei să facă un ecuson.

— Sigur, făcu Castillo.

Lowery ieși pe o ușă laterală și se înapoie un moment mai târziu.

— Durează doar două minute. Îl va scrie la mașină și-l va plastifia. I-am spus să-l facă pe două săptămâni. E o perioadă destul de lungă?

— Mai mult decât este nevoie, spuse Castillo. Mulțumesc.

— Îți pot oferi o cafea cât așteptăm?

— Da, mulțumesc.

Lowery ieși iarăși pe ușa laterală și se întoarse în scurt timp cu trei căni de porțelan.

— Știu că Tony o bea neagră, zise Lowery. Dar este…

— O bea neagră? Atunci ce-i cu recipientul ăla de treizeci și opt de dolari pentru frișcă și zahăr, Santini?

Lowery întoarse ochii spre el, apoi râse.

— Mi-a povestit Tony despre problema ta, zise Castillo.

— Despre ce problemă este vorba? întrebă Lowery precaut.

— Dispariția soției, spuse Charley.

Lowery îl săgetă pe Santini cu o privire veninoasă.

Santini o pară.

— Haide, Ken, că doar domnul Castillo nu lucrează pentru *New York Times*.

Lowery cumpăni la asta un moment.

— De fapt, chiar înainte să intrați, mă întrebam cât va trece până când trimisul celor de la *Times* va prinde de veste. Făcu o pauză, apoi adăugă: Ce ți-a spus Tony?

— Doar că soția șefului de misiune a dispărut în împrejurări misterioase.

— Soțul se urcă pe pereți de furie, se înțelege, spuse Lowery. Doamna îl aștepta într-un restaurant din San Isidro. Când a ajuns el acolo, geanta și mașina ei erau în parcare, ea însă nu.

— Și tu crezi că a fost răpită?

Lowery ezită înainte să răspundă, apoi întrebă:

— Ai experiență cu genul ăsta de lucruri, domnule Castillo?

— Puțintică.

Odată, *de pildă*, *am ajutat la recuperarea a doi generali irakieni*, *a unui general rus*, *a unui colonel rus și-a unei duzini de*

alți ne-irakieni de la locul exploziei unei rachete Scud în deșertul irakian. Nu cred că la asta te referi, dar să vedem unde ajungem.

— Cu toată sinceritatea, recunosc că eu n-am, continuă Lowery. Dă-mi voie să-ți spun ce știm și tu spune-mi ce crezi.

— Sigur.

— Nu cred că oamenii ăia frecau menta în parcarea localului Kansas, așteptând să pună laba pe prima femeie despre care să li se pară că arată ca și când cineva ar da bani să o primească înapoi. Prea mulți oameni bine îmbrăcați trec prin parcarea aia în fiecare seară și niciodată nu a avut loc un asemenea incident. E clar că o așteptau pe doamna Masterson.

— Asta ar presupune că ei cred că guvernul va plăti pentru recuperarea ei. Nu știu însă că noi nu plătim răscumpărări pentru eliberarea ostaticilor?

— Jack Masterson are bani, zise Lowery. Mulți bani. Nu știi cine este?

Castillo clătină din cap.

— „Namila Jack”? întrebă Lowery.

Castillo clătină iar din cap.

— Jucătorul de baschet?

Nici asta nu-i reactivă memoria, însă parcă-parcă îi spunea ceva.

— O!

— În a patra lună a carierei sale de baschetbalist profesionist, explică Lowery, pentru care, într-o perioadă de cinci ani, Namila Jack ar fi primit zece milioane de dolari…

Castillo ridică sprâncenele. *Hristoase, acuma știu*!

— Dar a fost accidentat de un camion care transporta bere, când ieșea din stadion, continuă Castillo.

— Condus de un individ care se tratase cu produsul pe care îl transporta, încheie Lowery. Avea în sânge de două ori cantitatea de alcool necesară pentru a se considera din punct de vedere legal că se afla beat la volan.

— Și s-a ajuns la o înțelegere, zise Castillo.

— O înțelegere dată naibii. Fără tribunal. Jack n-a fost grav rănit, suficient însă cât să nu mai poată juca niciodată în campionatul profesionist. Fabrica de bere nu voia să apară în fața instanței nu doar pentru că avea să piardă procesul – ei erau vinovați și știau asta; șoferul de camion era angajatul lor –,

ci pentru a evita publicitatea negativă. I-au achitat nu doar cele zece milioane pe care le-ar fi câștigat conform contractului, dar și cât ar fi putut câștiga în restul carierei sale de profesionist. Totalul s-a ridicat la șaizeci de milioane, fără a mai pune la socoteală banii pe care i-ar fi putut obține din contracte colaterale.

— Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu el după ce a ieșit din joc, zise Castillo.

Am avut gânduri urâte. *M-am întrebat cât îi va lua – asemenea câștigătorilor la loterie sau campionilor la haltere – să arunce toți banii pe fereastră și să ajungă sărac lipit pământului*, *devenind unul dintre oamenii aceia care-i întâmpină pe clienți în holurile cazinourilor din Las Vegas*.

Iar el a ajuns diplomat?

O, *că bine mai judeci tu caracterul omului*, *Charley Castillo*!

— Sigur că Jack ar fi putut cumpăra o insulă în Bahamas și să-și petreacă restul vieții pescuind, dar nu e genul ăsta de om. Voia să facă ceva cu viața sa, așa că a început să studieze.

— Serviciul extern pare cam departe de terenul de baschet, zise Castillo.

— Nu și dacă soția ta este fiica unui ambasador – și, la urma urmei, dacă cumnatul tău are o funcție destul de mare la Națiunile Unite. Jack a obținut o diplomă – *cum laude* – în științe politice, astfel încât atunci când s-a prezentat la examen pentru serviciul extern și l-a trecut cu brio nimeni n-a fost prea surprins.

— Nu te-ai aștepta ca sportivii profesioniști să obțină diplome *cum laude*, oricare ar fi domeniul despre care discutăm, zise Castillo.

Chiar cred asta?

Nu. *Știu mai bine*. *Au existat excepții*.

Acuzația a fost însă făcută, *în mod justificat*, *că C.G*. *Castillo are tendința de-a comite acte de incorectitudine politică*.

— Odată Jack intrat în serviciul extern, a început să urce pe scara ierarhică. Și a urcat repede. Se pricepe la ce face. După stagiul acesta, probabil că-l vor avansa ambasador.

— Și crezi că răpitorii soției lui știu povestea asta?

— La naiba, trăim în era televiziunii prin satelit. Orice argentinian mediu, de douăzeci de ani, știe mai multe despre baschetul profesionist american decât mine.

Și categoric mai multe decât mine. N-am înțeles niciodată de ce oamenii stau lipiți de ecranul televizorului urmărind adulți înalți cât niște prăjini în pantaloni scurți largi care încearcă să arunce o minge într-un coș.

— Nu sunt mulți afro-americani în Argentina, spuse Lowery. Și chiar mai puțin sunt cei care au doi metri înălțime și apar la tv și în *La Nación* și *Clarín*, când țin locul ambasadorului sau explică o modificare a politicii de vize. *Cine-i uriașul ăla negru*? *Seamănă cu un baschetbalist*. *Măi să fie, ăla e Namila Jack, chiar el*, *tipul care a primit multe milioane când l-a călcat camionul de* cerveza.

— Pare a fi logic.

— *Hai să-i răpim soția*, conchise Lowery.

— Da, încuviință Castillo.

— Până acum, nu s-a primit niciun mesaj din partea răpitorilor, spuse Lowery.

— Asta e ceva neobișnuit?

— Policía Federal mi-a zis că, de regulă, dau un telefon în câteva ore de la răpire pentru a anunța familia să nu contacteze poliția și că fac primele revendicări fie atunci, fie în douăzeci și patru de ore. În cazul nostru au trecut… Dumnezeule, vor fi patruzeci și opt de ore la șapte în seara asta.

— Cât de buni sunt polițiștii?

— Cei care nu sunt ei înșiși răpitori sunt foarte buni.

— Serios?

— Acum ceva vreme au fost concediați toți cei din comisariatul de poliție – ăsta e un fel de secție – din San Isidro deoarece erau suspectați că ar fi implicați în răpirile care aveau loc acolo.

— Și erau?

— Probabil, spuse Lowery.

Un moment, se uită gânditor la Castillo.

— S-a înțeles bine că îmi place de Jack Masterson? Din punct de vedere personal și profesional deopotrivă?

Castillo aprobă din cap.

— Îmi fac griji pentru el – atât personal, cât și profesional, urmă Lowery.

— Cum așa?

— Rațional, politica de-a nu trata niciodată cu teroriștii și răpitorii este foarte logică, spuse Lowery. La nivel emoțional,

însă? Soția mea n-a fost răpită, iar eu nu am bani de plătit vreo recompensă.

— Crezi că, dacă-l vor contacta, va plăti?

— Nu știu. Dacă o va face, poate că își va primi soția înapoi, dar poate că nu. Oamenii ăștia au... Doar acum vreo două luni, după ce un afacerist argentinian bogat a plătit o răscumpărare enormă... după ce răpitorii i-au trimis degetele fiului său...

— Santini mi-a spus povestea, îl întrerupse Castillo.

— ... au găsit cadavrul băiatului. Îl împușcaseră în cap.

— Ce oameni de treabă! făcu Castillo.

— Care sunt întru totul capabil să procedeze la fel cu Betsy Masterson, urmă Lowery. În cel mai pesimist scenariu, Jack nu o primește pe Betsy înapoi și se află că a plătit răscumpărarea. Neurmând politica oficială pe care el o cunoaște atât de bine. Astfel că își va pierde nu numai soția, ci și cariera în Departamentul de Stat. Ori o primește înapoi și se află că el a plătit răscumpărarea, fiind obligat să renunțe la carieră.

Preț pe care orice om rațional ar fi dispus să-l plătească, *zic eu*. *Soția este mai importantă decât banii sau cariera*.

Mă întreb dacă Mel Gibson a ajuns la aceeași concluzie.

— Ai pus totuși pe cineva să facă pe bona? întrebă Castillo.

— Poftim?

Jargon polițienesc. *Prima dată am auzit-o la Biroul de Contrainformații al Departamentului de Poliție din Philadelphia*. *Căpitanul O'Brien i-a ordonat doamnei sergent Schneider să facă pe bona lui Dick Miller și a mea până la noi ordine*. *Am fost puțin dezamăgit când am descoperit că asta însemna doar că ea trebuie să ne ajute*, *fără a ne scăpa însă din ochi*, *asigurându-se în același timp că nu vom încălca regulile*.

— Să-i țină companie, zise Castillo.

— Interesant mod de exprimare, făcu Lowery. Nu. Adică, încerc să țin legătura cu el. N-aș putea totuși să-l pun sub pază sau altceva de felul ăsta. Are șoferul lui, desigur, un agent argentinian de securitate în civil. Și înarmat. Face însă ceea ce-i spune Jack să facă, și nu invers. Pentru început, Jack n-ar fi de acord să se lase urmărit peste tot de unul dintre oamenii mei, iar apoi, nici nu prea am oameni în subordine.

Castillo icni, apoi întrebă:

— Vine la serviciu?

— Și da, și nu. Vine, dar pleacă imediat. Știu că ieri a dus copii la școală și apoi i-a luat. Dimineață, a sunat să anunțe că-i duce iar la școală.

— Școala este păzită în mod corespunzător? Nu e oare îngrijorat că li se va întâmpla ceva copiilor?

— E vorba de Lincoln School, zise Lowery. E-o școală americană cu toate acreditările posibile. Mulți diplomați ne-americani își trimit copiii acolo, la fel ca și mulți argentinieni. Nu doar că școala are propriii agenți de pază – aceeași companie pe care o folosim noi la ambasadă, la drept vorbind –, dar mulți părinți își pun bodyguarzii personali de pază în fața școlii în timpul cursurilor. Este unul dintre cele mai bine păzite locuri din oraș.

Nu știu despre ce vorbesc, *desigur*, *dar dacă soția mea ar fi răpită și chiar dacă eu aș ști că școala copiilor este sigură*, *i-aș duce personal și i-aș aduce*. *Măcar pentru ei viața să fie cât mai normală posibil*. *Să nu se mai gândească la mama lor*.

Un afro-american foarte înalt, în costum bine croit, intră în biroul lui Lowery fără să bată la ușă, urmat de un omuleț durduliu cu mustață subțire și costum șifonat.

Acesta trebuie să fie Masterson. *Oare cine o fi conțopistul care se ține după el*?

Șeful misiunii diplomatice J. Winslow Masterson surâse absent spre Castillo și Santini, după care se uită la Kenneth Lowery.

— Ai ceva, Ken? întrebă el.

— Nicio veste, Jack, răspunse Lowery.

— Tocmai i-am lăsat pe copii la școală, anunță Masterson. Mi s-a părut că erau mai mulți polițiști acolo ca de obicei.

— E posibil, Jack, spuse Lowery.

Masterson îndreptă ochii spre Santini.

— Bună dimineața, Tony!

— Bună dimineața, domnule! Domnule Masterson, acesta este agentul special de supraveghere Castillo.

Masterson surâse și întinse mâna.

— FBI? Din Montevideo? Tocmai aveam de gând să te caut.

— Sunt de la Serviciul Secret, domnule Masterson, zise Castillo. Sunt doar în trecere. Tocmai am aflat ce s-a întâmplat.

Masterson clătină din cap și tăcu câteva clipe. Apoi rosti:

— Faptul că nu știu nimic mă scoate din fire. Ce vor nemernicii ăștia? De ce n-am primit nicio veste de la ei?

Sărmanul de tine.

— Voiam să sugerez, Jack – încă dinainte să vină domnul Castillo –, ca Tony să se întâlnească cu cei de la FBI, zise Lowery. Dacă nu te deranjează, domnule Castillo. Poate tu și Tony…

— Mi se pare o idee foarte bună, spuse Masterson. Care e cuvântul care se folosește în advertising? „Brainstorming”? Unde sunt ei?

— În biroul Administrației Antidrog, răspunse Lowery.

— Am putea folosi biroul meu, propuse Masterson. Dar probabil că ar fi mai bine dacă ne-am duce acolo.

Lowery se ridică în picioare. Se uită la Castillo.

— Îi voi cere secretarei să-ți ducă ecusonul de vizitator frecvent acolo.

Castillo îi zâmbi și încuviință din cap.

— Iartă-mă, făcu Masterson. Domnul Castillo… sau să vă spun „agent Castillo”?

— „Domnul” e bine, domnule. „Charley” e și mai bine.

Masterson îi zâmbi.

— Bine, Charley. Acesta este Alex Darby, atașatul nostru comercial și, mai important, prietenul meu.

Darby îi întinse lui Castillo mâna. În ochi i se citea curiozitatea.

Oare pe prietenul-atașat comercial îl surprinde prezența aici a Serviciului Secret? *Sau a șefului oficiului local al CIA*?

— Vă salut, domnule Castillo! spuse Darby.

— Bucuros de cunoștință! răspunse Charley.

Acum, pe buzele subțiri ale lui Darby se vedea urma unui zâmbet.

Ce mama naibii mai înseamnă și asta?

•

Biroul Administrației Antidrog – o încăpere mare cu o duzină de mese de scris și una mare de conferințe, plus trei oficii mai mici, cu pereți de sticlă – era situat la etajul al treilea al ambasadei.

Cei șapte bărbați așezați în jurul mesei de conferințe se ridicară când văzură că intră Masterson.

Trei dintre ei au toc de pistol la subsuoară. *Probabil agenții Biroului*.

— Așezați-vă, zise Masterson, fluturând din mână și surâzând.

Se auzi un cor de „Bună dimineața, domnule”.

— Cred că, dacă ne punem toți mintea la contribuție, zise Masterson, și facem un brainstorming, am putea să înțelegem ceva din situația asta. Sunteți de acord cu mine?

Alt cor, de data aceasta de „Da, domnule”.

Cel din capul mesei, unul dintre cei înarmați, se ridică în picioare, oferindu-și evident locul lui Masterson, care îl acceptă.

— Domnul este agentul special de supraveghere Castillo, din cadrul Serviciului Secret, rosti Masterson, indicându-l pe Charley și apoi întinzând mâna spre unul dintre ceilalți bărbați. Presupun că dumneata ești unul dintre agenții FBI din Montevideo?

— Da, domnule, confirmă bărbatul. Agentul special Dorman, domnule. Acesta este agentul special Yung.

Agentul special Yung era asiatic.

Nord-coreean, gândi Castillo. *Sau japonez*. *Cel mai probabil chinez*.

Yung se uita la Castillo cu mult mai mult interes decât Dorman.

— Presupun că-l cunoașteți pe domnul Santini, agentul nostru secret de la ambasadă? zise Masterson.

Cei doi agenți FBI aprobară din cap.

— Ei bine, aș spune că cel mai bine e să începem cu începutul, urmă Masterson. Și două lucruri, domnilor: primul este că voi sunteți experții. Eu nu am experiență cu genul ăsta de lucruri. Și al doilea, lucrurile vor funcționa doar dacă spuneți tot ce vă vine în minte. Okay, să începem cu ceea ce eu bănuiesc a fi începutul. Crede cineva că cele trei accidente auto în care am fost implicat în ultimele patru sau cinci săptămâni – al treilea produs pe când mă duceam să mă întâlnesc cu soția mea – sunt doar niște coincidențe nefericite?

Se uită la Yung.

— Ce-ar fi să începem cu tine, domnule Yung?

•

După două ore și câteva minute, Masterson însuși ceru încheierea sesiunii de brainstorming. Rămăseseră toți fără idei – deopotrivă rezonabile și ieșite din comun – în urmă cu treizeci de minute, dar nimeni nu păruse dispus să sugereze să se oprească. Masterson nu era într-o stare mai bună decât atunci când începuseră; toți îl compătimeau și se simțeau vinovați,

întrucât și ei, și el știau acum exact ceea ce știuseră inițial, adică nimic.

În timp ce Masterson, Lowery, Santini, Darby și Castillo așteptau liftul, iar Charley se întreba de ce n-o luau de-a dreptul pe scări, Darby sparse tăcerea.

— Tocmai mi-a venit o idee, anunță el și se uită la ceasul de la mână. Mai sunt două minute până la douăsprezece. Mă gândeam că poate domnul Castillo va vedea ceva la Kansas care nouă, celorlalți, ne-a scăpat. Ar fi în regulă, Jack, dacă l-aș duce acolo la prânz? Poate iei tu masa cu Tony și Ken?

Castillo observă că Masterson era surprins de această propunere la fel de mult ca el. Masterson arăta ca și când ar fi vrut să obiecteze cel puțin parțial, dar în cele din urmă – *agățându-se de un fir de iarba*? – zise:

— Bună idee, Alex.

— Putem merge pe jos la Rio Alba, propuse Tony Santini. Și Ken poate face cinste.

— O să vin, Jack, la timp să-i iei pe copii de la școală, zise Darby.

•

Când liftul se opri la etajul al doilea, Darby atinse brațul lui Castillo, anunțându-l că ei nu coborau. Ceilalți însă o făcură.

Odată ajunși la subsol, Darby ridică receptorul unui telefon, apăsă un buton și transmise un mesaj/ordin criptic:

— Iau mașina ta; n-o lua pe a mea. Mă întorc puțin după două.

Merseră apoi pe lângă șirul de mașini, iar când Darby indică un Volkswagen Golf și urcă la volan, Castillo crezu că înțelege. Darby nu voia o mașină a ambasadei cu șofer. Golful avea numere de înmatriculare argentiniene, obișnuite. Dintr-un motiv anume, Darby nu voia să fie văzut la restaurant într-o mașină a ambasadei.

Doar când paznicul de la poartă ceru actele lui Castillo, acesta își aduse aminte că ele erau la secretara lui Lowery.

— Nu mă sâcâi cu asemenea chestii, făcu Darby, deloc amabil, într-o spaniolă fluentă. Nu trebuie să știi decât că domnul acesta este cu mine.

Reticent, paznicul le permise să iasă din perimetrul ambasadei.

— Cam jumătate dintre ei sunt oameni într-adevăr de treabă, spuse Darby. Cealaltă jumătate sunt așa. Adoră să-și arate autoritatea.

— Nici mie nu mi-a fost ușor să intru în ambasadă, se plânse Castillo.

— Deci, din cât ai văzut până acum, Castillo, cum îți place Buenos Aires-ul?

Castillo se pregătea să răspundă, când realiză că Darby trecuse de la engleză la paștu, una dintre cele două limbi folosite în Afganistan, cealaltă fiind persana afgană.

Darby văzu surpriza pe chipul lui Castillo și râse.

— Chiar nu-ți amintești de mine, nu-i așa? întrebă el, tot în paștu.

Castillo clătină din cap.

— Ultima dată te-am văzut în Zaranj, urmă Darby. Erau mai mulți ofițeri de armată cu rang superior care nu izbuteau să se decidă dacă să te dea pe mâna Curții Marțiale și să te trimită acasă în lanțuri ori să-ți acorde o medalie. Ceva în legătură cu un Blackhawk furat, dacă-mi amintesc bine.

— Ei, uite-așa se duce dracului acoperirea mea, rosti Castillo în paștu. Ce făceai în Zaranj?

Zaranj era un oraș la granița dintre Iran și Afganistan.

— Conduceam filiala agenției de acolo. Ce s-a întâmplat cu negrul care și-a belit genunchiul?

— Dacă te interesează dacă a scăpat, da, a scăpat.

— Datorită ție. Eram acolo când ai adus elicopterul înapoi. N-ar fi scăpat cu viață – probabil că niciunul dintre ei n-ar fi scăpat – dacă nu te-ai fi dus după ei.

— Și el ar fi făcut același lucru pentru mine, spuse Castillo. Cât despre ce s-a întâmplat cu el, cum adevărul e mai ciudat decât ficțiunea, a fost – cel puțin o vreme – șeful oficiului din Luanda, Angola.

— Credeam că voi doi ați fost, zise Darby.

— Ce ai crezut că am fost?

— Nu-mi place să mă gândesc câte ore de muncă și câți bani am aruncat pe fereastră aici căutând aeronava aia 727 furată, explică Darby. Pe cei de la Langley i-au apucat pandaliile pentru că n-au reușit să o găsească. Apoi căutările au fost sistate fără nicio explicație. Am fost curios, așa că acum o lună, când eram la Langley, am întrebat. Strict confidențial, un vechi amic mi-a

spus că un șmecher pe nume Castillo își vârâse nasul în treburile agenției și-l găsise, apoi îl furase. A zis că acțiunea lui i-a făcut să-i sară mustarul directorului CIA. Mi-am făcut socoteala că acela trebuia să fi fost tu, mai ales după ce prietenul meu mi-a mai spus că directorul CIA a încercat să-l crucifice pe șeful oficiului lui Luanda, care întâmplarea făcea să fie un fost ofițer al Forțelor Speciale rămas cu o afecțiune la genunchi după Afganistan, fiindcă i-a oferit informații lui Castillo.

— Nici la FBI nu sunt prea popular, mărturisi Castillo.

— Așa că acum mă întreb ce naiba cauți aici, fluturând o insignă a Serviciului Secret în stânga și-n dreapta.

— Insigna e pe bune.

— Asta mi-am dat seama. Santini ar depista o cacealma din prima secundă. Doar dacă nu i s-ar fi ordonat să nu pună întrebări.

— Presupun că n-am cum să te conving să nu pui nici tu întrebări?

— Nicio șansă.

— Președintele m-a trimis aici ca să aflu ce se întâmplă cu soția lui Masterson.

— La cum ai spus-o, pare că președintele însuși ar fi zis: „Castillo, du-te la Buenos Aires”, că n-ai fi primit ordinul pe canalele clasice.

— De fapt, președintele a spus: „Vreau să știu cum și ce s-a întâmplat și nu vreau să aștept până când cel care se ocupă de problemă acolo va avea timp să scrie un raport de mântuială.”

— Așa ți-a zis ție?

Castillo încuviință din cap.

— Asta crezi că am de gând să fac, să scriu un raport de mântuială?

— Nu. Cred că vrei să faci tot posibilul să-i redai sărmanului om soția în viață.

— Mulțumesc, făcu Darby.

Urmă o tăcere lungă, după care Darby continuă:

— Acum vom lua o masă de prânz bună, în timpul căreia mă voi hotărî ce și când voi spune despre tine și cui anume.

— Îmi vei comunica decizia finală?

— Da, ți-o voi comunica.

— Mulțumesc, spuse Castillo.

IV

UNU

Restaurantul Kansas
Avenida Libertador

San Isidro, Provincia Buenos Aires, Argentina
13:15, 22 iulie 2005

— Cât crezi că a obținut, de fapt, din cele șaizeci de milioane? îl întrebă Castillo pe Darby.

Stăteau la o masă în barul aglomerat din Kansas, fumând trabucuri și bând cafea.

Stăteau deja de câteva minute, fără a vorbi, pierduți în gânduri, și întrebarea veni din senin. Darby reveni destul de greu la realitate.

— Nu cred că asta e o pură curiozitate, Charley.

— Mă întrebam doar dacă se formulează o cerere de răscumpărare și el își spuse: „Mă piș pe ele de reguli, îmi vreau soția înapoi, plătesc cât o fi”, de unde ar lua banii, cum i-ar aduce aici?

— Cum se spune: „Marile minți bat poteci paralele”?

— Cam așa ceva.

— Primul răspuns este că fiscul și-a luat partea leului – la nivelul lui, fix jumătate, punând la socoteală și impozitul pe venit din Louisiana – din suma care acoperea salariile pierdute din înțelegere. Cu alte cuvinte, a obținut undeva la opt milioane și jumătate, iar după impozitare a mai rămas cu jumătate. Restul înțelegerii reprezenta compensații pentru durerile și suferința îndurate et cetera. Astea sunt venituri neimpozabile.

— Vorbim despre peste patruzeci de milioane de dolari. Unde sunt toți banii ăștia?

— Acum sunt mai mult de atât. Este un tip – el și Jack au făcut împreună nu știu ce liceu particular – în Hibernia National Bank

and Trust din New Orleans care a gestionat fondurile în numele său. Și le-a gestionat foarte bine.

— El e din New Orleans?

Darby clătină din cap.

— Imediat cum treci granița în Mississippi, o localitate numită Pass Christian, pe golf. Betsy e din New Orleans; tatăl ei, un ambasador ieșit la pensie, locuiește acolo.

— Să-nțeleg că l-ai verificat pe Masterson?

— Nu. Mi-a povestit el. L-am cunoscut pe Jack pe când eram amândoi în Paris, acum mulți ani. Suntem apropiați. Sunt al doilea executor – după taică-său – al testamentului lui. Drept pentru care s-a gândit că ar trebui să știu cu ce mă leg la cap.

Castillo aprobă tacit și rămase tăcut câteva clipe.

— Sărmanul de el mai are o problemă. Să anunțe familia lui Betsy, zise Darby.

— Crezi că a lui știe?

— Nu cred că și-ar anunța propriul tată înainte de a-l înștiința pe al lui Betsy, iar tatăl lui Betsy probabil că ar muri de inimă rea. La propriu. Este foarte grav bolnav de inimă.

— Am auzit că există și un cumnat.

— Lucrează pentru ONU. Lui Jack nu-i place.

— De ce?

Darby ridică din umeri.

— Nu mi-a spus. Dar e relativ evident.

Apoi Darby schimbă subiectul:

— Ca să-ți răspund la prima întrebare: Ce aș face eu în locul lui Jack Masterson – ce mă cam tem că a făcut el deja – ar fi să iau legătura cu bancherul de la Hibernia: „Ia un milion de dolari, urcă în următorul avion care vine încoace cu ei și nu sufla o vorbă nimănui.”

— S-ar putea să nu fie atât de ușor, spuse Castillo. Oamenii bogați nu țin mulți bani lichizi în casă, au fie lichizi-lichizi, fie depuși într-un cont descoperit. Chiar și un bancher ar avea probleme să strângă un milion în bani peșin fără ca nimeni să nu-i pună întrebări dure.

— Pare că vorbești din proprie experiență, zise Darby.

Castillo îl ignoră.

— Iar un milion de dolari în bancnote de o sută ocupă mult loc. O sută de mii scoși direct din Rezerva Federală sunt un pachet cam atât de mare, îi arătă el.

— Chiar locuiești într-un apartament la Mayflower, Charley? își continuă Darby interogatoriul.

Castillo decise să ignore și această întrebare, dar se răzgândi.

— De unde ai auzit?

— Tot de la individul care mi-a spus despre tine și directorul CIA. Nu-ți voi spune cine e, dar îl cunoști. A fost în Afganistan cu noi. Nu trebuie să-ți faci griji: îi place de tine.

— Ce altceva ți-a mai spus despre mine prietenul meu slobod la gură?

— Că ai legături cu industria texană a petrolului.

— Sunt din Texas și-mi permit să locuiesc la Mayflower. Putem să ne limităm la atât?

— Okay.

— Pe deasupra, există o lege, continuă Castillo, care spune că, atunci când retragi zece mii sau mai mult în bani lichizi de la o bancă, tranzacția trebuie anunțată. Nu știu cui anume, poate Fiscului. Și nu sunt foarte sigur, însă cred că mai există o reglementare care zice că trebuie să-i declari la vamă dacă vrei să scoți din țară zece mii – poate și numai cinci mii – de dolari în bani lichizi.

— O să-l întreb pe Tony. El trebuie să știe. Sau pe unul dintre tipii de la FBI din Montevideo. Și ei trebuie să știe…

Se auzi bâzâitul unui telefon mobil. Amândoi își scoaseră aparatele din buzunar.

— Hei, Charley, răzbătu vocea metalică a lui Howard Kennedy din mobilul lui Castillo. Cum merg lucrurile?

Darby vârî telefonul înapoi în buzunar și se uită interesat la Castillo.

— Ce mai e nou, Howard? întrebă Charley.

— Un prieten comun ar vrea să te vadă.

— Serios?

— E chiar nerăbdător să vă întâlniți.

Oare de ce mi se pare amenințătoare chestia asta?

— Foarte măgulitor. De ce?

— Nu știu. Ce faci acum? Unde ești?

— Beau o cafea într-un restaurant din San Isidro.

— Ar fi vorba doar de vreo două ore, Charley. Pot veni să te iau? La ce restaurant?

— Stai așa, Howard, zise Castillo și luă mobilul de la ureche.

Știa dureros de bine din experiență că microfoanele mobilelor erau foarte sensibile. Apăsă o serie de taste cu degetul mare pentru a selecta funcția MUTE, apoi, ca să fie și mai sigur, ridică fesa dreaptă, vârî mobilul dedesubt și se așeză pe el. Fesele erau singurul lucru despre care știa sigur că va acoperi eficient microfonul mobilului.

Aparent, Darby ajunsese la aceeași concluzie, căci surâdea înțelegător. Castillo răspunse tot cu un surâs.

— Cu omul ăsta chiar trebuie să mă întâlnesc, zise Castillo.

— Speram să fie Tony care voia să ne comunice că a aflat ceva.

— Și eu, recunoscu Castillo. Crezi că aș avea de ce să mă întorc la ambasadă?

Darby scutură din cap.

— Dar eu trebuie să mă întorc. I-am spus lui Jack că merg cu el să-i luăm pe copii de la școală. O să te descurci să ajungi la hotel?

— Sigur că da.

Castillo își recuperă telefonul și apăsă o altă tastă.

— Mai ești pe fir, Howard?

— Ce naiba a fost asta?

— Sunt în restaurantul Kansas, pe Libertador.

— Știu unde este. Ajung în zece-cincisprezece minute. Aceeași mașină. Poți să mă aștepți în stradă?

— Intră mai bine în parcare. Așa va fi mai ușor pentru FBI.

— Nu e deloc amuzant, fir-ar să fie!

— Te luam doar peste picior, Howard.

— Zece minute, în față, zise Kennedy și legătura se întrerupse.

Darby se uită curios la el.

— O glumă între noi, făcu Castillo. Încă unul care nu e pe placul FBI-ului.

Darby dădu din cap în semn de aprobare.

— Sunt mulți ca el. Ce-ar fi să facem schimb de numere de mobil?

— Dacă-i vei spune lui Lowery sau lui Masterson ori ambasadorului cu ce treabă mă aflu aici, ar fi o pierdere de vreme.

— Nu în seara asta. Poate mâine. În seara asta nu voi spune nimic și nu înainte de a te pune în gardă. Și cine știe ce se va întâmpla în seara asta?

— Mersi, zise Castillo și-i dădu mobilul lui Darby pentru a-i introduce numărul.

DOI

Mercedesul negru, model S500, apăru în fluxul traficului ce venea dinspre vest pe Avenida Libertador și Castillo coborî de pe trotuar ca să fie văzut. Mașina trase la bordură și portiera din spate se deschise dinăuntru. Pe banchetă îl văzu pe Kennedy.

— Urcă, Charley, îl invită acesta.

Automobilul porni în clipa în care Castillo trase portiera după el.

— *Grüss Gott*, rosti Castillo formula de salut vieneză cu un accent cât putu el de pronunțat.

— *Grüss Gott*, *Herr Gossinger*, replică Frederic de la volan.

Ăsta nu e accent vienez. *Nici măcar ceh*. *Bunul de Frederic probabil că e ungur*.

De ce am făcut asta? *Ce-mi pasă mie*?

Mercedesul luă următoarea curbă la stânga. Străbăteau o zonă rezidențială, foarte asemănătoare, gândi Castillo, cu unul dintre cele mai bune cartiere din San Antonio, doar că toate casele de aici erau apărate de ziduri – dintre care unele acoperite cu sârmă ghimpată – și majoritatea aveau zăbrele la geamuri.

Kennedy îi atinse brațul și-i dădu ceva. Semăna cu un săculeț de catifea neagră.

— Ce-i asta?

— Un săculeț de catifea, răspunse Kennedy. Ca să ți-l tragi pe cap.

Acuma știu de ce m-am simțit amenințat. *Se numește „intuiție”*.

— Glumești, nu?

— Chiar deloc. Știi cum e șeful meu. E foarte atent cu intimitatea sa.

— În mă-ta, Howard, și-n mă-ta cu șeful tău! rosti Castillo. Apoi ridică vocea ca să audă Frederic. Oprește imediat mașina!

— Iisuse Hristoase, Charley, nu e nimic personal în asta!

— Oprește mașina înainte să te lovesc, Howard!

— Du-ne înapoi la restaurant, ceru Kennedy în germană, apoi adăugă, spre Castillo: Să știi că n-o să-i placă asta.

— Nu uita să-i transmiți din partea mea următorul mesaj: „Freacă-ți-o la rece, Alex.” Acum, oprește naibii mașina!

Kennedy ezită un moment, apoi îi ordonă lui Frederic să tragă lângă trotuar.

Castillo coborî, trânti portiera și porni pe jos spre Avenida Libertador. Auzi demarajul Mercedesului.

Până la Libertador erau trei cvartale și el parcursese doar jumătate din unul, când văzu din nou mașina. Era oprită la bordură, cu fața la el, și Kennedy stătea pe trotuar, alături. Ținea ceva în mâna stângă.

Nu cred că e atât de prost încât să scoată pistolul și să mă urce cu forța în mașină, dar e posibil orice.

Când Castillo se apropie, observă că Kennedy, de fapt, avea în mână un mobil.

— Te caută cineva la telefon, Herr Gossinger, zise fostul agent FBI glumeț. Avea pe buze un zâmbet crispat.

— Dacă Frederic face și numai un semn că s-ar gândi să coboare din mașină, tu o să ajungi fie la spital, fie la morgă, amenință Castillo.

Kennedy îi dădu lui Castillo mobilul și făcu trei pași în spate, ridicând mâinile desfăcute pentru a arăta că nu avea vreo intenție de-a face ceva.

Castillo, menținând contactul vizual, rosti în telefon:

— Alo?

— Dacă Howard te-a jignit în vreun fel, prietene, spuse Alex Pevsner în rusă, primește scuzele mele.

— Howard a făcut ce i-ai spus tu să facă. Și nu-mi spune prietene, replică, tot în rusă, Castillo. De unde vin eu, prietenii au încredere în prieteni, prietenii nu le cer prietenilor să-și tragă saci pe cap.

— Când vei ajunge aici, prietene, vei înțelege de ce încercam să fiu puțin mai precaut decât sunt de obicei. Și vei înțelege că te consider într-adevăr un prieten de nădejde.

— De ce aș accepta să vin?

— Pentru că ți-o cer ca prieten.

— Nu vreau să fiu nevoit să-i fac rău lui Howard.

— Nu va fi nevoie nici măcar să iei în calcul așa ceva. Te rog, acordă-mi doar câteva ore din timpul tău.

Indiferent despre ce ar fi vorba, *e ceva important pentru el. El nu roagă pe nimeni nimic*, *el le cere și, se presupune în mod credibil*, *pune să fie uciși cei care nu fac ce le-a cerut*

— Okay, zise Castillo după o ezitare abia perceptibilă.

— Mulțumesc, Charley, răspunse Pevsner și se auzi un clic când legătura se întrerupse.

Castillo se uită la Kennedy și-i aruncă telefonul în brațe.

— Treci în mașină, Howard, și trage-ți sacul pe cap! porunci Castillo.

Când văzu expresia de pe chipul lui Kennedy, i se făcu milă de el.

— Doar te tachinam, Howard.

TREI

Traseul lor trecea prin districtul rezidențial San Isidro, apoi pe lângă un șir lung de restaurante aparent interesante, aflate vizavi de San Isidro Jockey Club. Cât de cât, credea că știa unde se află. Bunicul îi dusese acolo pe el și pe vărul său Fernando cel puțin de șase ori când erau la liceu.

Apoi, cât ai zice pește, ieșiră pe o superautostradă largă – șase benzi de circulație pe sens – și, deși asta era nouă pentru el, Castillo era mai mult ca sigur că se aflau pe vechea autostradă Pan Americana. Argentinienii o extindeau de ani de zile și, aparent, încheiaseră lucrările la ceea ce ei numeau *autopista*.

După șase sau șapte kilometri cu o viteză despre care Castillo presupunea că depășea cu cel puțin douăzeci de kilometri limita de o sută treizeci anunțată pe toate panourile – însemnând că rulau cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră – drumul se bifurcă și Frederic o luă spre stânga. Indicatoarele spuneau că în stânga era autostrada spre Uruguay și că acum se îndreptau spre Pilar.

Trecură de o gheretă de taxare fără să oprească, doar încetinind cât un aparat să citească un dispozitiv ce deschidea bariera, și Frederic acceleră imediat, revenind la viteza ilegală de dinainte.

În stânga era o fabrică mare, o clădire dreptunghiulară lungă, cu trei niveluri și lungă de o sută de metri, legată de patru silozuri circulare enorme, din beton, printr-un păienjeniș de benzi transportoare.

LUCCETTI, LA PASTA DE MAMA scria cu litere de-o șchioapă pe silozuri.

Castillo chicoti. Kennedy se uită la el.

— E clar ca lumina zilei că familia mamei mănâncă paste la greu, spuse Charley.

Kennedy surâse și zise:

— Aici sunt mai mulți italieni decât spanioli.

Acolo, autopista era mai îngustă – trei benzi pe sens – însă limita de viteză era tot de o sută treizeci și Frederic continua să conducă mult mai repede de atât.

Dincolo de parapetul autostrăzii erau restaurante mari, atractive și ceva ce semăna cu niște showroom-uri recent construite pentru Audi, BWM și alte mărci auto europene și japoneze. Charley văzu un singur showroom Ford din partea americanilor și se întrebă în goana gândurilor dacă Mercedes Benz era reprezentat acolo.

Și aici fusese cu ani în urmă, dar pe-atunci Buenos Aires era legat de *estancias* din provincie doar de șosele cu două benzi.

Perimetrul din jurul Pilar era evident acum o zonă rezidențială de lux – doar trebuia cineva să cumpere Audi-urile și BMW-urile – însă nicio casă nu se vedea de pe autostradă, ci doar business-uri puse în slujba oamenilor cu bani.

Frederic o luă pe o rampă de ieșire și acolo era showroom-ul Mercedes, evident o reprezentanță elegantă vizavi de un mare centru comercial ridicat în jurul unui supermarket Jumbo.

Și atunci, reintrară în extravilan.

Cam la trei kilometri pe autostrada cu două benzi – care-l făcuse pe Frederic să încetinească la nu mai mult de să zicem, o sută sau o sută zece kilometri pe oră – mașina frână brusc, ieși de pe drum și micșoră viteza, în vreme ce se apropiau de o gheretă cu etaj și acoperiș din șindrilă roșie, la o poartă.

Pe un indicator cioplit în lemn se putea citi BUENA VISTA COUNTRY CLUB.

La gheretă erau patru paznici cu livrea, dintre care doi se uitară atenți în Mercedes înainte ca o barieră din oțel greu, vopsită în alb și roșu, să se ridice. Toți erau înarmați și în postul de pază Charley văzu un rastel pe care se aflau șase arme de asalt. Semănau cu niște puști Ithaca americane.

Ei, *da*, gândi Castillo, *asta mai zic și eu „comunitate închisă*".

Odată pătrunși pe proprietate, apărură indicatoarele care limitau viteza la treizeci de kilometri pe oră, măsură întărită de cocoașe dispuse pe drumul de macadam din două în două sute de metri. Frederic se conformă de această dată.

Apoi, când erau destul de în interiorul proprietății încât să nu mai fie văzut din drum, începură să se arate primele case.

Mercedesul rulă încet pe un drumeag care șerpuia pe lângă șirurile lungi de case luxoase construite pe loturi bine îngrijite de câte un hectar. Nici urmă de zăbrele la geamuri, ca la locuințele cu pretenții din San Isidro. Trecură pe lângă un teren de polo – mărginit de aceleași case de calitate – și apoi de un altul, după care ajunseră la mai multe spații verzi și-n cele din urmă la casa clubului unui teren de golf bine îngrijit. În parcare erau în jur de treizeci de mașini.

După aceea, alte case de-a lungul drumului sinuos. Casele și loturile din zona aceea erau mai mari. Unele – poate cele mai multe – erau îngrădite cu arbuști, suficient de înalți ca să lase să se vadă doar etajele superioare. Castillo observă că arbuștii acopereau și gardurile.

Frederic părăsi drumul și opri în fața unei porți înalte de trei metri. După câteva clipe, poarta se deschise, rulând spre dreapta. Charley văzu un lucrător la ceea ce probabil că era panoul de comandă al porții. Sub jacheta de dril largă avea un pistol. Odată intrați, Castillo zări un bărbat într-o mașinuță de golf plimbându-se de-a lungul perimetrului proprietății. În geanta de goli se vedea bine tocul unei puști de vânătoare.

Aceasta e-n mod clar o comunitate dublu-închisă, *o comunitate închisă înăuntrul altei comunități închise*, *în opoziție cu o comunitate dublu-deschisă*, *care este aceea ai cărei locuitori au preferințe sexuale cam vagi*.

Văzu întâi elicopterul Bell Ranger, apoi casa, un conac în stil aparent englez din cărămidă roșie, cu ferestre cu rame. Când se

apropiară, ușa principală se deschise și un bărbat înalt ce părea să se apropie de patruzeci de ani păși afară și coborî cele câteva trepte până la aleea pietruită.

Aleksandr Pevsner – cunoscut și ca Vasily Respin și Alex Dondiemo și alte șase nume, traficant internațional de arme și, se părea, creierul acel puțin o duzină de alte afaceri la limita legalității, și pentru care mandate de arestare fuseseră emise la un moment sau altul de cel puțin treisprezece țări – era îmbrăcat cu pantaloni de flanelă gri largi, cămașă albă cu nasturi (la gât, în manieră argentiniană, avea o eșarfă de mătase legată cu un inel de argint), pulover albastru-pal și pantofi maronii perfect lustruiți, cu tălpi groase de cauciuc, amortizoare.

Își încrucișă brațele pe piept, zâmbi și așteptă ca Mercedesul să se oprească și ca Frederic să dea numaidecât fuga prin fața mașinii pentru a deschide portiera din spate.

— A, Charley, făcu Pevsner în rusă când Castillo coborî. Mulțumesc că ai venit. Mă unge pe suflet să te văd.

— Sincer, prima invitație nu mi-a picat prea bine, Alex, răspunse Castillo, tot în rusă, întinzându-i mâna lui Pevsner.

— Lucru pentru care m-am scuzat deja și mă voi mai scuza o dată acum, dacă dorești.

— O dată e suficient, Alex, zise Castillo, adăugând: Frumoasă casă.

Pevsner își retrase mâna și îl apucă ferm pe Castillo de brațe, privindu-l în ochi. Ochii lui Pevsner erau mari și albaștri și extraordinar de luminoși. Prima dată când Charley îl întâlnise, se întrebase răutăcios dacă Pevsner nu trăsese ceva pe nas.

— Trebuie să-ți pun două întrebări, prietene, grăi Pevsner. Într-un moment, vei înțelege de ce.

— Dă-i drumul.

— Ce cauți în Argentina? De ce te afli aici?

Iată unul dintre momentele acelea când cel mai inteligent lucru este să spui adevărul și numai adevărul. Charley răspunse prompt:

— Soția șefului misiunii de la ambasada noastră de aici a dispărut în circumstanțe care duc cu gândul la o răpire. Președintele m-a trimis să văd ce se întâmplă.

Castillo observă că răspunsul său îl surprinsese pe Pevsner, dar nu profită de asta.

— Prezența ta aici nu are legătură cu mine?

Castillo clătină din cap.

— Nicidecum. Habar nu aveam că tu – sau Howard – te-ai afla măcar aproape de Argentina.

Pevsner mai scrută un moment ochii lui Castillo.

Alex, nu-mi pasă cât de mult vei căuta semne că mint. N-o să găsești niciunul. Și dacă norocul este cât de cât de partea mea, nu vei vedea nici semne care să indice că mi-este teamă de tine.

Pevsner strânse în cele din urmă brațele lui Castillo într-un gest amical și-i dădu drumul.

— Mulțumesc pentru sinceritate, prietene, spuse. Acum, ce-ar fi să intrăm în casă, să bem un pahar cu vin și să-ți prezint familia mea?

— Familia ta? bâigui Castillo.

— Da. Familia mea. Soția și copiii mei.

Fir-aș să fiu! Ei, asta îi explică precauția. Totuși, ce naiba caută ei aici?

•

Castillo, după ce îl întâlnise pe Aleksandr Pevsner prima dată în Viena, îi raportase lui Matt Hall, secretarul Securității Naționale, că acesta îi spusese că aeronava 727 dispărută fusese furată de teroriști somalezi care intenționau să intre cu ea în Liberty Bell. Pevsner spusese că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a ajuta la localizarea ei, întrucât se declara împotriva teroriștilor musulmani din multe motive, principalul fiind acela că el era un familist care își adora soția și cei trei copii. Nu voia ca ei să sufere din pricina unor fanatici musulmani. Pevsner scosese atunci o fotografie cu el alături de presupusa lui familie: o soție blondă foarte atrăgătoare și trei copii blonzi care păreau scoși dintr-o reclamă Clairol. Castillo știa că suna incredibil și că lui Hall îi va veni al naibii de greu să creadă ceva.

Nu fusese însă pregătit pentru expresia de incredulitate fățișă de pe chipul lui Hall – și de pe cel al lui Joel Isaacson și Tom McGuire. În mod evident, ei nu doar că nu credeau absolut nimic din ce le spusese el, dar și – mai rău – acum îi puneau la îndoială reputația de necruțător operator special pentru că irosise atât timpul său, cât și pe cel al lor cu asemenea teorii.

— Charley, i-am văzut dosarul, a spus Isaacson. Are aproximativ patruzeci și cinci de centimetri grosime. Conține dovezi de crimă, delapidare, mită, trafic ilegal de arme, ce vrei tu, însă nu se spune nimic cum că ar fi un soț devotat și-un tată iubitor.

— Eu îl cred, a insistat Castillo.

— Care parte din tot ce-a spus? a întrebat Hall.

— Aproape tot, a zis Charley. Fotografia de familie arăta prea bine ca să nu fi fost aranjată.

— Chiar crezi că avionul a fost furat de somalezi? Care plănuiesc să intre cu el în Liberty Bell? Fiindcă așa ți-a spus criminalul ăsta internațional? întrebase Hall, mai mult trist decât nervos.

— Domnule, mi-ați zis că una dintre marile probleme ale serviciului de informații este că cei de la nivelul meu le raportează superiorilor ceea ce ei cred că vor aceștia să audă, și nu ceea ce cred cu adevărat. Ce v-am spus adineaori este ceea ce cred.

— Nu eu ți-am zis asta, rostise Hall după o pauză lungă. Ți-a zis-o președintele.

— Charley, știi cât ai fost de-aproape ca individul ăsta să-ți facă felul? întrebase Joel Isaacson.

— Da, știu, Joel. A spus că-l bucură faptul că nu trebuie să-mi aplice o „bulină indiană a frumuseții” – un glonț de calibru mic în frunte –, iar eu l-am crezut și-n privința asta.

PATRU

Pevsner îl conduse pe Castillo în casă, într-un salon la care ajunseră printr-un hol cu tavan deschis spre etaj. Cu excepția a ceea ce probabil că era un samovar antic așezat pe o masă, mobilierul dădea salonului un aer britanic. Doi pereți erau acoperiți de cărți și tablouri în ulei și se vedea o canapea din piele roșie cu fotolii asortate.

Geamurile lăsau să se vadă o piscină mare sub un acoperiș de plastic curbat, ceva ce aducea cu o garnizoană Quonset. Din apa piscinei se ridicau aburi.

Ei, deși în bătrâna Anglie nu sunt prea multe piscine încălzite, locul ăsta tot îți amintește de spiritul englez.

O femeie de vârsta de mijloc în uniformă veni în salon pe o ușă laterală când intrară cei trei bărbați.

— Întreab-o, te rog, pe doamna Pevsner dacă nu dorește să ni se alăture împreună cu copiii, îi ceru Pevsner în rusește.

Femeia, fără să zâmbească, încuviință din cap, dar nu spuse nimic. Părăsi salonul pe ușa pe care intraseră Pevsner, Kennedy și Castillo.

— Howard, vezi dacă nu găsești pe cineva în bucătărie care să ne aducă vin și alte cele, zise Pevsner în engleză.

— Roșu, nu, Charley? întrebă Kennedy. Un cabernet?

— Te rog, spuse Castillo, apropiindu-se de samovar ca să-l vadă mai bine.

Tocmai ajunsese la concluzia că era un ceainic rusesc antic veritabil, când Pevsner zise în rusește:

— A, Anna, vino și urează-i lui Charley bun venit în căminul nostru!

Castillo se răsuci și văzu soția și copilașii din reclama Clairol pășind în odaie. Erau toți aproape orbitor de blonzi și cu pielea albă. Mama părea să se apropie de treizeci de ani, însă Charley concluzionă că trebuia să aibă mai mulți de atât pentru a fi mama fetei, care avea treisprezece sau paisprezece ani. Erau doi băieți, unul despre care Charley bănuia că are în jur de zece ani, iar celălalt, șase. Toți purtau halate de baie albe și pufoase.

Doamna Pevsner zâmbi, întinse mâna spre Castillo și spuse în rusă:

— Încântată de cunoștință! Soțul meu mi-a povestit multe despre tine.

Servitoarea se reîntorsese acum în salon.

— Olga, adu niște vin, ceru doamna Pevsner și femeia se îndreptă spre ceea ce părea să fie ușa bucătăriei.

— Aduce Howard vinul, spuse Pevsner în rusește, după care trecu la engleză. Salutați-l pe oaspetele nostru în engleză, își îndemnă el copiii. Charley, ea este Elena. Scumpo, acesta este domnul Castillo.

Elena, timidă, cu obrajii roșii, făcu o reverență și spuse cu un pronunțat accent britanic:

— Bucuroasă de cunoștință, domnule Castillo!

— Asemenea, Elena!

Băiatul de zece ani era și mai timid. Cel de șase nu era deloc. Veni pe lângă fratele său, întinse mâna și anunță:

— Eu sunt Serghei și mă bucur să vă cunosc, domnule!

— Și eu sunt încântat să te cunosc!

— Aleksandr! zise Pevsner, împingându-l pe băiatul de zece ani în față.

Acesta, foindu-se, întinse într-un târziu mâna și murmură ceva neinteligibil.

Pevsner radia de mândrie.

— Scuză-ne ținuta, domnule Castillo, zise Anna Pevsner. Soțul meu a spus că nu e sigur dacă vei veni și copiilor le place să înoate când vin de la școală.

— Păi, nici nu mă gândesc să-i împiedic să facă asta, zise Castillo.

Serghei, cel de șase ani, rânji spre Castillo.

— Nu-mi place să-i las singuri în piscină, spuse Anna.

— Îi poate supraveghea Howard câteva minute, draga mea, propuse Pevsner.

Kennedy intră în încăpere.

— Howard, te deranjează dacă stai cu ochii pe copii câteva minute?

— Chiar deloc.

Howard este eliminat din conversația pe care urmează să o port cu Pevsner și soția lui. Ce se întâmplă aici?

Cei doi copii mai mari, urmați de Kennedy, ieșiră din salon. Serghei mărșălui până la Castillo, îi scuturâ mâna și alergă după ei.

— Simpatici copii, Alex, zise el.

— Mulțumesc, Charley, răspunse Pevsner, după care, când o servitoare mai tânără – aceasta părea argentiniană – intră cu o tavă pe care se aflau pahare, o sticlă cu vin și un tirbușon mare de crom, spuse: A, în sfârșit, vinul!

— Nu vreți să ne așezăm? întrebă Anna, indicând canapeaua din piele roșie și fotoliile.

Castillo alese un fotoliu. Anna luă loc pe canapea, iar Pevsner, după ce-i făcu semn servitoarei să pună tava pe măsuța pentru cafea, se așeză alături de ea și se întinse după vin și tirbușon.

— Vin local, spuse Pevsner, de la o bodegă de lângă Mendoza, la poalele munților Anzi. Ai fost vreodată în Mendoza, Charley?

— Îhî. Avem niște prieteni acolo.

Pevsner turnă vin în paharele uriașe de cristal, îi dădu mai întâi unul soției sale, apoi lui Charley. După aceea ciocni cu Castillo.

— Bun venit în casa noastră, Charley! îi ură el.

— Mulțumesc.

Charley luă o sorbitură și își exprimă aprecierea cu un zâmbet.

— De ce am impresia, Charley, că o să dai imediat pe dinafară de curiozitate? „Ce naiba face Alex aici?”

— Poate că iar îmi citești gândurile, zise Castillo.

— Charley, nu facem decât să ne ascundem la vedere, rosti Pevsner. Aleksandr Pevsner, un ungur a cărui avere a fost confiscată de comuniști, a primit totul înapoi când a venit libertatea, după care, fiindcă s-a săturat deopotrivă de iernile și conducerea opresivă din Ungaria, a vândut totul și s-a mutat în Lumea Nouă pentru a lua viața de la capăt. Și-a investit banii în terenuri și podgorii. Inclusiv aceasta, la drept vorbind.

Lovi cu degetul în sticla de vin.

— Foarte inteligent, recunoscu Castillo.

— Există o tradiție în sensul ăsta, știi, oameni care fug de ce se întâmplă în Europa pentru a-și găsi pacea în Argentina. În orășelul Maschwith din apropiere trăiește un mare duce al Imperiului Austro-ungar – de fapt, e vorba despre nepotul lui, dar și-a însușit titlul și e fericit când îi spun „Înălțimea Voastră”. Mă tachinează, spunându-mi că am același nume cu un infam ticălos rus.

— Foarte inteligent, repetă Castillo.

— Gândește-te, Charley. Unde aș putea trăi? În Rusia? Rusia este acum nu departe de unde era înaintea revoluției din 1917. Criminalitatea și corupția fac ravagii și n-aș fi deloc surprins dacă, cine știe, comunismul – sub un alt nume, desigur – s-ar întoarce. Undeva într-o țară musulmană? Fac afaceri acolo, desigur, însă ți-o poți imagina pe Anna într-un loc ca acela, unde nu are voie nici măcar să conducă o mașină? Să trăiești cu frica în sân că un fanatic musulman îi va ciurui automobilul cu mitraliera pentru că este, evident, o necredincioasă? Și chiar dacă asta te-ar putea surprinde, sunt oameni în Praga, Viena, Budapesta și București care nu mă plac.

— Sunt șocat, făcu Castillo.

— Sigur că există corupție și aici. Și criminalitate. Ziarele sunt pline de știri despre jafuri și răpiri. Rezultatul acestui lucru a fost dezvoltarea a ceea ce eu numesc cultura de country club. Bogații locuiesc în locuri ca acesta și când se duc în Buenos Aires sunt deseori însoțiți de bodyguarzi – numiți „agenți de securitate” – lucru care nu miră pe nimeni.

— L-am văzut pe tipul din mașinuța de golf cu pușcă de vânătoare, spuse Castillo.

— Am și eu câțiva oameni ai mei, desigur, dar majoritatea personalului de securitate sunt argentinieni. Avem un teren de golf aici… Joci, Charley?

Castillo scutură din cap.

— Și polo. Eu nu joc, dar Aleksandr și Serghei iau cursuri, iar Anna și Elena iau lecții de călărie… cum se cheamă asta?

— Echitație, zise Anna.

— … *echitație* la manejul de aici. Și, sigur, școlile sunt bune. Cele mai bune, ca Sfânta Agnes de pe Munte, sunt o moștenire britanică.

— Copiii voștri merg la o școală care se cheamă „Sfânta Agnes de pe Munte”? întrebă Castillo, zâmbind.

Pevsner îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Și are ca director un preot anglican. În Argentina, n-a existat niciodată o biserică ortodoxă rusă și cum anglicanii și ortodocșii ruși își recunosc reciproc cuvântul propovăduit, Elena a fost confirmată anul trecut în Biserica Anglicană.

— Ei, se pare că ai totul sub control, Alex, zise Castillo. Bravo ție!

— Așa am crezut și eu, Charley, până când Howard a venit aici azi-dimineață și m-a întrebat: „Ghici cine a urcat în lift cu mine la Four Seasons acum câteva ore?”

— Cu riscul de-a mă repeta, habar n-am avut până azi că tu sau Howard ați fost vreodată măcar aproape de Argentina. Și nu trebuie să-ți faci griji că voi spune cuiva că ne-am întâlnit.

— Ai zis ceva despre o răpire?

— Soția șefului misiunii de la ambasada americană a dispărut în împrejurări care sugerează o răpire, confirmă Castillo.

— Răpirile sunt ceva obișnuit aici, zise Pevsner. Nu era păzită?

— De ce să răpească cineva soția unui diplomat? întrebă Anna. Are bani?

— Mulți, răspunse Charley.

— N-am citit nimic în ziar, zise Pevsner, aplecându-se în față pentru a mai turna vin în paharul lui Charley.

— Se străduiesc să păstreze tăcerea. Speră că, poate, atunci când răpitorii vor afla că e soția unui diplomat, o vor elibera.

— Slabe șanse să se întâmple așa ceva, răspunse Pevsner. Pot da niște telefoane, dacă vrei.

— Orice ajutor e bine-venit, zise Castillo. Până acum nu s-a primit niciun mesaj din partea răpitorilor. Au trei copii care întreabă când vine mama acasă.

— O, Doamne! făcu Anna. Ce îngrozitor!

— Da, întări Castillo.

— De unde au luat-o? întrebă Anna. Doar nu din casă!

— Din parcarea restaurantului Kansas din San Isidro.

— Eu și Alex luăm deseori masa acolo, spuse Anna, apoi cu un fior de groază în voce: Sper că nu în fața copiilor.

Castillo clătină din cap.

— Aștepta să se întâlnească cu soțul ei după serviciu. Copiii erau acasă.

— Și președintele te-a trimis aici să faci ce anume? întrebă Pevsner.

— Să aflu ce s-a întâmplat și să-i raportez.

— Că veni vorba de președinte, și înainte să dau telefoanele alea, ai avut cumva ocazia să-i pomenești de ajutorul pe care ți l-am dat în recuperarea avionului ăluia?

— Da, am avut.

Jurnalul președintelui consemna, în acel weekend, printre altele:

> Vineri, 17 iunie 2005, 19:55:
> Sosirea la reședința prezidențială din Carolina de Nord.
> Sâmbătă, 18 iunie 2005, până duminică, 19 iunie 2005, 20:25:
> Niciun eveniment oficial sau oaspeți sau vizitatori.
> Duminică, 19 iunie 2005, 20:25: Plecarea spre Casa Albă.

Acesta era exact adevărul. Președintele credea atât că ceea ce făcea în intimitatea casei sale nu-l privea decât pe el, cât și, mai mult, că avea dreptul să hotărască ce anume constituia un eveniment oficial și ce nu. Jurnalele secretarului Securității Naționale, directorului CIA, directorului FBI și comandantului-șef

al Centrului de Comandă SUA din aceeași perioadă, totuși, consemnau că petrecuseră perioade cuprinse între două și cinci ore în duminica de 18 iunie într-un loc numit când „Casa Albă din Carolina”, când „reședința prezidențială”, când „Hilton Head”.

Toți, cu excepția secretarului Hall al Siguranței Naționale, stăteau în fotolii de răchită cu tapiserie albă, bând bere cu președintele, când primul dintre elicoptere, un Huey bimotor albastru strălucitor al Forțelor Aeriene, se apropie de peluza dintre casă și oceanul Atlantic și ateriză în zgomotul elicei.

John Powell directorul CIA, și Mark Schmidt, directorul FBI, erau în costum de afaceri, iar generalul Allan Naylor, comandantul-șef al Centrului de Comandă, era în uniformă. Președintele purta o cămașă albă cu mânșetele răsucite, o cravată cu nodul lărgit, pantaloni kaki și pantofi de casă.

Un colonel de aviație în uniformă de vară coborî din elicopter, duse mâna înapoi pentru a lua o valijoară, după care urmă un agent secret din corpul prezidențial de pază până la veranda acoperită a casei.

Președintele îi strânse mâna colonelului Jacob D. Torine, din Forțele Aeriene ale SUA, apoi îi dădu o sticlă de bere. După aceea priviră împreună cum un alt Huey – un elicopter de armată monomotor vopsit într-un oliv monoton – se apropia peste mare și uscat.

Un bărbat masiv în costum de afaceri și un ofițer de armată, un maior în uniformă de vară, coborâră și urmară alt agent al Serviciului Secret până pe verandă.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i așa, Tom? îl întâmpină președintele pe secretarul Hall.

— Domnule președinte, am întârziat zece minute, răspunse acesta.

— Ce mai faci, Charley? se adresă președintele maiorului (promovabil) C.G. Castillo, Forțele Speciale, SUA, întinzându-mi mâna.

— Bună ziua, domnule președinte, spuse Castillo.

— Ei, hai să terminăm cu treaba asta, zise președintele. Apoi voi doi puteți scăpa de uniforme.

Se întoarse spre ușa casei. Trei bărbați ieșeau deja pe verandă. Unul ținea două cutii acoperite cu piele albastră de

douăzeci pe opt centimetri. Al doilea avea o cameră digitală Nikon, iar al treilea, un sacou.

Președintele își lăsă manșetele în jos, le încheie nasturii, se încheie la guler, își aranjă cravata, după care vârî mâinile pe mânecile sacoului.

— Să nu prinzi în imagine pantalonii kaki, îi spuse președintele fotografului, apoi întrebă: Unde vrei să stăm?

— Lângă perete va fi bine, domnule președinte.

— Sunteți pe cale să fiți decorați, spuse președintele. Ați auzit că aș avea o problemă cu asta?

— Da, domnule, răspunseră aproape la unison Torine și Castillo.

— Păi, să vă spun povestea din nou, ca să o audă și directorul Schmidt și directorul Powell. Nu am absolut nicio îndoială că ceea ce au făcut acești doi ofițeri merită o decorație mai importantă decât Crucea pentru Distincție în Zbor. Când au găsit aeronava 727 pe care nimeni nu părea în stare să o găsească și apoi au recuperat-o, au salvat viețile a Dumnezeu știe câți oameni și au preîntâmpinat declanșarea haosului și panicii în Philadelphia și în tot restul țării. Nu la fel de important, însă aproape, au trimis un mesaj lunaticilor cu astfel de intenții că Statele Unite dețin forța militară și resursele informaționale necesare pentru zădărnicirea a ceea ce trebuie să recunoaștem că a fost un plan destul de inteligent.

Din nefericire, a le oferi o decorație de valoare – inițial m-am gândit la Crucea pentru Distincție în Serviciu – ar însemna sa facem și o citare publică, iar cum activitățile lor au fost de natură secretă, pe baza hotărârii prezidențiale că anumite acțiuni sunt necesare, o citare a ceea ce au înfăptuit ei ar face publică și această hotărâre a președintelui, ceea ce ar contraveni interesului național. Generalul Naylor a subliniat că o citare care să nu cuprindă alte cuvinte decât „acțiuni de natură clasificată și secretă" ar ajunge în atenția unuia sau a mai multor comitete de control ale Congresului care ar solicita să i se comunice ce naiba se întâmplă. Rezultatul ar fi același. Povestea ar ajunge în Washington Post *și în* New York Times.

Așa că ei nu primesc decorațiile pe care le merită și care mie mi-ar face o imensă plăcere să-i văd că le primesc. Generalul Naylor a mai sugerat și că ceea ce au făcut ei poate fi descris cu toată sinceritatea ca „participare cu cel mai înalt grad de

profesionalism la o luptă aeriană în condiții extrem de riscante". Astfel că asta scrie pe citările Crucii pentru Distincție în Zbor.

Se uită la directorii FBI și CIA.

— Aceste fotografii nu vor fi oferite presei, însă când Charley și colonelul Torine se vor uita la ele peste ani, aș vrea să-și poată aminti că decorarea s-a făcut în prezența voastră, a amândurora – și a ta, Tom, desigur.

Gata, haideți lângă zid. Generale, vrei să citești ordinele, te rog?

Directorul FBI și directorul CIA, fără niciun pic de entuziasm, se ridicară din fotoliile lor albe de răchită.

Generalul Naylor așteptă până ce fotograful îi alinie pe toți, după care începu să citească:

— Ordin de decorare. Cartierul general, Departamentul Forțelor Aeriene, Washington, D.C. 18 iunie 2005. Subiectul: Medalia Crucea pentru Distincție în Zbor. Crucea pentru Distincție în Zbor, a treisprezecea medalie, este oferită colonelului Jacob...

— Mult mai bine, Charley, zise președintele, referindu-se la ce purta acum Castillo, o cămașă polo, pantaloni kaki și pantofi lejeri. Acum stai jos, ia o bere și spune-mi ce pot face pentru tine.

Șeful statului văzu expresia de pe chipul lui Castillo.

— De ce am impresia că voi regreta această ofertă? întrebă președintele.

Castillo nu răspunse.

— Haide, Charley, la ce te gândești? insistă președintele.

Fața generalului Naylor era ca o masă de gheață.

— Sunt două lucruri, domnule președinte, spuse Castillo. N-am fi putut localiza niciodată avionul acela fără domnul Pevsner.

— Gangsterul rus?

— Da, domnule.

— Ce vrei să fac, Charley? întrebă președintele, sarcastic. Să-l amnistiez? Nu cred că pot face asta. Cred că suntem singura țară din lumea occidentală care nu a emis un mandat de arestare pe numele lui.

— El are surse de informații pe care noi, se înțelege de la sine, nu le avem, domnule. Aș dori mult să... să propun ca guvernul să întrețină o relație cu el.

— Pentru Dumnezeu, Castillo, explodă directorul FBI Mark Schmidt, rusul ăla nenorocit are un dosar care-l face pe John Gotti să semene cu un cercetaș.

— Și are surse de informații pe care noi pur și simplu nu le avem, repetă Castillo hotărât. Și pe care a dovedit că este dispus să le folosească în interesul nostru.

— Aici are dreptate, Mark, spuse președintele. Cum să facem ce propui tu, Charley? Ce vrea omul ăsta?

— Vrea să nu mai fie urmărit de CIA, domnule. Corect sau nu, el bănuiește că, de când nu le mai este de folos, au...

— Stai așa, îl întrerupse președintele. „Nu le mai este de folos?" CIA s-a folosit de el? Se uită la directorul agenției. Vorbește-mi despre asta, John.

Directorul CIA părea prins în corzi.

— De câteva ori, domnule președinte, zise el, cei de la Operațiuni au avut pe ascuns contacte cu Pevsner, au împrumutat aeronava lui pentru a livra anumite lucruri unde era nevoie de acestea...

— Mai corect ar fi „au avut frecvent contacte", nu? interveni Castillo, atrăgându-și imediat o privire furioasă din partea directorului CIA. Pentru a livra armele și celelalte bunătăți pe care le cumpărau de la el? continuă Charley.

Președintele se uită la Castillo, apoi la directorul CIA și așteptă ca acesta să continue.

— Au avut loc câteva asemenea tranzacții, domnule președinte, admise directorul CIA. S-a întâmplat însă cu mult timp în urmă. Am cerut ca toate legăturile cu acest personaj să fie întrerupte.

— Iar el crede acum, pe bună dreptate sau nu, zise Castillo, că, din moment ce agenția nu-l mai folosește, încearcă să aranjeze arestarea sa sau mai rău de către guvernele împotriva cărora l-a angajat să lucreze.

— Cum poți să spui așa ceva? se răsti directorul CIA.

— Am zis că asta crede el, răspunse Castillo.

— De ce? întrebă președintele pe un ton moale.

— Fiindcă, dacă va ajunge într-o închisoare din cine știe ce zonă îndepărtată din Congo sau dacă va muri, nimic nu poate demonstra legăturile lui cu agenția, domnule.

Președintele se lăsă pe spătarul fotoliului și se uită peste Atlantic. Cufundat în gânduri, sorbi lung o gură de bere din sticlă.

După un moment, se întoarse spre Charley și spuse răspicat:

— Vreau să-i comunici domnului Pevsner că, deși mi se pare greu de crezut că s-ar putea întâmpla așa ceva – sună nițel a paranoia –, în semn de recunoștință pentru valorosul ajutor pe care ni l-a acordat în localizarea acelui 727, i-am cerut directorului CIA să cerceteze chestiunea și, dacă va descoperi că se întâmplă așa ceva, să-i pună capăt imediat.

— Mulțumesc, domnule, zise Castillo.

— Ai vreo nelămurire în privința asta, John? se adresă președintele directorului CIA.

— Nu, domnule, răspunse acesta.

— Și că i-am spus directorului FBI că vreau să fiu informat asupra amănuntelor oricărei investigații s-ar efectua acum în cazul domnului Pevsner pe teritoriul Statelor Unite ori ar putea demara aici. Asigură-te că înțelege că, dacă încalcă vreuna din legile noastre, va fi trimis în judecată.

— Da, domnule.

— Ai priceput ce am spus acum, Mark?

— Da, domnule, făcu directorul FBI.

Castillo se uită întâmplător la generalul Naylor, care clătina din cap parcă a neîncredere.

— Okay, Charley, reluă președintele pe un ton jovial. Cu ce altceva te mai pot ajuta?

— Presupun că nu ați putea accepta ca statutul meu să redevină acela de cadru militar, nu, domnule președinte?

Generalul Naylor ridică sprâncenele.

— Din ce am văzut, Charley, spuse președintele, mă îndoiesc că ai fost vreodată cadru militar. Dar ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu aș putea accepta. Nici nu poate fi vorba.

— Și ce reacție a avut președintele? întrebă Alex Pevsner.

— A zis că, dacă-i ajunge la urechi că ai încălcat vreo lege a Statelor Unite, te va azvârli fără să clipească în închisoare. I-a spus însă directorul Agenției Centrale de Informații că, dacă este în desfășurare orice fel de operațiune de debarcare a ta, aceasta trebuie să înceteze.

— Și chiar crezi că a spus asta celor de la CIA?

— Am fost de față când a spus-o. Apreciază ajutorul pe care ni l-ai dat în găsirea avionului.

Un moment lung, Pevsner se uită cu ochii săi de-un albastru-deschis la chipul lui Castillo.

— Îmi voi arăta aprecierea pentru aprecierea președintelui văzând ce pot să aflu despre soția diplomatului…

— Mulțumesc, spuse Castillo.

— Lasă-mă să termin, te rog, i-o tăie Pevsner. Evident însă că dacă-i raportezi că ți-am spus asta aș fi localizat, iar eu nu vreau așa ceva. Drept care voi cerceta problema sub rezerva că, dacă reușesc să aflu ceva, nu vei dezvălui nimănui sursa informației. Okay?

— S-a înțeles. Mersi, Alex.

— Anna, adu un costum de baie de-al meu pentru Charley. Așa vei putea înota puțin cât timp vorbesc eu la telefon.

— Ar trebui să mă întorc la Buenos Aires, zise Castillo.

— Cred că ai avea mai mult de câștigat așteptând să vedem ce pot afla, răspunse Pevsner, întrucâtva tăios, după care adăugă, mult mai curtenitor: În plus, Annei și mie ne-ar face o mare plăcere dacă ai rămâne la cină.

— Mulțumesc, spuse Castillo.

— Dacă ar apărea elemente noi, cineva de la ambasadă te-ar suna, nu?

— Desigur.

— Atunci, du-te și înoată, și mai târziu o să mai bem niște vin și eu voi prepara personal o pizza argentiniană pentru tine.

Vei prepara personal o pizza argentiniană?

— Sună bine, Alex. Mersi mult.

CINCI

Cuptorul de pizza cu lemne, un dom cu deschidere de doi metri, acoperit cu lut, era așezat cam la șase metri de piscină, în fața unei *quincho* cu acoperiș de stuf, care era o clădire destinată gătitului deasupra unei *parrilla* cu foc de lemne și apoi servirii mesei în stil picnic.

Focul – întreținut de un tânăr argentinian – ardea atât sub *parrilla*, cât și în cuptor, când Castillo îi urmă pe Anna și pe copii

printr-un fald al draperiilor grele de plastic ce îngrădeau piscina, apropiindu-se de *quincho*, unde îi așteptau pahare de cristal și mai pântecoase și o jumătate de duzină de sticle de vin.

Mai era și o masă de lemn, aproape de cuptor, acoperită cu o față de masă, la care două servitoare argentiniene tinere, sub atenta supraveghere a femeii de vârstă mijlocie, vorbitoare de rusă, frământau aluatul de pizza, tăiau roșii și pregăteau ingredientele pentru pizza.

Castillo se simți tras de mânecă și coborî privirea. Îl văzu pe Serghei, care surâdea, oferindu-i o farfurie de *empanadas*, găluște umplute cu carne și prăjite în ulei.

— *Muchas gracias*, rosti Castillo, luând una.

— *De nada*, zise băiețelul.

— Se pare că i-ai picat cu tronc lui Serghei, spuse Pevsner. Castillo nu-l văzuse când intrase în *quincho*.

— Măcar un membru al familiei tale știe să judece corect caracterul unui om.

— Ești nedrept, Charley, ripostă Pevsner. Și eu știu bine să apreciez caracterul unui om, iar Anna știe și mai bine.

Castillo zâmbi, dar nu răspunse.

Pevsner îi dădu un pahar cu vin.

— Vino cu mine și privește cum îți prepar personal pizza, îl invită Pevsner.

— N-aș rata asta pentru nimic în lume.

— Secretul este temperatura de coacere, explică Pevsner apropiindu-se de cuptor. Și iată cum o testezi.

Se duse la masă, în spatele căreia cele trei servitoare și tânărul stăteau aliniați, și luă de pe ea o pagină de ziar. O mototoli în mâini și se întoarse la cuptor.

Tânărul veni acolo cu pași grăbiți și ridică ușa de fier cu vătraiul. Pevsner aruncă ghemotocul de hârtie în cuptor și-i făcu semn ajutorului său să lase ușa jos.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, numără Pevsner cu voce tare, apoi îi ceru să ridice ușa.

Ziarul ardea cu flăcări vesele.

— Dacă nu se aprinde în șase secunde, nu este destul de cald, anunță Pevsner pe un ton foarte serios, indicând să fie coborâtă ușa la loc.

— Fascinant, zise Castillo.

Pevsner îi făcu semn să vină cu el la masă.

Servitoarea vorbitoare de rusă se apropie cu un aluat de pizza întins pe un tocător de lemn. Diametrul blatului era de șaizeci de centimetri. Îl ținu între Pevsner și celelalte servitoare, care așteptau în spatele mesei cu polonice în mâini. Cu degetul arătător, Pevsner îi ceru uneia dintre ele să toarne sos de roșii pe aluat și ținu degetul întins până când socoti el că este suficient.

Repetă procedura cu ardeii roșii și verzi, apoi cu mai multe feluri de salam și bucăți de șuncă și carne de pui, încheind cu împrăștierea parmezanului peste toate ingredientele.

După care se duse iute la cuptor urmat de servitoarea care ținea tocătorul de lemn, îi indică tânărului bărbat să ridice ușa, îi ceru servitoarei să introducă pizza în cuptor și, în cele din urmă, îi spuse omului să închidă ușa la loc.

Lui Charley îi veni greu să-și păstreze zâmbetul pe buze.

Până acum, *n-a atins pizza pe care o prepară personal pentru mine nici măcar cu degetul mic*!

— Acum voi prepara alta, anunță Pevsner și se înapoie grăbit la masă, unde repetă procedeul de două ori. De data aceasta, totuși, pizzele pregătite, dar încă necoapte fuseră lăsate pe masă, pe tocătoarele de lemn.

— De regulă, pot avea încredere în ele, zise Pevsner, odată ce m-am asigurat că temperatura este cea potrivită, să le introducă în cuptor și să le scoată, însă-mi place să le prepar eu însumi.

— Dacă vrei ca un lucru să fie făcut ca la carte, fă-l tu însuți, se auzi Charley spunând solemn.

— Întocmai, făcu Pevsner.

N-am dreptul să-l iau în derâdere. *Ce-o fi cu mine*? *Se comportă frumos*, *toată scena asta este emoționantă*, *faptul că puștiul cel mic*, *Serghei*, *mi-a dat o* empanada *este frumos*. *Toată treaba asta cu familia reunită este frumoasă*. *Îmi amintește de bunicul care se ferea de* Abuela *pentru a ne da mie și lui Fernando câteva guri de vin la ranch*, *în Midland*, *în vreme ce prăjea carne de porc deasupra focului deschis*, *pentru întreaga familie*. *Numai că*, *desigur*, *bunicul*, *în afară de tăiatul animalului*, *făcea totul cu mâna lui*.

Aici suntem în familie. *Și e frumos*.

Cred că lui Betty Schneider i-ar plăcea asta. *Nu individul cu pușca din mașinuța de golf*, *ci Anna și cei trei copii*, *și tatăl care*

pregătește fălos câte o pizza pentru fiecare cu propriile lui mâini nepătate.

Oare copiii lui Masterson ce vor mânca la cină în seara asta?

Oare ce le-a spus nefericitul lor tată, ce le spune acum?

Se preface oare că totul va fi bine?

Îi pregătește pentru ce e mai rău?

Iisuse, când auzi că a fost răpit cineva, niciodată nu te gândești la copiii lui! *Ce mod crud de-a obține ușor niște bani, să răpești mama unor copii*!

Și uite-mă pe mine, aici, zâmbind și privindu-l pe Alex cum se uită în cuptorul lui de pizza.

În Buenos Aires n-aș avea ce să fac, așa că de ce mă simt vinovat?

— Te-ai pierdut în gânduri, Charley?

Castillo se întoarse și-l văzu pe Howard Kennedy cu un pahar de vin în mână.

Dispăruse de la piscină când Castillo și Anna Pevsner se duseseră să înoate, și de atunci nu-l mai văzuse nimeni.

— Mă gândeam la ce mănâncă la cină copiii lui Masterson astă-seară, zise Castillo.

— Copiii feme…?

Castillo încuviință din cap.

— Alex se ocupă de asta, zise Kennedy. Ar trebui să afle ceva curând.

— Iisuse, sper că o va face. Care e aici pedeapsa pentru răpire? Ai idee?

— Nu sunt sigur, dar știu că nu există pedeapsa capitală, iar condamnarea medie pentru crimă este de cincisprezece ani, ceea ce înseamnă că făptașii sunt eliberați după șapte sau zece ani.

Servitoarea vorbitoare de rusă intră în *quincho* cu prima pizza coaptă și Alex Pevsner o supraveghe în timp ce ea tăie o felie cu un cuțit de bucătărie enorm.

•

În timpul cinei – după pizza se serviră friptura și cartofii copți în folie de aluminiu în *parrilla* –, Pevsner fu chemat la telefon de trei ori, de fiecare dată răspunzând apelului într-o cămăruță cu un singur geam mic, prin care Castillo îl vedea vorbind.

Îi reaminti lui Charley de „cabina telefonică” alăturată sălii de conferințe a generalului Naylor de la sediul Centrului de

Comandă din Tampa, unde se afla telefonul cu legătură securizată.

Pevsner se înapoie la masă fără a spune ceva în primele două rânduri, însă când ieși din cămăruță a treia oară, îi făcu semn lui Charley să-l însoțească.

Se îndepărtară cam la zece metri de *quincho*.

— N-am nicio informație pentru tine, Charley, îmi pare rău. Ultimul telefon a fost din partea cuiva care-i cunoaște pe barosanii din SIDE… știi ce este SIDE?

Charley aprobă din cap.

— Și dacă cineva ar avea vreo informație, cei din SIDE ar fi aceia. Scotocesc peste tot. Pe ei se pune toată presiunea.

— Ei, mulțumesc pentru încercare, zise Charley.

— N-o să mă opresc aici, urmă Pevsner, toate sursele mele cred că aceasta nu este o răpire ca oricare alta. Informatorul meu care are legături cu Policía Federal și Gendarmeria a spus că i-au interogat pe toți suspecții pe care i-au avut vreodată în cazuri de răpire și că n-au aflat nimic. Făcu o pauză, după care adăugă: E adevărat că individul ăsta a obținut cincizeci de milioane de dolari după ce l-a călcat un camion?

— Șaizeci, îl corectă Charley.

— E posibil ca răpitorii să nu fie argentinieni. S-ar putea să fie chiar americani.

— Da, încuviință Charley, căzut pe gânduri.

O să-i spun asta lui Hall. E singura posibilitate despre care nu s-a vorbit la sesiunea de brainstorming de la ambasadă.

O să folosesc e-mailul. O să stau treaz toată noaptea dacă încep să fac schimb de e-mailuri cu Hall. *Darby a spus foarte clar că oricum îl va informa pe ambasador mâine în legătură cu mine*. *Ar fi mai bine să-l sun*.

Scoase mobilul și apăsă un buton cu apelare rapidă. Ținea deja telefonul la ureche când luă în calcul posibilitatea ca acolo semnalul să nu aibă deloc acoperire.

— Darby.

— Charley Castillo. Vreau o legătură pe linie sigură cu Washingtonul. Poți face asta pentru mine?

— Pot, însă există o problemă. Tu ești doar un agent al Serviciului Secret și se vor pune întrebări.

— Du-te și spune-i ambasadorului. De ce nu?

— Okay. Cred că oricum asta e cea mai bună soluție. Rezolv eu lucrurile la ambasadă. Tu unde ești acum?

Castillo era conștient că Pevsner se străduia să priceapă despre ce vorba el la telefon.

— Ai auzit, de un orășel pe nume Maschwitz?

— Da. N-o să te întreb ce mama naibii cauți acolo.

— Nu întreba. Mai este un lucru, Alex. Mi s-a sugerat că răpitorii ar putea să nu fie argentinieni, că ar putea să fie chiar americani.

— Lucrul acesta a fost foarte delicat sugerat celor de la FBI de către Policía Federal. Dacă vei observa o activitate febrilă la centrul de comunicații, să știi că e din cauză că se transmit toate numele americanilor care au vizitat Argentina în ultimele treizeci de zile la CNIC – Centrul Național de Informare Criminalistică – pentru a vedea dacă nu apare vreun indiciu.

— Ei, cineva a făcut asta, Alex.

— Niște nemernici.

— Încă ceva, Alex. Lowery mi-a luat legitimația de la Serviciul Secret pentru a-mi elibera un ecuson de vizitator și am plecat de la ambasadă înainte să o recuperez.

— O să mă ocup eu de asta, zise Darby. Ținem legătura.

Conexiunea se întrerupse.

— Mulțumesc, zise Pevsner.

— Pentru ce?

— Pentru Maschwitz.

— Dacă voi avea impresia că cineva manifestă o curiozitate neobișnuit de mare pentru unde am fost și cu cine, îl voi introduce în ecuație pe marele tău duce austro-ungar, zise Castillo. Asta-i va trimite într-o expediție interesantă.

Pevsner zâmbi.

— Alex, trebuie să mă întorc în Buenos Aires.

— Înțeleg. Vrei să-l trimit pe Howard cu tine?

— Nu este nevoie. Îmi trebuie doar o mașină până la ambasadă.

•

Mobilul lui Charley bâzâi pe când se apropiau de Buenos Aires.

— Alo?

— Domnul Castillo?

Charley recunoscu vocea lui Darby.

— Alexander Darby sunt, domnule Castillo.

— Cu ce te pot ajuta?

— Domnule Castillo, ambasadorul Silvio vrea să știe dacă puteți să veniți la biroul său mâine-dimineață la nouă și jumătate.

— Voi fi acolo.

— Mulțumesc. Ne vedem atunci.

Legătura se întrerupse.

Nu ți-a luat mult să-i spui ambasadorului despre mine, nu-i așa, Alex?

Și de ce am impresia că ai dat telefonul ăsta în prezența lui?

Și că i-ai spus, pur și simplu, că eu singur mi-am declinat identitatea, nu că ne cunoaștem din Afganistan?

•

Un american care nu își declină identitatea în niciun fel – făcându-l pe Castillo să fie sigur că era un agent CIA care lucra pentru Darby – aștepta dincolo de gard la intrarea angajaților în perimetrul ambasadei cu permisul de trecere și legitimația emisă de Serviciul Secret ale lui Castillo.

— Vă rog, domnule Castillo, să mă însoțiți.

ȘASE

Centrul de Comunicații, Ambasada Statelor Unite
Avenida Colombia nr. 4300
Buenos Aires, Argentina

22:30, 22 iulie 2005

Și în sala de comunicații de la ambasadă exista o „cabină telefonică”. În vreme ce individul pe care Castillo îl numea acum în gând „tipul lui Darby” îl conducea înăuntru, majoritatea celor opt sau zece persoane din sală întoarseră ochii spre el, curioase. Unul era agentul FBI asiatic, Yung.

Insul care s-a uitat la mine în centrul de brainstorming cu puțin prea mult interes, parcă. Fie e fascinat de frumusețea și farmecul meu masculin, fie de Serviciul Secret, fie știe ceva despre mine sau bănuiește ceva.

O, Iisuse! Să fi existat o informare FBI pe canale secrete, un mesaj cu autodistrugere care să spună: „Dați-ne de veste dacă un tip pe nume Castillo apare pe undeva și ce face. L-a făcut de rușine pe director și am vrea tare mult să-l dăm la fund”?

Castillo închise ușa cabinei telefonice și se așează înaintea unei măsuțe, mai mult un raft construit în perete, pe care se afla telefonul securizat. Arăta – cu excepția cablurilor mai groase decât de obicei care duceau la perete și de la bază la receptor – ca un telefon obișnuit. Mai erau și un carnețel, cu o foaie de aluminiu sub prima filă pentru a împiedica imprimarea celor scrie pe pagina următoare, două creioane ascuțite într-un pahar și un plic dungat pentru distrugerea documentelor agățat pe perete.

Castillo ridică receptorul.

— Operator, spuse o voce masculină.

Pare tânăr. Probabil un cadru militar.

— Numele meu este Castillo. Am nevoie de o linie securizată verificată.

— Da, domnule. Ați primit undă verde. Numărul, vă rog.

E puțin trecut de zece treizeci; nouă și jumătate în Washington. Hall poate fi sau nu la birou. Să-l găsească cei de la centrul de comunicații.

Castillo îi dădu operatorului numărul Centrului de Comunicații de la Casa Albă.

— Domnule Castillo, aceasta este Casa Albă, spuse operatorul.

— Da, știu.

— Domnule, nu aveți undă verde să sunați la Casa Albă.

— Cine trebuie să-mi dea aprobarea? întrebă Castillo și-n fracțiunea de secundă următoare adăugă: Sergent.

— Fie ambasadorul, fie domnul Masterson, domnule.

Ei, n-a reacționat deloc la „sergent”. Asta s-ar putea să fie de ajutor.

— Păi, nu vreau să-l deranjez pe domnul Masterson, sergent, așa încât fă-mi legătura cu ambasadorul. Trebuie neapărat să dau telefonul ăsta.

— Domnule, domnul Darby are autoritatea necesară să dea aprobare pentru telefoane cu Casa Albă. Dânsul ar ști dacă aveți autorizație.

— Desigur. Sună-l.

Treizeci de secunde mai târziu, „atașatul comercial” Darby îi dădu operatorului permisiunea de a-i face legătura domnului Castillo cu Centrul de Comunicații de la Casa Albă.

•

— Casa Albă.

— Aici ambasada americană de la Buenos Aires, zise operatorul. Puteți, vă rog, să verificați dacă linia este sigură?

Procedeul dură aproximativ cincisprezece secunde.

— Totul este în regulă. Linia este sigură, anunță operatorul de la Casa Albă.

— Aici C.G. Castillo. Vreau să vorbesc cu secretarul Hall. Nu știu unde este.

— O, cred că-l putem găsi noi. Rămâneți pe recepție, vă rog.

•

— Hall.

— Am o legătură telefonică securizată pentru dumneavoastră, domnule secretar, din partea domnului Castillo din Buenos Aires.

— Fă-i legătura domnului Castillo, te rog, zise Hall.

•

În apartamentul prezidențial din Casa Albă, președintele se uită peste masa din sala micului dejun la soția sa și la soția lui Matt Hall și luă o decizie.

— Pune pe difuzor, Matt, ordonă el, dar lui nu-i spune.

•

— Ești acolo, Charley?

— Da, domnule.

— Așteptam să primim vești de la tine mai devreme.

— Domnule, nu am de raportat decât ce probabil că deja știți.

— Păi, începe cu începutul, Charley. Nu se știe niciodată.

— Da, domnule. Amicul lui Joel, Tony Santini, m-a întâmpinat la aeroport. Un om de ispravă, îi merge mintea brici. Tony m-a dus la hotel, la Hyatt – care acum este Four Seasons, apropo. Mi-a spus ce știa, în esență că doamna Masterson a fost luată din parcarea restaurantului Kansas din cartierul rezidențial San Isidro. Îl aștepta pe soțul său, iar când acesta n-a venit, ea s-a dus la mașină și a fost răpită.

A spus că nu au primit nicio veste de la răpitori – asta se întâmpla, poate, la șapte în dimineața aceasta și nici până acum nu se știe nimic. Tony a zis că argentinienii păstrează tăcerea

față de presă, așa încât dacă m-aș prezenta drept Gossinger, ei (a) s-ar întreba de unde am aflat de incident și (b) nu mi-ar spune nimic.

Așa că m-am dus ca agent al Serviciului Secret care se află întâmplător în oraș. Aparent, asta se întâmplă frecvent. Tony m-a prezentat însărcinatului cu securitatea ambasadei, Lowery, un tip simpatic, însă de categorie ușoară…

— De ce spui asta, Charley? îl întrerupse Hall.

— Tony Santini m-a informat că majoritatea investigațiilor lui au urmărit infidelitățile nu știu cărui diplomat cu soția altul diplomat. Nimic de genul ăsta.

— Okay, spuse Hall.

— În timp ce eram la el în birou, a venit Masterson. Un tip foarte simpatic și sincer tulburat. Cunoști povestea accidentului lui și a…

— … faptului că a obținut cincizeci de milioane de dolari? Da, o cunosc.

— Cifra auzită de mine este de șaizeci de milioane. În orice caz, i-am fost prezentat ca agent al Serviciului Secret și el mi-a cerut să particip la o ședință de brainstorming cu toți barosanii. Șeful oficiului CIA – voi spune mai multe despre el în câteva momente –, oamenii de la Antidrog și doi tipi FBI din Montevideo care se zice că au ceva experiență cu răpirile. Unul dintre ei s-a uitat ciudat la mine. Și atunci, și acum câteva secunde, când am intrat în sala de comunicații.

— La ce te referi cu asta?

— Dacă aș fi paranoic, și sunt, aș bănui că s-a emis o informare neoficială din Clădirea J. Edgar Hoover prin care toți au fost anunțați să stea cu ochii căscați după ticălosul ăla de Castillo.

— Crezi asta sincer, Charley?

— N-o pot dovedi, dar am primit aceeași căutătură din partea șefului oficiului CIA, un individ pe nume Darby – și el e brici –, și sunt convins că a știut cine eram. Sunt.

— De unde știi asta?

— După sesiunea de brainstorming – al cărei rezultat a fost nul – s-a oferit să-mi arate restaurantul, iar când am urcat în mașina lui, mi-a spus că ultima dată m-a văzut în Zaranj, Afganistan – era șeful oficiului de acolo –, și că a pus lucrurile

cap la cap și-a tras concluzia că eu eram cel implicat în recuperarea aeronavei 727.

— Așa că-i va spune ambasadorului? Sau oricui altcuiva?

— De dragul vremurilor apuse a zis că va aștepta până mâine-dimineață, dar că va fi nevoit să-l informeze. În urmă cu aproximativ două ore, i-am dat undă verde să verse sacul. Voiam să am acces la o linie securizată, în loc să-mi pierd vremea cu e-mailurile. Așa că știe. Pe când intram în oraș, Darby mi-a transmis o foarte politicoasă cerere din partea ambasadorului de a mă prezenta în biroul său mâine-dimineață la nouă și jumătate.

— Ce-mi poți spune despre ambasador?

— Santini și Darby cred amândoi că e de primă clasă. În tot cazul, după ce am luat prânzul în Kansas, lucru care m-a făcut literalmente să mă simt vinovat, am început să scormonesc pe cont propriu și n-am descoperit nimic, decât posibilitatea ca răpitorii să fie americani. Când i-am transmis asta lui Darby, a zis că polițaii argentinieni au sugerat deja – „delicat”, a spus el – această posibilitate. Dincolo de cabina asta telefonică, FBI – inclusiv Yung, tipul care cred că m-a ginit – trimite la CNIC numele tuturor americanilor care au trecut pe aici în ultimele treizeci de zile.

— Și autoritățile locale?

— Judecând după tot ce am reușit să aflu, dau tot ce au mai bun și rezultatul e același: zero. Prin urmare, toată lumea așteaptă o mișcare din partea cealaltă.

— Și asta e tot?

— Da, domnule. Mă simt inutil ca ochii pentru orb. Iisuse, îmi doresc ca președintelui să nu-i fi venit ideea năzdrăvană că eu aș fi Sherlock Holmes. Sincer, mi-ar plăcea să fiu de ajutor. Sunt mult prea implicat deja.

— Stai așa, Charley.

— Sherlock, aici președintele.

— Iisuse Hristoase! îi scăpă lui Castillo.

— Nu. Doar președintele, chicoti primul om în stat. Și mă bucur că am făcut-o, Sherlock. Un raport mai succint și comprehensiv n-aș fi putut cere și știu că oricărui raport care să fie cât de cât la fel de bun ca acesta pe care tocmai i l-ai făcut secretarului Hall i-ar fi luat mult mai mult timp să ajungă la mine.

— Domnule, regret...

— N-ai de ce, Charley. Am o singură întrebare.

— Domnule?

— Ce-mi poți spune despre domnul Masterson? El și copiii lui sunt protejați?

— Da, domnule. Domnul Darby – el și domnul Masterson sunt apropiați – mi-a spus că i-a pus pe câțiva dintre oamenii lui să facă pe bona pentru domnul Masterson, sperând ca el să nu-și dea seama de asta. Și sunt polițiști argentinieni și oameni de la SIDE peste tot.

— FBI-ul lor?

— Da, domnule. În linii mari. Domnii Santini și Darby mi-au spus amândoi că știu meserie.

— Când te vei întâlni cu ambasadorul Silvio dimineață, informează-l, rogu-te, de îngrijorarea mea.

— Da, domnule, o voi face.

— Păi, cred că asta e tot, zise președintele. Faci ceea ce te-am trimis acolo să faci, Charley, și o faci bine.

— Mulțumesc, domnule.

— Doamna Hall vrea să-ți transmit salutările ei și sunt sigur că soția mea vrea să le adauge pe-ale sale.

— Da, domnule.

— Noapte bună, Charley! zise președintele.

•

— Interesant om, observă președintele.

— Și foarte de treabă, făcu doamna Janice Hall. În voce i se simțea preocuparea pentru sărmana femeie și familia ei.

— Până să-l întâlnească personal, Janice nu suporta bărbații de care femeile erau atrase ca fluturii de flacăra lumânării.

— Poți să te duci dracului, Matt, rosti doamna Hall.

— Cred că trimiterea lui în teren a fost una dintre cele mai bune idei ale mele, spuse președintele, apoi adăugă: Ca a lăsării lui în grija lui Matt.

— Poftim? întrebă prima-doamnă.

— După ce a recuperat avionul acela, primul meu gând a fost să-l aduc la Casa Albă. Apoi am înțeles că asta n-ar fi o mișcare înțeleaptă. Îți imaginezi ce presiune ar fi fost asupra lui dacă ar fi lucrat aici? Toți din clădirea asta ar fi încercat (a) să-l controleze și (b) să-l împiedice să mențină legătura cu mine și

să intre în Biroul Oval. Cum acum lucrează pentru Matt, toate problemele astea sunt rezolvate.

ȘAPTE

Camera 1550, Hotelul Four Seasons
Cerrito nr. 1433
Buenos Aires, Argentina

6:25, 23 iulie 2005

Castillo ceruse să fie trezit la șapte – ceea ce-i lăsa două ore pentru a se îmbrăca, a lua micul dejun și-a ajunge la ambasadă până la nouă și jumătate – și când aruncă o privire la ceasul de pe mână, întinzându-se după telefonul care suna, și văzu cât era ceasul, se înfrigură. Era prea mult să spere că apelul acela aducea vești bune.

— Castillo?

Era vocea lui Darby, nicidecum fermecătoare.

— Da.

— N-ai răspuns la mobil, îl acuză bărbatul.

— Care-i treaba?

— Până vei ajunge la parter, o mașină va veni după tine.

— Care-i treaba?

— Păi, îți spun de pe-acum că nu sunt vești bune, rosti Darby și închise.

V

UNU

Avenida Tomas Edison

Buenos Aires, Argentina
6:40, 23 iulie 2005

Când Castillo ieși pe ușa rotativă, în fața hotelului Four Seasons aștepta un Alfa Romeo mic și gri – din câte își dădea seama Charley, modelele acestea erau identice cu Fiat-urile, diferea doar sigla – cu plăcuțe de înmatriculare argentiniene.

În vreme ce Castillo rămase cu ochii la ea, întrebându-se dacă pe el îl aștepta, șoferul deschise portiera pasagerului.

— *Señor* Castillo?

Castillo se îndreptă repede spre mașină și urcă. Automobilul demară în scrâșnet de pneuri înainte ca el să apuce să-și lege centura de siguranță.

— Vorbiți spaniola, domnule Castillo? întrebă șoferul în engleza americană.

Castillo îl studie repede cu privirea. Era un om tuciuriu, cam la treizeci de ani, îmbrăcat în costum de afaceri, care, își spuse el, putea trece cu ușurință drept un *porteño*, un nativ al Buenos Aires-ului.

— *Sí,* răspunse Castillo.

— Vi-l prezint pe colonelul Alfredo Munz de la SIDE, zise șoferul, într-o spaniolă *porteño* fluentă.

Geamurile mașinii erau fumurii; Castillo nu observase că era cineva pe bancheta din spate. Se întoarse în scaun și văzu un bărbat blond și îndesat la vreo patruzeci de ani. Charley întinse mâna.

— *Mucho gusto*, *mi coronel.*

Strânsoarea lui Munz era fermă.

— *Mucho gusto*, răspunse el, adăugând: *Señor* Darby mi-a vorbit despre dumneata, *señor*.

Oare ce ți-o fi spus?

Mașina rula acum prin fața Ambasadei Franței, claxonând din când în când. Șoferul trecu pe roșu și fu cât pe ce să taie calea unei furgonete Fiat care urca pe Avenida 9 Julio. Alfa Romeo-ul viră strâns pe 9 Julio, apoi goni pe autopistă în jos pe banda exterioară, rezervată pentru vehiculele de urgență.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Castillo. Unde mergem?

— Ticăloșii l-au împușcat pe Masterson, zise șoferul.

Ce-a spus? *Au împușcat-o pe ea*? *O*, *Iisuse Hristoase*!

Mi s-a părut însă că se referea la el.

— Pe doamna Masterson?

— Nu. Pe Masterson.

Ce mama naibii?

— Nu mai înțeleg nimic. Parcă Darby pusese pe cineva să-l supravegheze.

— Da, a pus. Pe mine. Am dat-o rău de tot cu bâta în baltă.

Ajunseră la șirul de gherete de taxare. Fără să încetinească, continuând să claxoneze, șoferul trecu pe banda dreaptă, ignorând gesturile furioase ale unui polițist care îl văzu venind. Omul sări din calea sa în ultima clipă și duse mâna după pistol.

— REPAUS! REPAUS! REPAUS! strigă colonelul Munz pe geamul deschis.

Hristoase, *sper că sticletele ăla îl ascultă*!

Nu se auzi nicio împușcătură.

Cel puțin eu n-am auzit nimic.

Ajunseră la o intersecție în formă de T. Trecând iarăși pe roșu, șoferul viră la stânga, strecurându-se printre două uriașe cabine de TIR și apoi accelerând rapid.

Castillo observă că acum se aflau pe Avenida Presidente Castillo.

Putea fi mai elegantă strada asta ca să poarte numele unui Castillo, *El Presidente ori chiar cel din San Antonio*.

Aparent, era traseul principal spre docuri, iar drumul arăta semnele traficului greu de camioane – cel mai probabil din acelea cu gabarit depășit. Alfa Romeo-ul sălta pe arcuri o dată la fiecare aproximativ treizeci de secunde.

Era prea mult zgomot în mașină pentru a pune întrebări și n-ar fi fost înțelept să-i distragă atenția șoferului de la trafic.

Avenida Presidente Castillo cotea la stânga. Acolo era un indicator de stop, pe care șoferul îl ignoră și puțin lipsi să fie

loviți frontal de un enorm cap-tractor Scania care trăgea o platformă cu două containere pe ea.

Apoi din nou la stânga, și din nou, și Castillo văzu că erau pe Avenida Tomas Edison. Aceasta avea un aspect și mai deplorabil decât Avenida Presidente Castillo. Era un drum cu două benzi unde macadamul fusese aproape complet ros de pe piatra cubică pe care odinioară o acoperea. În stânga lor erau niște depozite părăsite, iar în dreapta o zonă portuară decrepită, plină de ambarcațiuni ruginite, năruite și pe jumătate scufundate.

Și apoi erau o mare de lumini roșii și albastre pâlpâitoare.

Patru ofițeri de la Policía Federal stăteau în mijlocul străzii, toți cu mâinile ridicate pentru a-i opri. Castillo văzu alți șase polițiști descărcând bariere dintr-un camion.

Șoferul acționă frânele, încetinind, dar neoprind.

Colonelul Munz era deja ieșit pe jumătate pe geamul din spate, fluturându-și legitimația și strigând:

— REPAUS! REPAUS! REPAUS!

Polițiștii se feriră din drum; doi dintre ei salutară.

Cincizeci de metri mai încolo, un uriaș și incredibil de încrezător sergent al Policía Federal ridică mâna cu o aroganță leneșă pentru a-i opri.

Aroganța se risipi imediat ce-l recunoscu pe Munz.

— Acolo înăuntru, *mi coronel*, zise el, indicând un depozit părăginit, a cărui fațadă era complet deschisă, la distanță de alți treizeci de metri.

Acolo erau trei mașini de patrulă: una aparținea Policía Federal, a doua Prefecturii Navale, care reprezenta forțele poliției din port, iar a treia Gendarmeria National. Mai erau câteva mașini fără însemne oficiale, cu girofaruri albastre pe capotă, și două ambulanțe, una de la Spitalul German, a doua de la Prefectura Navală.

Cincizeci de metri dincolo de asta, un TIR uriaș cu un singur container gigantic pe platformă era oprit în mijlocul drumului, cu luminile de poziție și de frână pulsând.

Când șoferul apăsă frânele și Alfa Romeo-ul se opri în scrâșnet de roți în fața depozitului părăsit, Castillo văzu un taximetru parcat cu fața la peretele din spate al clădirii. În apropiere se aflau șapte sau opt oameni, majoritatea în uniforme pe care apăreau însemnele ofițerilor superiori de poliție, între taxi și fațada clădirii.

Munz țâșni de pe bancheta din spate a mașinii și mărșălui hotărât spre ei. Castillo și șoferul coborâră și-l urmară. Ceata de polițiști se întoarse cu fața la el. Câțiva dintre ofițerii superiori îl salutară.

— Am trimis vorbă să nu fie atins nimic până ce nu ajung eu, anunță Munz. Presupun că așa s-a întâmplat.

— *Mi coronel*, rosti un bărbat în uniformă de marină cu trese de comandant pe mânecă, unul dintre oamenii mei a ajuns primul aici. În afară de faptul că a căutat în buzunarele victimei un act de identitate, altceva n-a atins.

— Mai probabil a căutat să vadă dacă nu are bani, îi spuse încet șoferul mașinii Alfa Romeo, de după mână, lui Castillo.

Unul dintre ofițerii superiori de poliție îi spuse lui Munz ceva ce Charley nu reuși să audă.

Colonelul Munz ridică din sprâncene, surprins.

— Unde e el? îl chestionă Munz.

Ofițerul de marină indică un bărbat în uniformă kaki care stătea stânjenit în picioare aproape de stradă.

— Adu-l aici! ordonă Munz. Arătă cu degetul un loc de lângă el.

Ordinul ca polițistul Prefecturii Navale să se prezinte acolo străbătu în jos ierarhia ofițerilor superiori și, în cele din urmă, unul dintre ei se îndreptă iute spre cel în uniformă kaki.

Munz o luă spre taxi. Castillo porni după el, apoi și șoferul, după care se puseră în mișcare și ofițerii de poliție. Munz simți aceasta. Se roti și întinse mâna pentru a-i opri, apoi arătă spre Castillo și șofer, făcându-le semn că ei trebuie sau au voie să vină cu el.

Portiera din spate dreapta a taxiului era deschisă.

Munz vârî capul înăuntru, se uită în jur un moment, apoi îl scoase. Le făcu semn șoferului și lui Castillo că se pot uita și ei.

Castillo era cel mai aproape și se execută primul.

Se simțea miros de sânge și se auzea zumzet de muște.

J. Winslow Masterson se sprijinea de portiera opusă, pe jumătate căzut într-o parte. Ochii și gura lui erau deschise. La tâmplă avea o rană de intrare și, judecând după sângele acum uscat de pe gât, o alta sub părul de după ureche.

Șoferul de taxi era căzut peste volan. Părul cărunt de la ceafă era îmbibat de sânge și spatele hainei era înnegrit de sânge uscat.

Castillo scoase capul din taxi, întâlni ochii șoferului lui Munz și zise:

— Blestemăția dracului!

Auzi alt scrâșnet de roți aproape de deschizătura clădirii și, când se uită, îl văzu pe Alex Darby deschizând portiera unui BMW al ambasadei și coborând.

Mai mulți polițiști încercară să-l oprească.

— Lăsați-l să treacă! strigă colonelul Munz pe o voce care ar fi câștigat respectul unui sergent de instrucție. Apoi o luă la pas spre el.

Castillo îl auzi pe Darby întrebând:

— El e?

— Mă tem că da, răspunse Munz.

— Și e mort?

Munz încuviință din cap.

— Împușcat de două ori în cap.

— Unde-i doamna Masterson? întrebă Darby.

Hristoase, *nici nu m-am gândit la ea*!

Munz gesticulă spre ambulanța Spitalului German.

Darby o luă într-acolo. Munz îl prinse din urmă.

— Alex, cred că e amețită de droguri, zise Munz.

— Fir-ar să fie! Cine a autorizat asta? întrebă Darby furios.

— După spusele primului polițist ajuns la fața locului, era drogată când a ajuns el aici.

— Presupun că e un doctor cu ea, zise Darby.

— Cred că sunt trei medici, îl liniști Munz. Eu însumi am sunat la Spitalul German.

Darby se duse la ambulanță, o furgonetă Mercedes mare, trase de ușă și urcă.

Castillo deveni conștient că șoferul stătea acum alături de el.

— Darby e în ambulanță cu doamna Masterson, spuse Castillo. L-am auzit pe Munz spunându-i că e drogată, că era drogată când polițistul de la marină a ajuns aici.

— Căcat! făcu șoferul. Două gloanțe în cap.

— Am văzut doar o rană de intrare în capul taximetristului, zise Castillo.

— Eu cred că sunt două, spuse șoferul, fără a argumenta.

Darby ieși din ambulanță și se duse, însoțit de Munz, spre taxi.

— Alex, zise șoferul, îmi pare rău.

— Tuturor ne pare rău, Paul, zise Darby.

Darby se duse la taximetru, se uită înăuntru un moment lung, după care se înapoie acolo unde stăteau Munz, șoferul și Castillo.

— Alex, începu Munz, cred că ea ar trebui dusă la spital. Aici nu pot stabili ce i s-a administrat.

— Mi-au spus asta, rosti Darby. Cred însă că ambasadorul ar vrea să o vadă aici. E pe drum.

— Desigur, zise Munz.

Darby se uită la șofer.

— Paul?

— Mi se pare că seamănă mai degrabă a asasinat, spuse șoferul.

— Ești de acord cu asta, Charley? întrebă Darby.

— Ar putea fi. Nu știu.

Alt BMW al ambasadei se apropie și apoi un al doilea. Un bărbat înalt, suplu, bine îmbrăcat coborî de pe bancheta din spate, iar un altul de pe scaunul pasagerului.

Acela trebuie să fie ambasadorul, decise Castillo. *Iar celălalt tip*, *bodyguardul lui*.

— Ei, iată că vine ambasadorul, confirmă șoferul.

Ken Lowery, ofițerul de securitate al ambasadei, și alți trei bărbați coborâră din al doilea BMW. Unul dintre aceștia avea o statură solidă, de scandinav, și era aproape complet ras în cap. Castillo trase concluzia că era unul dintre paznicii pușcași marini de la ambasadă.

Ambasadorul Silvio și Lowery trecură de cordonul format de poliția argentiniană. Nimeni nu încercă să-i împiedice.

Probabil că-i cunosc.

Toți ceilalți se opriră la cordonul de polițiști.

Silvio veni spre ei.

— Bună dimineața! spuse el. Vreau o informare rapidă.

— Jack este în taxi, domnule ambasador, spuse Darby. A fost împușcat de două ori în cap.

Silvio se uită la Castillo, dar nu-i adresă niciun cuvânt.

— Excelență, interveni Munz, permiteți-mi să fiu primul care-și exprimă cele mai profunde condoleanțe.

— Mulțumesc, colonele, rosti Silvio în spaniolă. Știe cineva ce s-a întâmplat?

Înainte ca vreunul dintre ei să poată formula un răspuns, Silvio continuă:

— Doamna Masterson?

— E în ambulanța Spitalului German, Excelență, spuse Munz. Din câte se pare, a fost drogată de către răpitori.

Silvio ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Porni spre ambulanță. Munz, Darby și Lowery îl urmară. După un moment – *ce naiba*, *eu se presupune că trebuie să aflu ce s-a întâmplat* – Castillo o luă pe urmele lor.

Când ajunseră la ambulanță, Silvio se întoarse spre Charley.

— Dumneata ești domnul Castillo? întrebă el.

— Da, domnule.

Silvio ciocăni în ușa din spate a ambulanței, o deschise și urcă.

•

Acolo, în furgonetă, erau doi bărbați și o femeie, toți îmbrăcați în halate albastre de spital, toți cu ecusoane pe care erau trecute numele lor, deasupra cărora scria „medic”.

Doamna Elizabeth Masterson ședea pe un scaun lângă peretele interior îndepărtat al încăpătoarei ambulanțe. Peste nas și gură avea o mască de oxigen și manșonul unui tensiometru înfășurat pe braț. Doctorița îi lua pulsul.

Silvio se duse la doamna Masterson, se lăsă în genunchi și-i luă mâna.

— Elizabeth, rosti el în engleză pe un ton moale. Îmi pare atât de rău.

Ea se uită la el, vizibil confuză, apoi întoarse ochii în altă parte.

— Se pare că a fost drogată, zise doctorița.

— Și ce faceți în privința asta? întrebă Silvio.

— Nu putem face mare lucru până când nu aflăm ce substanță s-a folosit. Avem câteva bănuieli, dar nu putem fi siguri decât după ce vom duce o mostră de sânge la laborator.

— De ce n-a fost transportată la spital? întrebă ambasadorul, după care, fără a mai aștepta răspunsul, zise: Vă rog, duceți-o acum.

Se întoarse și se uită la Lowery.

— Du-te cu ea, te rog, domnule Lowery. Asigură-te că totul e bine.

— Da, domnule, răspunse Lowery.

— la câți oameni crezi că este necesar.

— Da, domnule.

Când Silvio se pregătea să coboare din ambulanță, Munz strigă cât îl țineau bojocii:

— Căpitane Jiminez!

Unul dintre bărbații în haine civile din grupul de ofițeri de poliție veni în pas alergător.

— Opt oameni, două mașini! ordonă Munz. O mașină merge în fața ambulanței, cealaltă în spate. Vor fi americani. Ai grijă de siguranța *señorei* Masterson. Raportează când ajunge la spital și nu permite accesul presei în apropierea ei sau a medicilor.

— *Sí*, *mi coronel.*

Căpitanul Jiminez se întoarse și o rupse la fugă, țipând ordine. Lowery alergă după el.

— Mulțumesc, colonele, i se adresă Silvio lui Munz. Acum, ce știm despre ce s-a întâmplat?

— Eram pe cale să aflăm, Excelență, înainte să sosiți, spuse Munz. Vreți să mă însoțiți, Excelență?

Munz îi conduse la polițistul de la Prefectura Navală.

— Tu ești primul ofițer care a ajuns la fața locului? întrebă Munz.

— *Sí, mi coronel.*

Polițistul ăsta mai are puțin și își udă chiloții. E îngrozit de Munz.

Și ambasadorul Silvio observă lucrul acesta. Îi surâse polițistului și întinse mâna.

— Bună dimineața! spuse cu ceea ce Castillo recunoscu acum ca fiind un bun accent în spaniola *porteño*. Numele meu este Silvio. Sunt ambasadorul Statelor Unite și ne străduim să aflăm ce s-a petrecut aici.

— *Sí*, *señor*.

— Ei bine? îl întrebă Munz.

— *Mi coronel*, făceam rondul în Puerto Madero, când am primit un apel să vin aici.

— Ce ai fost solicitat să faci?

— Să investighez o posibilă crimă în urma unui jaf, zise polițistul, apoi adăugă, cu reținere: ... și o femeie nebună.

— Știm cine a dat telefonul? întrebă Munz, uitându-se peste umărul lui Castillo. Charley se întoarse și văzu că acolo venise comandantul de marină cu care Munz vorbise mai devreme.

— Șoferul de TIR, *mi coronel*, zise comandantul.

— El unde este acum? Adu-l aici.

Când doi polițiști ai Prefecturii Navale începură să-l înghiontească pe șoferul de TIR, un bărbat voinic, vizibil nervos, aproape de cincizeci de ani, către ei, Munz le făcu semn să înceteze și se duse într-acolo. Ambasadorul, Castillo, Darby și șoferul îl urmară. Ofițerul de marină dădu să vină și el, dar Munz îi ordonă cu o fluturare din mână să rămână pe loc. Apoi Munz îi concedie pe polițiști cu un gest hotărât.

— Vrei, te rog, să ne spui ce știi despre asta, *señor*? întrebă Munz.

Bărbatul încuviință, după care se întoarse și gesticulă spre stradă.

— Veneam pe Edison, începu șoferul de TIR, către Jorge Newbery, când am văzut-o pe femeie. Se clătina pe picioare în stradă. Am crezut că e beată.

Se opri, crezând probabil că a spus ceva ce nu trebuia.

Nu cred că știe cine este Munz, *doar că este cineva important pentru poliție*, *dar se teme de el*.

— Și? îl îmboldi Munz.

— Mi-a fost milă de ea și am oprit, continuă șoferul, nu foarte convingător, după care: Era în mijlocul străzii și nu voiam să o lovesc.

Așteptă un răspuns.

— Și? iscodi Munz din nou.

— Așa că am coborât din mașină și ea m-a târât, cumva, aici, zise șoferul. Și am văzut taxiul, ce era în el – amândoi erau morți – și am luat telefonul și am sunat...

Parcă se aprinseseră mai multe lumini roșii și albastre intermitente, iar acum se făcură auzite și sirenele. Castillo văzu că se formase un mic convoi care aștepta, aparent, ambulanța. Atunci girofarul salvării începu să scapere și sirena ei să strige. Dădu cu spatele și se îndepărtă de clădire. Un polițist o direcționă spre coloana de vehicule. Castillo observă că mașina ambasadei fusese plasată în spatele ambulanței.

Apoi toate mașinile demarară.

Când sunetul sirenelor se stinse destul cât el să poată fi auzit, Munz întrebă din nou:

— Și?

— Da, domnule, zise șoferul de TIR. Doamna a căzut la pământ.

— Poftim?

— A căzut, repetă șoferul. N-a leșinat, dar nu s-a mai putut ține pe picioare și nu înțelegea ce-i spuneam.

— Ce-i spuneai?

— Că poliția e pe drum și că ar fi mai bine să plece din mijlocul drumului. Am încercat să o ridic, dar a strigat, așa că am preferat să aștept.

— Și ce s-a întâmplat până să vină polițistul?

— Nimic, spuse șoferul, apoi se corectă: Ce s-a întâmplat a fost că s-a târât din drum – poate voia să se ducă înapoi la taximetru…

— Poate?

— Când a venit polițistul, ea ajunsese doar până la trotuar, spuse șoferul. El a zis s-o las acolo și s-a dus să se uite în taxi și a venit cu portofelul bărbatului…

— Câți bani ai spune că erau în portofel? întrerupse Munz.

— N-am văzut niciun ban, spuse șoferul de TIR. Și atunci el a chemat o ambulanță și un ofițer, și a ridicat-o și a pus-o pe scaunul din față al mașinii de poliție. Și mi-a spus că bărbatul din spate era un diplomat *norteamericano* și să las mașina mea unde este, și i-am așteptat pe ceilalți.

— Cine a venit primul? întrebă Munz.

— Nu-mi amintesc, spuse șoferul.

Munz se uită un moment la el, apoi la ambasador, apoi la Darby, la Castillo și la șofer, chestionându-i parcă dacă au vreo întrebare. Nimeni nu avea.

— Mulțumesc, *señor*, zise Munz. Acum, după ce tehnicienii vor ajunge aici, vor face câteva fotografii cu autocamionul dumitale, îl vor examina puțin, după care îl vom muta din mijlocul drumului. Apoi vei fi dus la Prefectura Navală, unde alți ofițeri îți vor lua o declarație, și probabil o fotografie și amprentele. Eu voi da ordine ca autocamionul să fie păzit în lipsa dumitale și să ți se acorde dreptul la un telefon către angajatorul și soția ta, dacă dorești. Le vei spune că ai fost martorul unui accident și că poliția îți ia o declarație, nimic mai mult. Nimic despre taximetru. Ai înțeles asta?

— *Sí, señor*.

— Mulțumesc, spuse Munz și-i întinse omului mâna.

Apoi ambasadorul Silvio îi oferi și el mâna și spuse la rândul său:

— Mulțumesc.

Darby, șoferul și-n cele din urmă Castillo dădură și ei mâna cu tiristul.

După aceea toți îl urmară pe Munz înapoi la locul unde comandantul de marină stătea cu polițistul.

O altă mașină de la ambasadă își făcu apariția. Din ea coborâră cei doi agenți FBI din Montevideo.

Agentul special Yung pare destul de surprins să mă vadă.

— Colonele, spuse ambasadorul Silvio, aceștia sunt cei doi agenți FBI pe care i-am împrumutat din Montevideo. Dacă este posibil, aș dori ca ei să asiste la investiga…

— Lăsați-i să treacă! urlă Munz.

Cei doi agenți FBI se apropiară cu pași mari.

Munz se întoarse spre comandantul de marină.

— Vreau să-l duci pe tirist la prefectură. Ia-i declarația, amprentele și fă-i o fotografie. Lasă-l să-și sune patronul și soția, dar ai grijă să nu spună decât că a fost martor la un accident și că scrie o declarație. Tratează-l bine – instinctul îmi spune că e un bun samaritean –, însă ține-l acolo până primești vorbă de la mine.

— *Sí*, *señor*.

— Bine, se adresă Munz polițistului de la Prefectura Navală. Spune-mi ce s-a întâmplat din momentul în care ai sosit la fața locului.

•

Povestea lui o continua perfect pe cea tocmai spusă de șoferul de TIR.

Munz se uită la agenții FBI.

— Voi da ordine să primiți acces la toate etapele acestei investigații.

— Vă mulțumesc, spuse ambasadorul Silvio.

— Mai este ceva, Excelență? întrebă Munz.

Silvio răspunse, dar lui Darby.

— Copiii, spuse el.

— Soția mea este acasă la Masterson, îl informă acesta.

— O voi trimite și pe soția mea imediat ce o prind la telefon, zise Silvio. După aceea întrebă: Înțeleg că ai luat măsuri de apărare a proprietății?

— Da, domnule.

— Excelență, señora Masterson și copiii nu vor fi scăpați din ochi de cei mai buni oameni ai mei, îl asigură Munz. Îmi dau seama că nu prea vă puteți încrede în asta.

— De ce spui așa ceva, colonele? întrebă Silvio, politicos.

— Eu și *señor* Sieno ne-am aflat în mașina din fața casei Masterson începând cu ora unsprezece seara și *señor* Masterson ne-a scăpat.

Deci ăsta e numele lui. Sieno. Paul Sieno.

— Așa vezi tu lucrurile, că „v-a scăpat”?

— Mie și lui *señor* Sieno, și oamenilor lui *señor* Sieno și alor mei. Erau cu totul opt persoane care supravegheau casa lui, Excelență.

— De ce crezi că a vrut să „scape” de voi?

— Cred că a fost contactat de răpitori, care i-au spus unde să se întâlnească și au amenințat că-i vor răni soția dacă nu va veni singur. Așa că s-a dus singur. Cum, nu știu, însă era disperat și a reușit să treacă pe lângă noi și a ajuns la o stație de taxi – la gara San Isidro, probabil – și s-a dus la locul de întâlnire. A observat Excelența Voastră că taxiul nu aparține unei companii din Buenos Aires?

— Da, am remarcat, zise ambasadorul Silvio. Și m-am gândit că probabil asta s-a întâmplat.

— Mă simt deopotrivă extrem de rușinat și profund îndurerat, Excelență, că nu mi-am îndeplinit sarcina de serviciu, spuse Munz.

— Dacă tu și Sieno ați stat toată noaptea treji în mașina lui Paul, colonele, zise Silvio, cred că nimeni nu vă poate acuza de neîndeplinirea sarcinilor de serviciu.

— Am dat-o în bară rău de tot, domnule ambasador, asta e ideea, spuse Paul Sieno.

— Mie nu mi se pare că ați făcut-o, Paul, îl liniști Silvio, după care se întoarse spre Alex Darby: Alex, rămâi aici să vezi ce poți afla? Și apoi la spital?

— Da, domnule.

— Domnule Castillo, putem discuta un moment?

— Desigur, domnule.

Silvio îl luă pe Charley de braț și-l conduse mai departe, ca să nu fie auziți.

— Noi doi trebuie să vorbim, domnule Castillo, zise ambasadorul. Există vreun motiv pentru care nu putem face asta acum? Poți să vii la ambasadă cu mine?

— Desigur, domnule.

— Ai vreo idee ce se întâmplă aici, domnule Castillo? întrebă ambasadorul Silvio pe când se aflau în BMW-ul mare al ambasadei. E ceva ce ar trebui să știu?

— Domnule, n-am nici cea mai mică idee ce se întâmplă, mărturisi Castillo, apoi bâigui: ... decât că e o chestie al dracului de urâtă.

— Eu sunt diplomat, nu am voie să folosesc un astfel de limbaj, dar sunt de acord.

— Scuze, domnule. Mi-a scăpat fără să vreau. Era un om atât de simpatic!

— Da, era, încuviință Silvio. Apoi spuse: Iartă-mă, și scoase mobilul și apăsă o tastă de apelare rapidă. Jack a fost asasinat, iubirea mea, rosti el în spaniolă. În momentul de față, asta-i tot ce știu. Betsy, care a fost drogată, a fost dusă la Spitalul German...

Nu. Drogată. Nu sedată...

Voiam să-ți sugerez să te duci tu la spital, însă, până când nu reușesc s-o scoată din starea aceea, nu văd la ce ar ajuta asta. Soția lui Alex Darby este cu copiii soților Masterson...

Mulțumesc. Ai grijă să fie cu tine măcar unul din oamenii lui Lowery și că Policía Federal vine după tine...

Nimănui nu-i vine să creadă ce s-a întâmplat, iubirea mea. Fă ce ți-am spus. Te sun în scurt timp.

DOI

Biroul ambasadorului.

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina
8:35, 23 iulie 2005

— Presupun că vei întocmi un raport pentru superiorii dumitale, domnule Castillo, zise ambasadorul Silvio, conducându-l pe Charley în biroul său.

— Da, domnule.

— Nu văd de ce n-ai putea să faci asta aici, propuse ambasadorul.

— E-un gest foarte frumos din partea dumneavoastră, dar nu mă deranjează să…

— De fapt, noi n-am încheiat discuția, nu-i așa? îl întrerupse Silvio. Imediat ce voi vorbi cu secretarul de stat, le voi cere să-ți facă legătura.

Oare face asta pentru a fi amabil – și chiar pare că este – sau doar ca să audă și el raportul meu?

— Vă mulțumesc mult, domnule.

— Abia acum, după ce am spus ce am spus, îmi dau seama că n-am idee cum să intru în legătură cu secretarul la ora asta a dimineții – în Washington cât e, șapte și jumătate? Și cred că ar vrea să audă asta direct de la mine.

— Domnule, știu cum se poate face, zise Castillo.

Ambasadorul indică telefonul securizat de pe masa lui.

Castillo duse receptorul la ureche și auzi:

— Centrala.

— Numele meu este Castillo. Am nevoie de o linie sigură cu Casa Albă. Ambasadorul e aici pentru autentificare, dacă este nevoie.

Silvio luă telefonul de la Castillo.

— Aici ambasadorul Silvio. Domnul Castillo are aprobare să sune la Casa Albă acum și oricând pe viitor.

— Vă mulțumesc, spuse Charley, luând receptorul înapoi.

— Casa Albă.

— Aici Ambasada Statelor Unite, Buenos Aires. Vă rog să verificați dacă linia este sigură.

Zece secunde mai târziu, operatorul de la Casa Albă confirmă:

— Linia este sigură.

— Aici C.G. Castillo. Am nevoie de secretarul de stat pe o linie sigură, te rog.

Asta luă ceva mai mult. Trecură treizeci și cinci de secunde până când o voce masculină spuse:

— Aici linia securizată a secretarului de stat.

— C.G. Castillo pentru secretarul de stat.

— Doamna secretar doarme, domnule Castillo.

— Așa mă gândeam și eu. Fă-mi legătura, te rog.

Trecură alte patruzeci și cinci de secunde.

— Fă-i legătura, te rog, spuse Natalie Cohen.

— Castillo, doamnă secretar.

— Charley, îți dai seama cât e ceasul în Washington?

— Da, doamnă. Rămâneți pe fir pentru ambasadorul Silvio.

O auzi pe doamna secretar de stat murmurând, „O, Doamne!”, când i-l dădu pe ambasador la telefon.

Apoi o luă spre ușă. Silvio îi făcu semn cu mâna să rămână.

— Ambasadorul Silvio, doamnă secretar, zise Silvio. Am trista datorie de-a vă informa că trupul șefului misiunii J. Winslow Masterson a fost descoperit acum o oră și jumătate. A fost împușcat de două ori în cap…

•

— Doamna secretar dorește să vorbească cu dumneata, domnule Castillo, spuse Silvio și-i înmână receptorul.

— Da, doamnă?

— Cum de ai sunat tu, Charley?

— Eu știam cum să iau legătura cu dumneavoastră fără a trece prin toate nivelurile birocratice.

— Știi ceva ce ambasadorul nu știe?

— Nu, doamnă. Nimeni n-are idee ce s-a întâmplat.

— Să înțeleg că l-ai anunțat pe Matt Hall?

— Nu, doamnă. Urmează să o fac.

— Vrei să-l informez eu?

— Mulțumesc, dar nu cred că va fi nevoie.

— Va trebui să-l trezesc pe președinte pentru a-i da vestea asta. În sfârșit mi-a spus, aseară, că el te-a trimis acolo. Și să-i spui tot ce ai aflat, Sherlock.

— Da, doamnă.

— Sunt sigură că vom mai vorbi, Charley.

— Da, doamnă.

Se auziră o serie de clicuri pe fir, apoi:

— Casa Albă. Ați terminat?

— Castillo din nou. Acum am nevoie de o linie sigură cu secretarul Hall.

— Așteptați, vă rog.

— Linia sigură a secretarului Hall, rosti o altă voce.

— Tom?

— Aici agentul special Dinsler. Cu cine vorbesc, vă rog?

— E pe-acolo Tom McGuire sau Joel Isaacson?

— Nu.

— Numele meu este Castillo. Îmi faci, te rog, legătura cu secretarul Hall?

— Domnul secretar doarme, domnule.

Mi-a spus „domnule", ceea ce înseamnă că habar n-are cine sunt.

— Trezește-l, te rog.

— Pot întreba despre ce e vorba, domnule?

— Adu-l imediat la telefon, la dracu'!

Nu primi răspuns, dar cincisprezece secunde mai târziu secretarul Securității Naționale Matthew Hall intră pe fir.

— Nu trebuia să-i spui lui Dinsler decât cine ești, Charley. Nu era nevoie să-l repezi, zise Hall pe un ton afectat.

— Da, domnule. Domnul Masterson, *domnul Masterson*, șeful misiunii, a fost asasinat.

— Iisuse Hristoase! făcu Hall. Și soția lui?

— E la Spitalul German, înconjurată de opt agenți SIDE și patru dintr-ai noștri. Nenorociții au drogat-o. S-a trezit sau mai degrabă și-a revenit pe jumătate în simțiri pe bancheta din spate a unui taximetru și și-a găsit soțul căzut pe-o parte, cu două gloanțe în cap.

— Dumnezeule, Charley!

— Mda, și era un tip într-adevăr deosebit.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cândva după miezul nopții. S-a furișat pe lângă cei care îi supravegheau casa – un tip de la CIA și un baștan, un colonel de la SIDE, plus o jumătate de duzină de alți agenți – și aparent a mers cu un taxi să se întâlnească cu cineva. Probabil să plătească răscumpărarea sau să aranjeze plata ei.

— Dă-mi toate detaliile. Rând pe rând, fără grabă. Va trebui să-i sun pe președinte și pe Natalie.

— Natalie știe deja. Ambasadorul Silvio tocmai a vorbit cu ea și ea a spus că-l va informa pe președinte.

— Okay. Acum spune-mi tot ce știi.

— Da, domnule. Dincolo de ce v-am spus deja, nu mai este mare lucru. Un șofer de TIR a găsit-o pe doamna Masterson hoinărind ametită pe o stradă din port. Fusese drogată. Șoferul a sunat la poliție, poliția a descoperit cadavrul lui Masterson, a

găsit asupra lui legitimația diplomatică și a chemat SIDE. Colonelul SIDE, un tip strașnic, stătea în fața casei Masterson cu unul dintre băieții lui Darby.

Omul lui Darby l-a sunat pe Darby, Darby l-a sunat pe ambasador și apoi m-a sunat pe mine și a spus că-mi trimite o mașină. Colonelul SIDE, care se numește Munz, era în mașina omului lui Darby. Când am ajuns acolo, doamna Masterson era deja în ambulanță, cu masca de oxigen pe față, și polițiștii erau peste tot.

Darby, ambasadorul și responsabilul cu securitatea ambasadei, Lowery, și câțiva oameni de-ai lui au apărut câteva clipe mai târziu. Odată ce ambasadorul a văzut-o pe doamna Masterson, ea a fost dusă la spital. Colonelul SIDE a trimis două mașini și opt oameni cu ambulanța, iar Lowery și câțiva dintre ai noștri i-au însoțit.

— În ce stare este doamna Masterson?

— Semiconștientă, dar odată ce va ajunge la spital...

— Ce naiba se întâmplă, Charley? Cine naiba face asta? De ce?

— Nimeni n-are idee și de fiecare dată când formulez o teorie, aceasta e infirmată.

— Cum ar fi?

— O răpire neprofesionistă. De ce l-au omorât pe Masterson dacă a achitat răscumpărarea? De ce n-au ucis-o și pe ea? Pe taximetrist l-au omorât, poate – probabil –, pentru că-i putea identifica. Și atunci pe ea de ce s-o lase în viață? În mod sigur, ceva a văzut și ea. Îmi doresc doar ca președintele să fi trimis pe cineva care să știe ce e de făcut aici.

— Te-a trimis însă pe tine, spuse Hall, apoi întrebă: Crezi că Masterson încerca să plătească răscumpărarea? De unde să fi luat banii? Parcă spuneai că nu a existat contact cu răpitorii.

— Cineva a luat legătura cu Masterson aseară. Poate înainte. Altfel de ce să se fi furișat pe lângă agenții de pază și cei ai SIDE care îi supravegheau casa?

— Okay.

— Cât despre obținerea banilor pentru răscumpărare, n-ar fi fost nevoie decât de un telefon, să-i spună cuiva – probabil bancherului său; erau vechi prieteni – să-i facă rost de cinci sute de mii sau un milion, în bani lichizi și să-i aducă aici cât mai repede. Un curier este posibil să fi fost în același avion cu mine,

dacă mă gândesc bine, plus că există un zbor American Airlines direct din Dallas. Sau putea să fi închiriat un Citation sau ceva asemănător. Are – avea – banii necesari și era disperat.

— Da, aprobă Hall gânditor, apoi întrebă: Tu unde ești?

— Sunt cu ambasadorul Silvio în biroul său.

— Știe că ai fost trimis acolo de președinte?

— Da, domnule.

— Care e următorul tău pas? Știi că va întreba asta.

— Mă voi duce la spital. Poate când își va reveni…

— Cum voi putea să iau legătura cu tine?

— Santini, amicul lui Joel, mi-a împrumutat un telefon mobil. Nu știu dacă pot primi apeluri din State, dar știu că eu pot suna.

— Dă-mi numărul.

Nouăzeci de secunde mai târziu, în vreme ce Castillo îl ținea în mână, mobilul sună.

— Castillo.

— Funcționează, se pare, spuse Hall. Mă întorc pe linia securizată.

După două secunde, Hall spuse:

— Puteam să spun asta și pe mobil. Ținem legătura, Charley. Ține-mă la curent cu tot ce afli.

— Da, domnule.

Hall întrerupse legătura fără alte cuvinte.

— Casa Albă. Ați terminat?

— Închide legătura, te rog, spuse Castillo și puse apoi receptorul în furcă. Simți ochii lui Silvio ațintiți asupra sa.

— Crezi că Jack Masterson încerca să achite recompensa? întrebă acesta.

— Domnule, asta e una…

La difuzorul interfonului se auzi o voce de femeie.

— Domnule ambasador, secretarul de la Externe este pe doi.

Silvio se întinse spre telefon.

— Bună dimineața, Osvaldo… Osvaldo, întotdeauna mă bucur să te primesc când dorești… E bine așa. Te aștept… Apreciez asta, Osvaldo. Și sunt de acord, e o adevărată tragedie. Te aștept.

Silvio întrerupse legătura cu degetul, dar rămase cu receptorul în mână.

— Ministrul de Externe solicită oficial o audiență, cât mai urgent, explică Silvio. Și, personal, a spus că i se frânge inima. Îl cred; se înțelegea foarte bine cu Jack.

Castillo încuviință din cap, dar nu spuse nimic.

Silvio ridică degetul de pe clapetă, apoi apăsă un buton de pe consolă.

— O, Sylvia. Mă bucur că ai ajuns. Poți veni imediat, te rog? Mulțumesc.

Închise și se uită din nou la Castillo.

— Ministrul de Externe, cândva în timpul audienței noastre, mă va întreba cum intenționez să gestionez incidentul în relație cu presa. Pentru a evita să-i rănesc sentimentele manifestându-mi îndoiala cu privire la sugestiile lui în această privință, am să-i arăt ceea ce am trimis deja presei.

După câteva clipe, o femeie ușor corpolentă, aproape de cincizeci de ani, vârî capul în biroul lui Silvio. Avea ochelari cu rame groase înfipți în părul cărunt și întrucâtva neîngrijit. Silvio îi făcu semn să intre.

— Bună dimineața, Sylvia! spuse ambasadorul.

— Cu tot respectul, domnule ambasador, da' ce-i așa bun la ea? Jack a fost unul dintre oamenii buni. Iar copiii ăia, sărmanii!

— Sylvia, acesta este domnul Castillo. Domnule Castillo, aceasta este don'șoara Sylvia Grunblatt, ofițerul nostru de afaceri publice.

Strângerea de mână oferită de domnișoara Grunblatt sugera că, deși îl considera un obicei ciudat și o irosire totală a timpului său, se resemna să o facă.

— Cât ai auzit din poveste, Sylvia?

Femeia se uită la Castillo ca și când s-ar fi întrebat ce putea spune în fața unui om pe care nu-l cunoștea.

— Ken Lowery mi-a făcut o informare mai devreme, spuse ea într-un târziu, apoi a sunat și mi-a zis că este la Spitalul German, iar eu am trecut pe acolo venind aici. Mi-a spus aproape tot.

— Ministrul de Externe e în drum spre ambasadă. Când va ajunge, vreau să-i pot spune ce am trimis presei.

— Și anume?

— În deschidere, aș vrea ceva în ideea că suntem recunoscători guvernului argentinian – pe care ne-am bazat pentru a rezolva acest tragic eveniment încă de la debutul său – pentru intensele lui eforturi, în care avem toată încrederea.

Domnișoara Grunblatt cumpăni la asta cam un sfert de minut.

— Okay. Ce altceva?

— Sylvia, am învățat de la tine că atunci când totul se duce de râpă trebuie să spunem adevărul.

— Și care este adevărul?

— Știm doar că doamna Masterson a dispărut în împrejurări care sugerează că a fost răpită și că soțul său a fost ucis, probabil de către răpitori, iar ea a fost lăsată în taximetru cu el.

— Okay, spuse femeia. Trec imediat la treabă.

— Îi va lua, să zicem, cincisprezece minute ca să ajungă aici.

— Veți avea comunicatul până atunci, domnule ambasador.

— Aș vrea să arunc și eu o privire peste ce va compune doamna Grunblatt, vă rog, zise Castillo.

Asta îi aduse o privire de gheață. Femeia spuse:

— Sunt domnișoara Grunblatt, domnule Costello.

— Și eu sunt Castillo, domnișoară Grunblatt.

— Crezi că ai vrea să adaugi ceva, domnule Castillo? întrebă Silvio.

— O, nu, domnule. Aș vrea doar să știu care este poziția oficială.

— Mi-este permis să întreb cine e domnul Castillo? zise ea.

— Lucrează pentru președinte, Sylvia, ceea ce înseamnă că îi spunem tot ce vrea să știe.

— Lucrul ăsta e de domeniu public? întrebă ea.

— Categoric nu, spuse Castillo.

Ea ridică ambele mâini, cu palmele spre exterior, în semn că nici cu fierul roșu n-ar fi putut scoate cineva informația aceasta de la ea.

Castillo îi adresă un zâmbet.

— Îi ucideți pe oamenii care vi se uită peste umăr cât timp lucrați? întrebă Charley.

— Doar dacă mi se uită în decolteu, zise domnișoara Grunblatt. Atât de mult vă doriți să vedeți ce voi compune?

— Aș vrea să văd comunicatul înainte să merg la Spitalul German, zise el.

— Sigur, de ce nu? făcu ea.

— Mă voi ocupa să ai o mașină cu șofer, domnule Castillo, spuse ambasadorul.

— Pot lua un taxi, domnule.

— Fă-mi plăcerea asta, zise ambasadorul.

— Mulțumesc, domnule.

TREI

— Ce credeți, deci? întrebă domnișoara Grunblatt.

— Cred că exact asta își dorește ambasadorul, răspunse Castillo. Cine primește comunicatul?

— Odată aprobat de șefu', îl voi trimite prin e-mail mai întâi la *Herald* – acesta este ziarul de limbă engleză de aici – și apoi la AP, apoi la *New York Times*. După care îi sun ca să le spun că l-am trimis. Și în sfârșit îl remit tuturor celorlalți – la media locală.

— Trimiteți un exemplar prin fax și lui Karl Gossinger la Four Seasons.

— El cine este?

— Lucrează pentru publicația germană *Tages Zeitung*.

Și el va parafraza fără rușine fiecare cuvințel bine cumpănit și-l va expedia ca fiind creația sa.

Femeia se uită curioasă la el, dar nu spuse decât:

— Considerați-o ca și făcută.

Ușa biroului se deschise și intră un tânăr înalt și musculos în haine civile. Sacoul său de tweed nu reușea să ascundă revolverul de la brâu. Castillo era convins că acesta era unul dintre paznicii pușcași marini.

— Domnul Castillo?

— Da.

— Domnule, am mașina pregătită atunci când veți dori să plecăm.

— Acum e bine, zise Castillo. Se uită la domnișoara Grunblatt: Mulțumesc.

— Dacă aflați ceva acolo, o să păstrați secretul, nu-i așa?

— Dumneata vei fi a doua care va afla.

•

Pușcașul marin îl conduse la un BMW al ambasadei aflat în subsol și-i ținu portiera din spate deschisă ca să urce.

— Te-ar deranja dacă aș merge în față? întrebă Castillo.

— Nu, domnule. Cum doriți, domnule.

Castillo dădu ocol botului mașinii și deschise portiera din dreptul pasagerului. Pe scaun era o trusă de toaletă.

— E o trusă de toaletă pe scaun, anunță el. E a ta?

— Nu, domnule. E pentru dumneavoastră, domnule.

— Ambasadorul crede că trebuie să mă bărbieresc?

— E o armă, domnule. Un pistol.

— Serios?

Castillo trase fermoarul borsetei. Era un pistol semiautomat Beretta de 9 mm.

Frumos gest din partea lui Silvio.

Luă pistolul și apăsă butonul de scoatere a magaziei. Aceasta nu ieși. Se uită. Nu avea magazie.

— Domnule, este un pistol semiautomat Beretta Model 92, calibru 9 milimetri.

— Fir-aș să fiu!

— Da, domnule. Trage cincisprezece gloanțe imediat ce apăsați trăgaciul.

— Mai puțin ăsta.

— De ce, domnule?

— N-are d-alea, cum le cheamă? „Gloanțe”?

— Domnule, *cartușele* se țin într-o magazie.

Ridică demonstrativ o magazie plină și doar atunci începu Castillo să priceapă că era luat peste picior.

— Ce grad ai, „sergent”? întrebă Castillo, întinzându-se după magazie.

— Sergent de stat-major, domnule.

Dădu drumul magaziei cu mare reținere. Castillo o luă, verifică să nu fie vreun glonț pe țeava pistolului, apoi introduse magazia în mânerul armei.

— Nu vreau să mergem mai departe cu asta, sergent, ceea ce înseamnă că acum e ultima dată când îmi mai spui „domnule”. Adevărul adevărat e că eu sunt cadru militar.

— Domnule, ambasadorul n-a spus nimic…

— Ce parte din „nu-mi mai spune domnule” n-ai înțeles?

— Scuze, d…

— Cred că ambasadorul nu știe că sunt cadru militar. La drept vorbind, sunt maior și acesta este și motivul pentru care îți pot da ordine.

— Da, d…, începu sergentul, apoi: Maior, îmi vine automat. Mă adresez cu „domnule” civililor tot timpul.

— Păi, încearcă să nu mi te adresezi și mie, okay?

— Da, domnule. O, la naiba!

— Îmi pare rău că am adus discuția aici, zise Castillo, chicotind. Să mergem, sergent.

PATRU

Camera 677, Spitalul German

Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina
9:40, 23 iulie 2005

În holul spitalului erau o jumătate de duzină de agenți ai Policía Federal în uniformă și când Castillo întrebă de doamna Masterson, unul dintre ei, un sergent, se apropie de el întrucâtva amenințător.

— *Señor*, începu el.

Atunci veni spre el un bărbat înalt și bine îmbrăcat.

— *Señor* Castillo?

Charley încuviință din cap.

— Veniți cu mine, vă rog, *señor*.

— Ia-ți o cafea, i se adresă Castillo pușcașului marin.

— Ambasadorul a spus să nu vă scap din ochi.

— Bravo, fără „domnule”, observă Charley. Spune-i ambasadorului că nu s-a putut cu mine. Nu-ți face griji.

Aproape mușcându-și limba ca să nu spună „domnule”, pușcașul marin rosti:

— Mă găsiți aici.

Individul înalt îl pofti pe Castillo în lift, salutând un alt bărbat bine îmbrăcat aflat înăuntru când intrară ei. Însoțitorul lui apăsă butonul pentru etajul cinci.

Pe o plachetă scria că liftul fusese construit de Seimens.

Iar holul de la intrare era imaculat, cu podeaua strălucind de curățenie. *Și cu panoul ăla* RAUCHEN VERBOTEN! *în alb și roșu*!

Chiar că e german spitalul ăsta german.

Când ușa se deschise, Castillo văzu alți polițiști în uniformă și bărbați bine îmbrăcați, despre care își spuse că erau aproape sigur agenți SIDE.

Individul înalt îl conduse de-a lungul unui coridor la o ușă, o deschise și-l invită să intre.

Colonelul Munz se afla în încăperea care era un soi de centru de monitorizare. Pe perete erau un șir de monitoare – toate de producție germană.

— M-am gândit că cel mai bine ar fi dacă *señor* Darby și *señor* Lowery ar vorbi cu doamna Masterson, îl întâmpină Munz, căci nu cred că acum o încearcă sentimente prea bune față de orice este argentinian.

Îl concedie pe individul înalt cu o fluturare a mâinii, apoi indică spre monitoare. Pe unul dintre ele Castillo o vedea pe doamna Masterson. Era în halat de spital, ședea în capul oaselor pe pat. Lowery stătea de-o parte a ei și Darby de cealaltă. Ceva dintr-o pungă de plastic îi picura în braț. Îl auzea pe Darby vorbindu-i, însă nu putea să distingă ce spunea.

— De când și-a recăpătat luciditatea? întrebă Castillo.

— Cam de zece minute, răspunse Munz. I-au găsit un drog în sânge. Îi administrează ceva care să-l neutralizeze. În mod evident, funcționează.

— Nu aud ce spun.

Munz se duse la montoare și crescu volumul.

Darby o asigura că micuții sunt bine, că se află sub protecția poliției argentiniene și a personalului de securitate de la ambasadă.

Castillo avea sentimentul că Darby își repeta asigurările, însemnând că ea încă nu ieșise complet de sub influența acelei substanțe narcotice.

Auzi bâzâitul mobilului lui Munz.

— *Hola*?, răspunse acesta, dar apoi schimbă pe germană.

În scurt timp deveni evident că vorbea cu cineva puțin sau mai probabil deloc impresionat de colonelul Munz de la SIDE. Explicațiile lui cum că se întâmplase ceva ce-l împiedicase să vină acasă, așa cum promisese, sau măcar să sune, aparent nu ajungeau la urechi înțelegătoare. Cel mai probabil, *El Coronel* Munz vorbea cu *señora* Munz.

Castillo își îndreptă din nou atenția la întrebările blânde pe care Darby i le adresa doamnei Masterson.

Femeia nu avea multe să-i spună. Din momentul în care fusese luată și simțise înțepătura unui ac hipodermic în fese, nu-

și amintea aproape nimic până când se trezise în taximetru, alături de soțul ei mort.

Nu-i văzuse bine pe răpitori; nu știa nici măcar câți fuseseră. Nu avea idee unde se aflase. Nu putea să descrie încăperea în care fusese ținută.

Lui Castillo tocmai îi venise o idee neplăcută, una care-l rușina – *Iisuse*, *probabil că încă e plină de drogul ăla* –, când Munz îi vorbi în germană.

— De ce suspectez că vorbești germana, Herr Castillo?

Charley se întoarse către el.

— În timp ce discutam cu soția mea, folosind un apăsat accent hessian, ți-am văzut reflexia într-un monitor. Zâmbeai.

De ce naiba minte ea? *Și încă pe Darby*, *care este un vechi și apropiat prieten*?

— Vinovat, recunoscu Castillo, vorbind în germană. Mama era nemțoaică. Hessiană, la drept vorbind.

Și trebuie să trimit un e-mail la Tages Zeitung, *în care nu cred că voi aminti de Munz*.

Și vreau să-l sun pe Pevsner.

Trebuia să-i iau numărul de telefon; *nu am decât numărul de mobil al lui Kennedy*.

Ei, *poate fie să-mi dea numărul*, *fie să-i transmită lui Pevsner să mă sune*.

Poate că ea e doar speriată. *Are tot dreptul să fie*.

Trebuie să știe că Darby este agent de informații sub acoperire și că, *acum*, *e în siguranță în mâinile lui*.

— Serios? făcu Munz. De unde din Hessa era mama ta, mai exact?

Iisuse, *oare urmărește ceva*? *Să fi făcut legătura dintre mine și Gossinger de la Four Seasons*? *Santini și Darby au spus amândoi că cei de la SIDE sunt buni*.

— Dintr-un orășel numit Bad Hersfeld.

— Îl știu. Familia tatii era din Giessen, iar a mamei din Kassel.

— Și tu cum ai ajuns aici?

— Aici m-am născut. Într-o zi, poate, o să-ți povestesc cum au ajuns părinții mei aici. Dar și ai soției mele.

— Okay.

Doamna Masterson nu e drogată. *Ia conștient decizii*. *Minte*.

Munz se răzgândi.

— Ai auzit vreodată de Organizația Gehlen?

Castillo clătină din cap că nu.

•

Imediat după al Doilea Război Mondial, un general german, ofițer de stat-major, Reinhardt Gehlen, care se ocupase de „contraspionajul pe zona de est”, se dusese la americani și se oferise să le dea nu doar dosarele lui, dar și întreaga rețea operativă – care includea, printre alte lucruri de mare valoare informațională, spioni infiltrați în Armata Sovietică și în Moscova.

Prețul pe care-l ceruse fusese ca niciunul dintre ofițerii lui să nu fie judecați ca naziști și ca americanii să aranjeze scoaterea familiilor lor din Germania și ducerea lor într-un loc sigur – America de Sud sau, preferabil, Argentina –, urmând ca soții lor să le reîntâlnească mai târziu.

Înțelegerea a fost parafată.

Când Castillo auzise prima oară povestea, pe când era cadet la West Point, fusese fascinat. Se întrebase atunci cine luase decizia de a bate palma cu Gehlen; trebuie să fi fost cineva cu rang foarte înalt. Dacă povestea ar fi ieșit la iveală, s-ar fi soldat cu un cataclism politic.

De atunci încerca – și în anii în care avusese acces la dosare ultraclasificate – să afle mai mult. Nu descoperise mare lucru. Concluzia la care ajunsese, fără a avea vreo dovadă, era că decizia de-a discuta cu Gehlen îi aparținuse însuși președintelui Harry S. Truman, probabil la recomandarea generalului Eisenhower, care la vremea aceea era comandat-șef în Europa. Aproape imediat ce Roosevelt murise și Truman începuse să poarte tratative cu Uniunea Sovietică, el conștientizase amenințarea roșie.

•

— Mama a venit aici în 1946, iar tata în 1950, urmă Munz. El a devenit unul dintre puținii instructori civili de la Academia Militară. Când a murit, acum mai mulți ani, a fost îngropat destul de aproape de un om pe nume Hans von Langsdorff. Nu-ți spune nimic numele ăsta?

— Căpitanul lui *Graf Spee*, zise Castillo.

De ce îmi povestește așa ceva?

Ca să înțeleg că este unul dintre băieții buni?

Poate Darby îl are la degetul mic și vrea să știu asta?

Sau poate vrea să cred că este muy simpatico *și că de aici înainte îl voi privi ca pe un amic și-i voi spune lucruri pe care n-ar trebui să le spun*.

Ei bine, n-am timp să stau aici și să joc jocuri cu el.

— Când domnul Darby va ieși de acolo, îi spui, te rog, să-mi dea un telefon? Nu văd ce rost are să pierd vremea aici.

— Fără doar și poate, acceptă Munz.

CINCI

Camera 1550, Hotelul Four Seasons

Cerrito nr. 1433
Buenos Aires, Argentina
10:35, 23 iulie 2005

— Ce zici să mergem la bar și să luăm o cafea pe care să o bei cât mă vei aștepta? îi spuse Castillo sergentului, când intrară în holul hotelului.

— Ne întoarcem la ordinul ambasadorului de-a nu vă scăpa din ochi.

— Am nevoie de treizeci de minute departe de ochii tăi, spuse Castillo. De consideri necesar, sergent, sună-l pe ambasador și spune-i că ți-am cerut asta. Altfel, faptul că ai așteptat la bar va fi micul nostru secret.

— Aș spune „Da, domnule", dar m-ați instruit să n-o fac. Numai să nu mă lăsați baltă aici, vă rog. Asta m-ar pune într-o situație dificilă.

— Cobor în treizeci de minute, poate mai puțin de atât, îl liniști Castillo.

Îl conduse pe sergent la bar, îi luă un bon de comandă, îl semnă – asigurându-se că sergentul nu vede semnătura lui Gossinger –, după care urcă în cameră cu liftul.

Acolo, pe Herr Gossinger nu-l aștepta niciun comunicat de presă venit prin fax de la ambasadă; și nu-l aștepta nici la recepție, când sună să se intereseze. Se întrebă dacă domnișoara Sylvia Grunblatt omisese să-l trimită sau dacă o făcuse intenționat. Castillo știa că asta nu avea importanță în

clipa aceea. Își scoase laptopul și, reconstituind din memorie comunicatul de presă, scrise povestea diplomatului ucis, după care i-o trimise prin e-mail lui Otto Göerner la *Tages Zeitung*. Se gândi să-l sune imediat, dar hotărî că poate oricum nu ar fi citit materialul pe loc și că-i va telefona după ce va fi vorbit cu Pevsner.

Alex Pevsner răspunse la mobilul lui Kennedy la al doilea țârâit.

— *Hola*?

— Tu ești, Alex?

— Acum treizeci de minute am aflat ce s-a întâmplat. Mă gândeam că vei suna și știam că n-ai numărul de aici, așa că i-am cerut lui Howard mobilul. Trebuia să-ți fi dat numărul meu. Cum se simte doamna Masterson?

— Ai auzit și de asta? întrebă Castillo, continuând fără să-i aștepte răspunsul: Au dopat-o – bupivacaină, am înțeles – și nu-și amintește prea multe din ce s-a întâmplat.

— Dar va fi bine?

— Așa cred. Da.

— Anna era îngrijorată.

— Presupun că tu n-ai aflat nimic nou.

— Sursa mea – și e apropiat de un om pe nume Munz, care e motorul SIDE – mi-a spus că el nu crede că aceasta a fost o răpire pentru răscumpărare.

— A spus ce crede că este?

— N-are idee și, aparent, nici colonelul Munz nu are. Dacă aflu ceva, îți spun. E-n regulă dacă te sun pe numărul ăsta?

— Sigur.

— Stai să-ți dau numerele de aici, spuse Pevsner și i le dictă.

•

— Göerner.

— Ai primit articolul meu despre cazul Masterson?

— Sunt bine, Karl. Dar tu? Am fost puțin îngrijorat.

— Din ce cauză?

— Am primit articolul tău. Foarte interesant. Până acum, nu s-a transmit nimic pe agenții sau pe CNN.

— Se va transmite în scurt timp.

— Sunt impresionat de… cum se zice în State? De „lovitura” ta jurnalistică.

— Păi, încerc și eu să câștig o pâine.

— Sper că n-ai avut timp să te ocupi de scandalul legat de „Petrol contra hrană” de care ți-am pomenit.

— N-am avut. De ce întrebi?

— Am primit ieri un articol de la corespondentul nostru din Viena. Te-aș fi sunat să-ți spun, dar, ca de obicei, n-am știut unde să te găsesc. Dacă-ți verifici e-mailul, vei găsi un mesaj destul de neprietenos din partea mea. De asemenea, ai un mesaj cam fără perdea și pe mesageria vocală de la Mayflower, în Washington.

— Ce fel de articol?

— Poliția din Viena a fost chemată la un apartament de pe Cobenzlgasse să vadă ce este cu mirosul oribil care ieșea de acolo. Provenea de la cadavrul în descompunere – din câte se pare, era mort de vreo zece zile – al unui libanez pe nume Henri Douchon.

O imagine a Cobenzlgasse, strada pietruită din Grinzing care urca dealul spre Pădurea Vieneză, apăru în mintea lui Castillo. În culmea acelui deal îl întâlnise prima dată pe Alex Pevsner.

— Cine e individul?

— Din câte mi s-a spus, era un intermediar, un intermediar foarte important, în aranjamentul „Petrol contra hrană”; partea ilegală.

— Și ce legătură are asta cu mine?

— Din cele relatate de corespondent, înainte să-i taie gâtul lui Herr Douchon – aproape decapitându-l – i-au smuls câteva unghii și mai mulți dinți. Era legat de scaun.

— Iisuse!

— Nu vreau că știu eu cine să-ți smulgă dinții cu cleștele, Karlchen, cu atât mai puțin să-ți ia gâtul. Vreau să uiți tot ce ți-am spus despre o posibila legătură argentiniană în asta.

— Porumbelul ți-a ieșit deja pe gură, Otto.

— Dacă aș fi reușit să dau de tine ieri, ți-aș fi spus să nu pui întrebări, orice fel de întrebare, despre „Petrol contra hrană”, transferul banilor în Argentina sau orice altceva cât de cât legat de subiect.

— Nicio grijă, acum n-aș avea timp. Urmăresc o poveste de răpire.

— Da, sunt convins de asta, spuse Göerner.

Asta a fost o aluzie nu foarte bine mascată referitor la ceea ce știe că fac în viață.

— Unul dintre motivele pentru care te-am sunat este să te întreb ce crezi – așa, pe negândite – că ar putea determina pe cineva să răpească soția unui diplomat?

— Când am dat articolul tău editorului de știri străine – va apărea în toate ziarele, sub semnătura și cu fotografia ta – el m-a întrebat: „Masterson nu e jucătorul ăla de fotbal care a primit șaptezeci și cinci de milioane de dolari după ce a fost călcat de un camion care transporta cărbuni?”

— Baschet, șaizeci de milioane și camionul transporta bere, zise Castillo.

— Astea nu apăreau în articolul tău, Karlchen, spuse Göerner. Să vedem dacă AP sau CNN sau BBC le menționează. Atunci, noi fie îi citățm pe ei la închiderea ediției, fie tipărim știrea pe coloană separată, ca apendice.

De ce naiba nu le-am menționat eu? *Doar scriam un articol de presă*, *nu un comunicat al ambasadei*.

Pentru că tu nu ești un jurnalist adevărat, *uite d-aia*.

— Trebuia să apară în articol, spuse Castillo.

— Cât ai spus, șaizeci de milioane? Sunt sigur că asta l-ar motiva pe un răpitor.

— Una dintre sursele mele, una bună – *știi cine este*, *Otto*. *Alex Pevsner* –, tocmai mi-a spus că polițiștii cu rang superior de aici – se numesc SIDE, un fel de combinație între CIA și FBI – se îndoiesc că răpirea și asasinatul ar avea vreo legătură cu primirea unei recompense.

— Un motiv în plus să nu pui întrebări încuietoare când ești departe de casă. Sunt oameni foarte neplăcuți pe lume, Karlchen. Oameni dispuși să atragă toată atenția pe care răpirea soției unui diplomat american și apoi uciderea acestuia le-o poate aduce n-ar ezita să omoare un jurnalist de la un ziar german nu foarte important dacă li s-ar părea că acesta pune întrebări impertinente.

— Hei, sunt băiat mare, Otto.

— Unul atât de mare încât niciodată nu l-a încăput pielea, zise Göerner. Dar mi s-a părut că mai lipsește ceva din articolul tău, Karl. Acum ce se întâmplă?

— Nu știu la ce te referi.

— „Ambasadorul Joe Blow a declarat că rămășițele pământești ale lui Masterson vor fi trimise cu avionul în Statele

Unite pentru a fi înhumate în Cimitirul Național Arlington”. Ceva de genul ăsta.

— Nu știu, Otto. Dar voi afla și-ți voi trimite.

— Editorului tău i-ar plăcea dacă ar fi posibil să însoțești rămășițele pământești în Statele Unite și să transmiți un reportaj complet de la ceremoniile funerare.

— Nu sunt sigur că ar fi posibil.

— Nu sunt sigur că te-ai duce nici dacă ar fi posibil. Eu însă nu sunt decât un bătrân care își face griji pentru nașul copiilor lui și m-am gândit să întreb.

— Otto…

— Stai un minut, zise Göerner. Tocmai a venit pe Agenția France Press, spuse el. Ei zic șaptezeci de milioane și jucător de baseball.

— Ascultă la mine, sunt șaizeci de milioane și baschetbalist.

Mobilul lui Castillo bâzâi.

— Tocmai a prins glas telefonul meu. Trebuie să închid, Otto. O să te țin la curent.

— După ce-mi dai numărul telefonului ăluia și-mi spui unde stai, spuse Göerner.

— Stai așa, rosti Castillo în mobil, apoi îi dădu lui Otto numărul de mobil și pe cel al camerei sale de la Four Seasons.

— Te rog, Karlchen, ai mare grijă, spuse Otto.

— O să am. Mersi, Otto.

— *Auf wiedersehen*, Karlchen.

•

— Scuze, vorbi Castillo în mobil. Eram pe cealaltă linie.

— Cât îți va lua să obții o linie sigură, Charley? întrebă secretarul Securității Naționale.

— Zece-cincisprezece minute.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise Hall. Aștept. Face ca toți dracii.

Legătura se întrerupse.

Castillo nu se îndoia că cel care făcea ca toți dracii era președintele Statelor Unite.

VI

UNU

Centrul de Comunicații

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina
11:00, 23 iulie 2005

Când intră Castillo, bărbatul zvelt care stătea în spatele mesei se ridică în picioare. Purta costum și cămașă albă apretată, însă nu era nimic la el – ținută, tunsoare scurtă, atitudine – care să-i arate lui Charley că era cadru militar.

— Domnul Castillo?

— Întocmai. Am nevoie de o linie sigură cu Casa Albă. Am toate aprobările.

— Domnule, ambasadorul a lăsat vorbă că, dacă veniți, vrea să vă vadă numaidecât.

La dracu'!

Situațiile de genul ăsta n-au fost explicate la cursul de Ascultare Ordine 101 de la Point. Acolo, regula era simplă: execuți ultimul ordin primit pe cale ierarhică. Ultimul ordin pe care l-am primit a fost să sun cât de repede posibil. Și, teoretic vorbind, ambasadorul Silvio nici nu are dreptul legal să-mi dea ordine.

Sau are? Este ambasador extraordinar și plenipotențiar al Statelor Unite ale Americii.

Iar maiorul C.G. Castillo nu-i va spune ambasadorului Silvio, în ambasada sa, că nu are timp de el acum, dar că va încerca să-i facă loc în programul lui aglomerat cât mai repede cu putință.

— Mulțumesc, spuse Castillo și se îndreptă spre biroul ambasadorului.

•

— Voiați să mă vedeți, domnule? zise el, când secretara lui Silvio îl introduse în birou.

— Da, voiam. Mulțumesc că ai venit atât de repede. Voiam doar să-ți spun că personalul de securitate a fost alertat și așteaptă instrucțiunile tale.

Despre ce mama naibii vorbește?

— Cum adică, domnule?

— N-ai nicio idee despre ce vorbesc, nu-i așa?

— Nu, domnule. Nu am.

— Mă gândeam eu. Pot să te întreb ce faci în ambasadă?

— Domnule, am primit instrucțiuni să iau legătura cu șeful meu… cu secretarul Hall… pe o linie sigură cât de repede posibil.

— Că veni vorba, eu tocmai am purtat o discuție foarte interesantă cu șeful meu. Ei, de ce nu vorbești cu șeful tău și, când termini, putem să ne comparăm notițele, ca să zic așa.

— Domnule, am neplăcutul sentiment că am făcut ceva care a supărat.

— Sunt supărat, sincer, dar nu din pricina ta, domnule Castillo, mărturisi Silvio. Într-un fel, aș spune că noi doi suntem frunze purtate de aripile aceluiași vânt de furtună.

Charley nu știa ce să spună.

— Haide, vorbește cu secretarul Hall și apoi întoarce-te la mine, zise Silvio.

— Da, domnule.

•

— Hall.

— Charley, domnule.

— Dă-mi voie să trec direct la subiect, începu secretarul Hall. Din ordinul direct al președintelui, maior Castillo, ești împuternicit (a) să întreprinzi orice acțiune consideri că este necesară pentru protejarea familiei răposatului J. Winslow Masterson pe durata șederii lor în Argentina și (b) să le oferi siguranța întoarcerii…

— Iisuse Hristoase!

— Lasă-mă să termin, Charley. Din ordinul președintelui, am trecut toate astea pe hârtie.

— Scuze, domnule.

— Și (b) să le oferi siguranța întoarcerii în Statele Unite; și (c) ești împuternicit să-ți asumi răspunderea pentru investigarea

răpirii doamnei Elizabeth Masterson și a uciderii domnului Masterson. Făcu o pauză. Ai înțeles până aici?

— Da, domnule.

— Ambasadorul Statelor Unite în Buenos Aires a fost informat despre această directivă prezidențială și instruit să-ți ofere orice consideri necesar pentru îndeplinirea sarcinilor tale. Directorii CIA și FBI au fost, de asemenea, informați în acest sens și instruiți să-ți pună la dispoziție tot suportul logistic și uman de care ai nevoie pentru îndeplinirea sarcinilor astfel stabilite.

— Dumnezeule!

— Ți-am spus că face ca toți dracii. A început când a dat cu pumnul în masă și-a declarat: „Asasinarea unui oficial al Ambasadei Statelor Unite este inacceptabilă”, și de-aici încolo s-a încins tot mai tare. Nu cred că l-am mai văzut așa de furios de când eram sub foc deschis în Vietnam.

— Domnule, știți că nu sunt calificat să fac așa ceva.

— Se pare că președintele crede că ești.

— Din câte am văzut, toți, de la ambasador în jos, au făcut tot posibilul… și fac în continuare tot posibilul.

— Dar președintele nu este de aceeași părere. Chestiunea asta nu se discută, Charley. Un alt citat.

— Da, domnule.

— Pentru a te ajuta în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, directorul CIA l-a informat pe șeful oficiului de acolo că trebuie să se afle la ordinele tale, iar directorul FBI a primit ordin să trimită acolo o echipă de experți ai Biroului pentru a te asista la investigație. La fel, comandantul-șef al Centrului de Comunicații a primit ordin să trimită o aeronavă, împreună cu personalul de securitate aferent, pentru repatrierea rămășițelor pământești ale domnului Masterson și a familiei sale în Statele Unite. Am înțeles de la generalul Naylor că avionul va fi gata de plecare într-o oră – ceea ce înseamnă că acum probabil este în aer – și ofițerul senior de la bord a fost pus sub ordinele tale.

— Domnule…

— Ce parte din „asta nu se discută” nu ai reținut, Charley?

— Înțeleg, domnule.

— Singurul lucru pe care vreau să-l aud de la tine – pe lângă „rapoarte cât mai dese despre orice element nou apărut”, desigur – este ce asistență crezi că-ți trebuie.

Castillo expiră audibil.

— Cum vor veni aici experții FBI? Un transport al Forțelor Aeriene?

— Au avionul lor.

— E posibil să-i trimiteți pe Jack Britton și Betty Schneider cu unul dintre cele două avioane?

— Mi se pare ciudat că întrebi, Charley. Imediat după ce a început focul de artificii, Joel mi-a spus că, dacă ei doi tot își consumau de pomană energiile la academia de antrenament, l-a întrebat pe superintendentul școlii dacă nu-i poate scoate mai devreme, pentru a-i aduce aici să preia activitatea ta de citire a rapoartelor zilnice de informare. Presupun că tu nu știai nimic de asta?

— Nu, domnule. Nu știam.

— Obiecțiile superintendentului au fost două. Ar fi un precedent nefericit și el plănuia să le ceară amândurora să îndeplinească funcția de instructori.

— Domnule, sincer…

— Dar acum amândoi au fost chemați la ordine, li s-au emis legitimații și probabil că sunt deja pe drum încoace, dacă n-au și aterizat. Joel poate fi foarte convingător, dacă n-ai observat.

— Am observat, domnule.

— De ce-i vrei acolo?

— Pentru că sunt amândoi polițiști, iar eu nu, Betty e femeie, iar eu nu, și Jack e negru, iar eu nu.

— „Bun venit în Serviciul Secret. Nu despachetați; întoarceți-vă la aeroport, unde vă așteaptă un avion FBI. Castillo vă va explica totul când ajungeți în Argentina”.

— Puteți face asta, domnule?

— Adevărul e, Charley, că nu pot să *nu* o fac. Nu vreau să-i explic președintelui de ce nu ți-am dat ceva ce ai cerut.

— Domnule, ce ziceți dacă îl scoatem pe Dick Miller din spital și-l punem pe el să se ocupe de rapoartele zilnice de informare?

— Charley, știi la fel de bine ca mine că tocmai a suferit încă o operație la genunchi.

— Domnule, mi-a spus că imediat ce se poate da jos din pat, va intra în concediu medical, pentru recuperare.

— Și în schimb tu vrei să vină aici cu genunchiul în ghips și să frunzărească rapoartele zilnice?

— Cred că ar prefera să facă asta decât să zacă în pat la Walter Reed sau să se ducă acasă.

— Să văd ce pot afla, dar un refuz pe tema asta poate că l-aș putea justifica în fața președintelui. Chiar și în dispoziția în care e acum, cred că mi-ar înțelege explicația: „Domnule, maiorul Miller este la Walter Reed, se recuperează de pe urma unei operații la genunchi”.

— Da, să trăiți!

— Te sun când voi afla timpul aproximativ al sosirii celor două avioane.

— Mulțumesc, domnule.

— Charley, ai auzit vreodată vorba care spune că „nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită”?

— Da, domnule.

— Aproape că-mi pare rău – subliniez cuvântul *aproape* – că ai găsit afurisitul ăla de 727.

— Da, domnule.

DOI

— Doctore, se adresă la telefon secretarul Securității Naționale șefului secției de chirurgie ortopedică de la Centrul Medical Militar Walter Reed, aflat la celălalt capăt al firului, dați-mi voie să mă asigur că am înțeles bine. Dacă presupunem că-și va ține piciorul cât mai imobil posibil, nu există motiv ca maiorul Miller să rămână internat până la scoaterea ghipsului, iar asta nu se va întâmpla decât peste cincisprezece zile? Și i-ați adus asta la cunoștință și e liber să intre în concediu pentru recuperare?

Hall se uită la Joel Isaacson, care ședea într-un scaun de cealaltă parte a mesei, în vreme ce el repeta spusele doctorului:

— I-ați *recomandat personal* să se ducă acasă și să fie îngrijit de mama sa, pe care dumneavoastră o cunoașteți de când îl cunoașteți și pe maiorul Miller. Și credeți că ar trebui să știu că maiorul Miller este cel puțin la fel de încăpățânat ca tatăl lui, pe care îl știți de și mai mult timp decât pe mama lui, căci a refuzat să-și ia concediu medical, nesocotind recomandarea dumneavoastră personală.

Isaacson surâse și clătină din cap.

— Cu permisiunea dumneavoastră, doctore, îl voi întreba pe maiorul Miller dacă nu vrea să îndeplinească unele sarcini limitate – administrative – în biroul meu. Dacă este de acord, am un loc – cu room-service – unde să stea și pot obține un Yukon care să-l ducă și să-l aducă… Doar să nu-și forțeze piciorul? Asta se poate face, domnule.

•

— Joel, sună-l tu, îl instrui secretarul Hall. Dacă îi telefonez eu, va considera că e un ordin.

Isaacson încuviință din cap și se întinse după telefonul lui Hall. Acesta îi dădu un bilețel galben cu numărul de telefon de la Walter Reed și Isaacson îl formă.

— Pune pe difuzor, ordonă Hall.

•

— Dick, Joel Isaacson. Te-am sunat într-un moment bun?

— Moment bun pentru ce?

— Pentru a-mi spune cum te simți, de exemplu?

— Sunt până la cur, literalmente, îngropat în cinșpe kile de ghips.

— Cum te simți?

— Tu cum te-ai simți, Joel, dacă ai fi până la cur, literalmente, îngropat în cinșpe kile de ghips?

— Credeam că te lasă să pleci acasă în concediu de recuperare.

— Da, se străduiesc să mă convingă să fac asta.

— Tu nu vrei să mergi?

— Spune-mi, Joel, dacă ai fi îngropat până la cur în cinșpe kile de ghips de Paris ți-ai dori să-ți petreci zilele urmând cursurile prin corespondență oferite de Colegiul de Comandă și Stat-Major General?

— Nu înțeleg.

— Asta își dorește generalul-maior Miller pentru preaiubitul lui fiu. Are el o teorie despre utilizarea profitabilă a timpului, să nu irosești niciodată o secundă.

— Și tu ce vrei să faci cu timpul tău?

— Să urmăresc reluări ale *Hollywood Squares* și M*A*S*H la televizor. N-am reușit să le conving pe infirmiere să sară în patul meu.

— Avem nevoie de niște ajutor la birou. Câteva ore pe zi. Te-ar interesa?

— Joel, când ai fost sărutat ultima dată de un negru de un metru nouăzeci? Când ai nevoie de mine?

— Nici n-ai întrebat ce vrem să faci.

— Citându-l pe Clark Gable în *Pe aripile vântului*, film pe care l-am mai văzut de două ori de când stau aici, „Sincer, draga mea, mă doare în cot!”

— Dacă vin dimineață după tine? Încă ești bine primit în apartamentul lui Charley, presupun?

— Dacă vin eu însumi chiar acum? Și unde-i ticălosul ăla? Trebuia să-mi aducă o sticlă alaltăieri și s-a făcut că plouă.

— E în Argentina.

— Tocmai am văzut pe Fox News. Băieții răi i-au făcut felul Namilei Jack. Ce legătură are Charley cu asta?

— Îți spun când ajungi aici.

— Și, revenind la chestiune, când va fi asta?

— Stai așa, Dick, zise Isaacson. Decuplă difuzorul, acoperi receptorul cu mâna și se uită la secretarul Hall.

— Du-te după el, îi zise acesta.

— Dick, ajung acolo în să zicem, juma de oră, zise Isaacson.

— Bine, dacă doar de atâta ești în stare, spuse Miller și închise.

TREI

Castillo ieși din cabina telefonică și-i zâmbi individului care răspundea de camera de comunicații.

— Mulțumesc, zise el, apoi arătă spre filtrul de cafea: Ce șanse am să primesc o cană cu din aia?

— Mai bune nici nu se poate, domnule, răspunse bărbatul și-i dădu lui Castillo o cană de porțelan.

— Militar sau pușcaș marin? întrebă Castillo.

— Militar, domnule. Sergent Clasa Întâi.

— Nu-ți dorești uneori să fii un simplu militar? întrebă Charley. Să n-ai altă grijă decât, poate, o inspecție din partea inspectorului-general?

— Uneori, domnule. Dar și asta e destul de interesant, iar viața aici e bună.

— L-ai cunoscut pe domnul Masterson?

— Da, să trăiți! Unul dintre oamenii buni. Ce naiba se întâmplă?

— În momentul de față, nu știe nimeni, spuse Castillo.

Inclusiv sau poate mai ales cel care prin ordinul direct al președintelui este acum responsabil de investigație.

Și care e pe cale să devină cel mai nepopular om din ambasadă și toți, de la ambasador în jos, se vor pișa în capul lui.

Și pe bună dreptate.

Ei au făcut tot ce le-a stat în puteri, din sentimentul datoriei plus admirația față de Masterson și de soția lui, și n-a fost suficient.

Probabil gândesc: Un labagiu care se află în Buenos Aires de două zile este acum șef. Numai Dumnezeu știe ce-a zis jigodia aia despre noi când a obținut linie sigură cu Washingtonul.

Luă o gură de cafea, se arse pe buze și spuse:

— Rahat!

— Trebuia să vă spun că e caldă, zise sergentul de comunicații.

— E vina mea, răspunse Castillo.

Ei, măcar o situație ca asta am învățat să o rezolv la Point.

În esență, e de știut ce să nu faci.

Nu-i încolonezi pe soldați și le spui: „Iisuse, băieți, stați să auziți ce ordin tâmpit tocmai am primit".

Când primești un ordin de la superiori, indiferent cât este el de tâmpit – și cu tot respectul cuvenit, domnule președinte, decizia asta a dumneavoastră se încadrează perfect în această categorie –, fie refuzi să-l execuți, fie îl execuți.

Și cum ordinul acesta nu poate fi refuzat – el „nu se discută" și eu am depus jurământ solemn, fără vreo rezervă mentală de-a executa voios ordinele ofițerilor mei superiori, printre care fără-ndoială se numără și președintele – asta înseamnă că va trebui să apar în fața soldaților perorând despre entuziasmul de-a pune în practică genialul ordin pe care tocmai l-am primit. Și apoi să fac tot posibilul să-l execut.

— Pot lua asta cu mine? Ambasadorul vrea să mă vadă de-acum zece minute.

— Sigur, zise sergentul.

PATRU

— Domnule, tocmai am vorbit cu secretarul Hall, care mi-a comunicat ordinul președintelui.

— Președintele a fost extrem de clar referitor la ce dorește să se facă; ce dorește să faci tu, zise ambasadorul Silvio.

— Vă spun doar dumneavoastră, domnule, că sunt depășit de situație.

— Președintele nu pare să creadă asta, îl contrazise Silvio, și altceva chiar nu mai contează, nu?

— Da, domnule, așa cred.

— Le-am cerut tuturor celor implicați să vină în sala de conferințe. Deja sunt acolo.

— Le-ați comunicat ceva, domnule?

— M-am gândit să te întreb mai întâi pe tine ce dorești să le spun înainte de-a zice ceva.

— Domnule, cred că cel mai bine ar fi să le comunicați simplu faptele: că președintele v-a spus că m-a însărcinat să-i duc pe doamna Masterson și pe copii, și cadavrul domnului Masterson în siguranță înapoi în țară, și că acum eu sunt responsabil de investigație.

— Cam la asta mă gândeam și eu, zise Silvio. Înainte să mă sune președintele, am luat o decizie care nu cred că va fi pe placul echipei FBI care vine încoace.

— Da, domnule?

— Colonelul Munz a cerut permisiunea de-a autopsia cadavrul domnului Masterson și eu i-am dat-o. A fost o decizie grea.

— Nu sunt sigur că vă înțeleg, domnule.

— Intrăm aici într-o zonă cam cețoasă a legii și diplomației, zise Silvio. Au avut loc un asasinat și o răpire. Acestea sunt încălcări ale legii argentiniene. Uciderea unui oficial al guvernului SUA, oriunde ar avea ea loc, este o încălcare a legislației Statelor Unite, una dintre puținele infracțiuni care se poate pedepsi cu moartea…

Castillo își spuse: *Dacă-mi mai trebuia vreo dovadă a faptului că habar n-am ce se întâmplă*, *mie nici prin cap nu mi-a trecut să mă gândesc la asta*.

— … și teoretic măcar guvernul poate cere extrădarea făptașilor în Statele Unite, pentru judecată. Nu știu – n-am avut

încă timp să cercetez problema – unde se încadrează în asta răpirea doamnei Masterson, însă răpirea ei încalcă fără doar și poate legea în Argentina.

— Eu nici nu m-am gândit la asta, recunoscu Castillo.

— Ba eu m-am gândit puțin, zise Silvio. Acum, presupunând că cei care se fac vinovați de fapta aceasta sunt prinși, ei vor fi arestați de argentinieni și vor fi judecați de un tribunal argentinian. Problema pe care o văd în asta este că, dacă sunt găsiți vinovați, pedeapsa maximă care îi așteaptă este de douăzeci sau de douăzeci și cinci de ani de închisoare.

— Pedeapsa capitală nu se aplică, spuse Castillo.

— Și asta o spun doar pentru urechile tale, domnule Castillo, oricât de mult mi-ar plăcea să-i văd pe respectivii indivizi – cum e expresia aia? – „spânzurați de gât până la moarte”, lucrul acesta pur și simplu nu se va întâmpla.

Mai mult decât atât, extrădarea ridică unele probleme. Din nefericire, câțiva oficiali și, mai important, legiuitori argentinieni se opun oricărui lucru pe care noi, *norteamericanos*, îl cerem – probabil o moștenire a lui Juan Domingo Perón – cu regularitatea unui reflex pavlovian. Deși cred că extrădarea va fi până la urmă aprobată, nu sunt sută la sută sigur de asta.

În ecuație intră pedeapsa cu moartea. Când eram un tânăr ofițer consultant în Paris, a apărut cazul unui psihopat din Philadelphia care și-a băgat iubita în portbagaj și a lăsat-o să moară acolo de frică. Când fapta a fost în sfârșit descoperită și el a fost arestat, avocatul lui – acum senatorul Arlen Specter, ca fapt divers – l-a scos pe cauțiune și el s-a făcut nevăzut. În cele din urmă, l-am localizat în Franța. Când am încercat să-l extrădăm, oficialii și legiuitorii francezi, care par să împărtășească frenezia argentinienilor de-a refuza tot ce le cerem noi, americanii, s-au dovedit mai mult decât dificili.

Unul dintre motivele aduse în discuție pentru refuzarea extrădării a fost acela că noi avem pedeapsa cu moartea, iar ei nu. Au fost și altele, însă pe acesta l-au scos la înaintare ca argument moral major. Ne-au trebuit aproape douăzeci de ani pentru ca individul acela să fie scos din Franța. Asta s-a întâmplat doar acum câțiva ani. Și sunt sigur că pedeapsa capitală va fi folosită ca motiv al refuzului Argentinei de a-i extrăda pe făptași în cazul nostru.

— Am auzit povestea aceea, zise Castillo. Am câțiva prieteni la Departamentul de Poliție din Philadelphia.

Inclusiv un fost sergent pe nume Betty Schneider, *care în timp ce noi vorbim vine încoace și care s-ar putea să nu se arate deloc atât de bucuroasă de-a mă vedea pe cât voi fi eu de-a o vedea pe ea*.

— Doi dintre ei, domnule, urmă Castillo, au devenit agenți în cadrul Serviciului Secret. Am cerut să fie trimiși aici pentru a-mi da o mână de ajutor. Unul dintre ei este femeie și intenționez să o includ în serviciul de pază al doamnei Masterson. Celălalt este un detectiv strălucit, care va supraveghea investigația în locul meu. E un tip de culoare, lucru care cred că va fi de folos.

— Ai, deci, niște idei despre ce e de făcut? zise Silvio. Ceva îmi spune că nu ești deloc pe-atât de depășit de situație pe cât spui că ai fi.

O, *ba sunt*. *Am cerut oare să fie trimisă Schneider fiindcă voiam ca ea să se ocupe de doamna Masterson sau fiindcă nu izbutesc să mi-o scot din minte*? *Cum spune atât de bine Dick Miller*? *Că am lamentabila tendință de-a gândi cu capul sulei*?

— Ținând cont de toate acestea, continuă Silvio, mi se pare că se va face cel mai bine dreptate – pe cât ne îngăduie actualele împrejurări – dacă scursorile astea vor fi judecate și condamnate de un tribunal argentinian.

— Da, domnule. Înțeleg.

— Ceea ce înseamnă, desigur, că toate dovezile strânse vor fi reținute de sistemul judiciar argentinian; că extrădarea acestor oameni, chiar dacă până la urmă va fi aprobată, ar fi inutilă. Chiar de ne vom da de trei ori peste cap și totul va ieși bine, nu vom avea la mână nicio dovadă. Plus, simplu act – justificat, permis de lege, au ba – de-a cere extrădarea va răni categoric mândria Argentinei. Ar echivala cu a spune că nu avem încredere în sistemul lor juridic.

— I-ați comunicat președintelui concluzia la care ați ajuns, domnule ambasador?

— Discuția, domnule Castillo, a fost mai mult un monolog, explică Silvio. Crezi că mai este ceva despre care ar trebui să vorbim înainte să intrăm în sala de conferințe?

— Nu-mi vine nimic în minte, domnule.

CINCI

Toți cei care stăteau la masa lungă de conferințe amuțiră și se ridicară în picioare, când ambasadorul Silvio și Castillo intrară în sală.

Alex Darby era în capătul mesei. Kenneth Lowery ședea în dreapta lui, iar Tony Santini în stânga. Cei doi agenți FBI din Montevideo stăteau unul lângă altul. În jurul mesei mai erau o duzină de alți oameni. Castillo nu-i cunoștea după nume, însă pe unii dintre ei, pe cei de la Administrația Antidrog, îi știa de la sesiunea de brainstorming pe care Masterson o organizase cu o zi în urmă. Erau trei oameni în uniformă: un colonel de aviație, unul de armată și un sergent de artilerie marină.

Castillo îi identifică drept atașatul pe probleme de apărare, comandantul militar al misiunii și subofițerul responsabil cu paznicii pușcași marini. Toți îl priveau cu o curiozitate nedisimulată.

— Luați loc, vă rog, domnilor, ordonă Silvio, ducându-se în capul mesei. Acolo, puse mâinile pe speteaza scaunului. Pentru cei care n-au avut ocazia să-l întâlnească, acest domn este C.G. Castillo, venit în Argentina în calitate de agent al președintelui. Acum scurt timp, președintele mi-a transmis decizia sa de a-l însărcina pe domnul Castillo cu misiunea de-a gestiona toate aspectele acestei nefericite situații în care ne aflăm vizavi de șeful misiunii J. Winslow Masterson și familia sa. Președintele m-a mai informat și că secretarul de stat, secretarul Apărării și directorii Agenției Centrale de Informații și ai Biroului Federal de Investigații au fost, la rândul lor, puși la curent cu această decizie. Ambasadorul se uită apoi la Castillo. Domnule Castillo, aveți cuvântul.

Și se așeză în primul scaun de pe lateralul mesei.

Castillo se uită de jur-împrejurul său, în sală.

Nu văd prea multe fețe prietenoase. *De fapt, nu zăresc niciuna*.

Ei, *asta e*. *Îi dăm drumul*.

— Bună dimineața, domnilor, începu el. Prioritățile noastre sunt următoarele. Prima, protejarea doamnei Masterson și a copiilor ei. A doua, protejarea întregului personal al ambasadei.

A treia, cooperarea cu autoritățile argentiniene în ancheta lor cu privire la cele întâmplate.

Referitor la ultima dintre ele, după ce m-am consultat cu ambasadorul Silvio, am decis că vom merge pe presupunerea că autoritățile argentiniene îi vor găsi pe făptași, îi vor aresta și-i vor trimite spre judecată într-un tribunal din Argentina.

— Nici măcar nu vom încerca să le extrădăm pe scursorile alea? protestă agentul FBI, Yung.

— Asta este decizia mea, după o consultare cu ambasadorul Silvio. Și vă rog să nu mă mai întrerupeți până ce nu vom trece la comentarii și întrebări, făcu Castillo.

Urmară câteva murmure, dar nimic mai mult.

Ei bine, *am scăpat cu asta*. *Ia să vedem cu ce mai pot scăpa*.

— În privința Priorității Unu: domnul Santini, care are experiență bogată în cadrul corpului de pază al președintelui, se va ocupa de protejarea familiei Masterson până ce-i vom putea repatria în siguranță pe membrii ei. Un avion al Forțelor Aviatice este deja în aer, venind încoace, pentru a duce corpul domnului Masterson și familia sa în Statele Unite.

Cu privire la Prioritatea Doi: domnul Lowery va institui măsuri de siguranță de gradul cel mai ridicat pe care îl consideră necesar pentru protejarea întregului personal al ambasadei. Știu că președintele nutrește un profund interes pentru treaba aceasta, așa că aș dori, într-o oră, schema unui plan de acțiune din partea dumitale, domnule Lowery, pentru ca după ce ambasadorul Silvio îl va aproba sau îl va modifica eu să-l pot trimite la Washington.

Castillo se uită la Lowery, care spuse:

— Da, să trăiți! Într-o oră.

Două bifate.

— În privința Priorității Trei: domnul Darby va pune la punct toate aspectele cooperării cu autoritățile argentiniene în anchetarea acestei situații și, conlucrând cu domnii Santini și Lowery, va încorpora personalul de securitate oferit de guvernul argentinian în dispozitivul nostru.

Mai mult, FBI trimite aici o echipă de investigatori. Membrii ei se vor afla sub comanda domnului Darby. Domnule... Yung, zic bine?

— Yung, confirmă acesta.

— Dumneata vei răspunde de suportul logistic al echipei FBI. Găsește-le un loc de cazare, de lucru, mașini, orice au nevoie și, de asemenea, ține-ne la curent pe mine, pe ambasadorul Silvio, pe domnii Darby, Lowery și Santini, cu regularitate, cu pașii investigației lor.

Serviciul Secret trimite doi agenți speciali. Unul, agentul special Schneider, va fi sub ordinul domnului Santini, pentru protejarea familiei Masterson. Agentul special Britton va monitoriza atât investigația argentinienilor, cât și pe a noastră – inclusiv, desigur, a FBI-ului – și va da raportul ambasadorului și mie cu privire la orice informație va descoperi. Cum cei doi agenți speciali vor lucra pentru mine, eu mă voi ocupa de necesitățile lor logistice.

Și cum mama naibii ai de gând să faci asta?

— În cele din urmă, pentru a fi siguri că toți suntem pe o felie și că vreun conțopist de la Washington nu va încerca să ghidoneze ce facem noi aici, nu vor exista comunicații de niciun fel – prin radio, e-mail sau telefon – cu agențiile de la Washington, decât dacă ele au fost aprobate de ambasador ori de mine.

— Vreți să spuneți, domnule, că-mi este interzis să comunic cu Biroul? întrebă Yung.

— Mulțumesc pentru oportunitatea de-a mă face perfect înțeles, agent Yung, căci se pare că cererea mea de-a nu fi întrerupt a intrat pe o ureche și a ieșit pe cealaltă, zise Castillo glacial. Îți este interzis să comunici cu Biroul sau cu oricine altcineva în lipsa aprobării date de ambasador sau de mine. ’țeles?

Un moment, agentul ezită. Apoi rosti rece:

— Am înțeles.

— Acum, aveți întrebări sau comentarii?

•

Fuseră mai puține întrebări și comentarii decât se așteptase Castillo.

Totuși, *resentimentele față de Castillo*, *agentul președintelui*, *sunt atât de multe*, *încât le-ai putea tăia cu cuțitul.*

Cred însă că ar fi fost mai rău dacă încercam să fac pe băiatul bun.

— Ei, dacă asta e tot, domnilor, mulțumesc pentru timpul și atenția acordate. Acum să trecem la lucru. Domnilor Darby și Santini, mai rămâneți puțin, vă rog.

— Mai ai nevoie de mine pentru ceva, domnule Castillo? întrebă ambasadorul Silvio, când toți, cu excepția lui Darby și a lui Santini, părăsiră sala.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, mai acordați-mi un minut.

— Desigur.

— Tony, Alex, interdicția de comunicare nu vi se aplică și vouă. Însă nu puteam închide doar gura FBI-ului. Și sincer nu voiam ca vreun deștept să intre la bănuieli cu privire la ce vom încerca să facem aici. Se uită la Darby. Ți-amintești de deștepții de la Langley care aveau acces la un telefon prin satelit în Afganistan, Alex?

— Mult prea bine, se crispă Darby.

— Joel m-a avertizat că ești un tip realist, zise Santini. Te-ai descurcat foarte bine adineaori, campionule.

— Aș vrea să te pot crede.

— Și mie așa mi s-a părut, aprobă ambasadorul Silvio. M-am întrebat totuși de ce ai spus că decizia mea de-a nu cere extrădarea ți-a aparținut.

— În Afganistan aveam o vorbă, domnule, când făceam ceva ce bănuiam că ne va pricinui probleme. „Dă-o-n mă-sa. Ce-or să-mi facă, or să mă trimită în Afganistan?”

Silvio chicoti.

— Există și o expresie: „Dacă nu suporți căldura, ieși din bucătărie”. A fost un gest frumos din partea ta, domnule Castillo. Îți rămân recunoscător.

— Domnule, credeți că puteți să-mi spuneți „Charley”?

— Sigur. Mersi. Numele meu de botez este Juan. Prietenii îmi spun de obicei John.

— Adevăratul meu nume de botez este Carlos, domnule, și cu permisiunea dumneavoastră am să continui să vă spun „domnule” și „domnule ambasador”.

— Charley, cine sunt cei doi agenți pe care ni-i trimit? întrebă Santini.

— Sunt foști polițiști din Philadelphia. Am lucrat cu ei când căutam aeronava 727. Doamna era sergent de informații, iar tipul a lucrat ca agent de antiterorism sub acoperire. Hall a fost

impresionat de amândoi și i-a cerut lui Joel să-i recruteze. Joel tocmai i-a scos de la academia de antrenament înainte de termen, pentru a lucra în biroul lui Hall. Așa că sunt disponibili.

— Ce vei face cu ei?

Păi, în ceea ce-o privește pe domnișoara sergent, o voi privi pasional în ochii ei frumoși și-i voi vârî pe gât cât mai mult cabernet sauvignon posibil.

— De aceea v-am rugat să rămâneți, domnule ambasador, spuse Castillo. Alex, eram la spital când tu și Lowery vorbeați cu ea…

— Mi-a spus Munz că erai acolo, îl întrerupse Darby.

— … și am avut impresia, Alex, că nu-ți spunea adevărul și nimic altceva decât adevărul.

Ochii lui Darby exprimară întâi surpriză, apoi seriozitate.

— Charley, tocmai ieșea de sub influența drogului; nu știa ce vorbea.

— Știa destul cât să-și facă griji pentru copiii ei, zise Castillo. Când a venit însă vorba de amănuntele răpirii ei, s-a făcut că nu știe nimic. Nu doar unele lucruri, Alex, ci absolut nimic.

— Eu n-am avut impresia asta, spuse Darby.

— Ei bine, acum vom merge la spital pentru ca tu – și dacă vă puteți rupe din timp, domnule ambasador – și dumneavoastră să ne prezentați pe mine și pe Tony. Moment în care Tony o va întreba ce s-a întâmplat și ce-și aduce aminte.

Darby clătină din cap.

— De ce să fi mințit? Și despre ce? întrebă el.

— Cred că domnul Cast… Charley… sugerează că răpitorii i-ar fi cerut să vă spună – să ne spună – cât mai puțin posibil și au amenințat-o, răspunse Silvio.

— Da, domnule, făcu Charley. Și ne trebuie toate informațiile pe care putem să le obținem.

— După ce i-au zburat creierii lui Jack, urmă Darby, mi s-ar părea logic ca ea să-și dorească să ne spună tot ce vrem să știm.

— Doar dacă nu i-au amenințat copiii, spuse Castillo. Dacă au fost în stare să-i ucidă soțul, ea știa că sunt în stare să-i rănească și copiii. Să-i ucidă copiii. Sau poate familia ei. Tatăl și fratele.

— Cred că mergi prea departe, Charley, zise Darby.

— Ce frate? întrebă Santini.

— Lucrează la ONU, explică Charley. Asta e cam tot ce știu, pe lângă ce mi-a spus Alex că nu se înțelegea cu Masterson.

— L-am întâlnit o singură dată, acum mulți ani, spuse Silvio. Are un fel de funcție de legătură, de coordonare între agenții, în Paris. Mă gândeam să-i telefonez, ca să transmită el vestea tatălui său, care suferă de inimă.

— Domnule… Alex, știi cum îl cheamă?

— Lorimer, răspunse Alex. Jean-Pierre, Jean-Paul, ceva de felul ăsta. Franțuz. Numele de botez al ambasadorului – tatăl lui Betsy – este Philippe.

— Sunt francezi?

— Poate strămoșii lor, stră-strămoșii lor, ca în cazul familiei lui Jack, zise Darby. Lui Jack îi făcea plăcere să le spună oamenilor care urau Sudul că existaseră trei Mastersoni – „oameni de culoare liberi” – care fuseseră ofițeri ai Confederației, doi în marină și unul în armată. Dacă voia să-i ia de-a binelea peste picior, le spunea că familia își câștigase banii din comerțul de sclavi.

Silvio râse în barbă.

— Aveau bani, Alex? întrebă Castillo. Înainte să fie lovit de camion?

— Nu chiar atâția, dar da. Ambele familii au o situație financiară mai mult decât – care e cuvântul? – „confortabilă”. Din zahăr, cred, și bumbac. Îl cultivă și-l vând.

— Domnule ambasador, zise Charley, voiam să vă sugerez să luați legătura cu Departamentul de Stat și să vedem dacă nu putem obține o adresă, poate chiar un număr de telefon al fratelui. În caz că nu putem afla asta de la doamna Masterson.

— Mă ocup numaidecât, acceptă Silvio, și dacă dorești pot veni la Spitalul German cu voi și să vă prezint pe tine și pe Tony doamnei Masterson.

— Vă mulțumesc, domnule. Ne-ar fi de mare ajutor.

ȘASE

Spitalul German

Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina

13:05, 23 iulie 2005

El coronel Alfredo Munz din cadrul SIDE se apropie de ei, când intrară în holul spitalului.

— Excelența Voastră, domnilor, rosti el în spaniolă. Ce întâmplare fericită! Tocmai voiam să-l sun pe *señor* Castillo și să-l întreb dacă nu-mi poate acorda un moment din timpul său.

„Întâmplare fericită" pe naiba. Munz n-a fost deloc surprins să ne vadă. Ne aștepta, ceea ce înseamnă că știa de venirea noastră.

Cum a aflat oare?

Are pe cineva în ambasadă, cel mai probabil, care ține lucrurile sub supraveghere, în general, și pe ambasador, în particular. Cineva care l-a auzit pe ambasador cerând o mașină care să ne aducă aici sau cineva care a tras cu urechea la presupus codificatul radio din mașina sa ori a lui Darby, sau poate l-a auzit pe pușcașul marin de pază sunându-l pe Lowery pentru a-l informa unde se află ambasadorul.

Dar de ce sunt surprins? Darby și Santini mi-au spus că oamenii SIDE sunt pricepuți, iar acum, cu toate câte se întâmplă, au ocazia să-și tureze motoarele.

Ce vrea însă de la mine?

— *Mi coronel*, sunt la dispoziția ta, zise Castillo, apoi către ambasador: Domnule, duceți-vă mai bine în camera doamnei Masterson. Știu unde este și vă voi prinde din urmă.

Munz îl conduse pe Castillo într-un colț al holului de la intrare.

— Herr Gossinger, ai reușit să dezamăgești mai mulți oameni importanți din Ministerul Informațiilor, rosti Munz în germană, și, în același timp, ai adus puțină emoție în viața lor, pe care sunt sigur că amândoi am considera-o destul de plictisitoare și de comună.

O, la dracu'. A aflat că am intrat în țară sub numele de Gossinger.

Și am uitat să merg la Ministerul Informațiilor ca să mă înregistrez ca jurnalist.

Castillo îi zâmbi.

— Cum așa, *Herr Oberst*? replică el în germană.

Munz îi dădu o foaie de hârtie. Era o copie a formularului pe care Castillo îl completase în avion și-l predase ofițerului de la imigrări de la aeroport. Conținea de asemenea fotografia sa,

evident luată de un aparat performant, ascuns, pe când el se afla la ghișeul de imigrări.

— Își doreau atât de mult să-i explice unui celebru jurnalist german cât de preocupat este guvernul argentinian de această tristă situație și, văzând că nu te-ai prezentat la Ministerul Informațiilor, așa cum promiseseși, s-au gândit că individul acesta neamț are poate vreo legătură cu răufăcătorii pe care îi caută ei.

— De fapt, numele meu chiar este Gossinger, începu Charley.

— Știu. Am ținut să mă informez. Ambasada Germaniei mi-a spus că ești nu doar un distins corespondent extern pentru *Tages Zeitung*, ci și stră-strănepotul fondatorului. Ce acoperire minunată! O a doua personalitate, care este și reală, pe deasupra.

— Mă simt ca un țânc prins cu mâna în borcanul cu bomboane. Și-acum ce se întâmplă?

— I-am asigurat nu doar că te-am informat cu privire la eforturile noastre de-a rezolva situația, dar și că ți-am spus c-ar fi inutil să te înregistrezi la Ministerul Informațiilor. Aceasta nu mai reprezintă o problemă.

— Mulțumesc.

— Am și asta pentru tine.

Îi oferi un cartonaș plastifiat. Pe el scria „Corpul diplomatic” și conținea fotografia sa și numele de Gossinger.

— Un carnet diplomatic, în caz că poliția noastră mereu vigilentă te va întreba de ce porți pistol.

— Pistol?

— Sincer, aveam de gând să-ți dau eu unul, dar văd că deja ai unul sub sacou, la spate.

— Mi l-a împrumutat ambasadorul.

— Karl… nu te deranjează dacă-ți spun „Karl”, nu?

— *Herr Oberst*, poți să-mi spui cum poftești.

— Aici, în Argentina, mă tem că sunt câțiva oameni extrem de periculoși, și nu mă refer la industria noastră autohtonă a răpirilor de mahala. N-am izbutit să găsesc nicio legătură între Herr Masterson și ei – din informațiile pe care le dețin, el este, folosind acea fermecătoare expresie nord-americană, „Domnul Fără-Pată” –, însă asta nu înseamnă că nu există una. Iar oamenii aceștia au dovedit că asasinatul este o simplă parte a

jocului lor. Mi-ar părea foarte rău dacă ar hotărî să te elimine și pe tine.

— Nu crezi că vorbim despre o răpire, nu-i așa?

— Tu crezi?

— Păi, pe ea au luat-o împotriva voinței proprii, deci este vorba despre o răpire. Dar miroase de la o poștă.

— Da, așa e. N-ai nici cea mai mică bănuială?

— Nici măcar una.

— Dacă ai avea, mi-ai spune-o?

Castillo îl privi în ochi.

— Da, ți-aș spune-o. Între noi doi, ce impresie ai avut când doamna Masterson era… presupun că termenul este „interogată”… de Darby și Lowery?

— N-aș spune că răspunsurile ei au fost întru totul sincere.

— Ce crezi că ascunde?

— S-ar putea să fie lucruri mai importante decât asta, însă ce mi-a venit prima dată în minte a fost că răpitorii au amenințat-o – țintindu-i probabil pe copii – să nu dezvăluie nimic din ce știe despre ei.

— De ce n-au ucis-o?

— Vor ceva de la ea. Poate Masterson n-a adus banii de răscumpărare cu el. Și ei amenință că-i vor ucide copiii dacă nu îi primesc. Nu știu, pur și simplu.

— Tony Santini este un agent secret cu experiență…

— Știu. E adevărat că s-a rănit căzând din limuzina președintelui?

Castillo cumpăni câteva momente înainte de-a răspunde:

— Era limuzina *vice*președintelui.

— Ce rușinos pentru el!

— În orice caz, zise Charley, ignorând subiectul, ambasadorul îl va prezenta ca reprezentant al Serviciului Secret însărcinat cu protejarea ei și-a copiilor, iar el va folosi asta pentru a vedea ce reușește să scoată de la ea.

— Îi va spune și de însărcinarea ta ca *generalissimo maximus*?

— Ai aflat și de asta, nu, Alfredo?

— Asemenea ție, Karl, sunt sigur, îmi place să țin urechile în vânt.

— *Nasul* în vânt, urechile *ciulite*, îl corectă Castillo cu zâmbetul pe buze.

— Mulțumesc, făcu Munz.

— În drum spre noi e un avion plin cu agenți FBI care să ajute la derularea investigației, plus doi agenți ai Serviciului Secret care să mă ajute pe mine. Unul este o femeie foarte isteață, cu experiență bogată în domeniul informațiilor. Pe ea o voi pune în serviciul de pază, în speranța că va reuși să-i câștige încrederea doamnei Masterson. Celălalt este un polițist foarte bun, călit în focul luptei, care a lucrat câțiva ani sub acoperire în situații urâte de tot. Pe el îl voi pune să supravegheze activitatea FBI, ce vor descoperi ei, și ți-aș fi recunoscător dacă i-ai permite să vadă și ce ați descoperit voi.

— Sigur că da, însă nu e cine știe ce.

— De asemenea, încoace se îndreaptă o aeronavă a Forțelor Aeriene pentru a duce acasă corpul lui Masterson și familia sa.

— Tu îi vei însoți?

Iisuse, *nu m-am gândit la asta*!

— Poate. Totuși, dacă o voi face, am sentimentul că mă voi întoarce.

Munz încuviință din cap, apoi îi întinse mâna.

— Mă bucur că am avut ocazia să purtăm discuția asta, Karl.

— Mulțumesc pentru tot, Alfredo.

ȘAPTE

Doamna Elizabeth Masterson nu se afla în salonul de la terapie intensivă, unde fusese dusă inițial, însă lui Castillo nu-i fu greu să afle camera în care fusese mutată. În preajma unei uși aproape de capătul coridorului se fâțâiau patru agenți în uniformă ai Policía Federal, aflați sub comanda unui sergent, și doi indivizi în haine civile – unul dintre ei fiind Paul Sieno, agentul CIA.

Sieno dădu din cap spre Castillo, când acesta bătu la ușă. După câteva clipe, ambasadorul Silvio o întredeschise și apoi o trase până la perete.

— Intră, domnule Castillo, rosti el și, în vreme ce Charley pășea în salon, ambasadorul continuă: Betsy, iată-l pe domnul Castillo.

Doamna Masterson stătea în capul oaselor pe patul de spital. Era într-o cămașă de noapte ce-i fusese adusă probabil de-acasă. Castillo văzu că în încăpere mai erau două femei, aproape sigur soția lui Darby și a ambasadorului. Ședeau pe scaune lipite de peretele de care Darby și Santini stăteau sprijiniți, lângă ele.

Castillo se apropie de pat.

— Președintele mi-a cerut să vă transmit profundele sale condoleanțe, doamnă Masterson.

Minciuna asta mi-a venit repede pe buze, *nu*?

Ei, *dacă președintele s-ar fi gândit la asta*, *chiar mi-ar fi cerut să fac asta*.

— Frumos din partea sa, spuse doamna Masterson. Nu-i oferi mâna și surâsul său era vizibil forțat.

— Și dacă mi-e permis, aș dori să vă transmit și condoleanțele mele.

Cum nu primi alt răspuns în afară de zâmbetul acela încremenit, Castillo continuă:

— Ordinele pe care le-am primit, doamnă, sunt să vă garantez siguranța, a dumneavoastră și a copiilor dumneavoastră, și apoi să vă însoțesc în Statele Unite cât mai repede și cât mai sigur posibil.

Surâsul rămase la locul lui. Femeia nu zise nimic.

— V-a spus ambasadorul Silvio că domnul Santini are mulți ani de experiență în cadrul serviciului prezidențial de pază?

— Da.

— Iar autoritățile argentiniene ne-au pus la dispoziție unii dintre cei mai buni oameni ai lor pentru a-l ajuta pe domnul Santini.

— Așa mi-a zis și domnul ambasador.

— Sper că vom fi informați foarte curând despre sosirea aeronavei pe care președintele a trimis-o încoace. De fapt, vor veni două avioane. Unul vă va duce pe dumneavoastră și familia dumneavoastră în Statele Unite imediat ce vă veți simți în stare să călătoriți, iar celălalt aduce aici atât o echipă de experți FBI – care să dea o mână de ajutor la anchetă cât și doi agenți ai Serviciului Secret care să facă parte din serviciul dumneavoastră de pază. Unul dintre ei este o femeie.

Doamna Masterson încuviință din cap.

— Îmi dau foarte bine seama, doamnă Masterson, că treceți printr-o perioadă grea…

Femeia pufni.

— … dar sper că veți înțelege că trebuie făcute anumite planuri.

— Cum ar fi?

— Unde anume în Statele Unite ați vrea să mergeți?

— La Keesler, răspunse ea. Baza Aeriană Keesler din Biloxi este cel mai apropiat loc de casa părinților lui Jack. În Pass Christian.

„*Puss Chris-tee-ann*”? *Asta e pronunția franțuzească*. *Și dacă tot suntem la subiectul ăsta*… *ce e cu fratele ei*, *care chipurile este în Franța*?

— Putem lua legătura cu cineva din Pas Christian? Tatăl dumneavoastră?

— Tatăl meu locuiește în Metairie, New Orleans. Și suferă de inimă. În Pass Christian locuiește socrul meu. Cred că el ar trebui să fie persoana care să-i dea vestea tatălui meu. Sincer, tocmai discutam asta cu doamna Silvio, când ați venit, domnule Castillo. Dânsa sau ambasadorul îl va suna pe tatăl lui Jack, imediat ce va ajunge la un telefon. Sper să dea de el înainte să vadă știrea la CNN sau la Fox. Apoi îl voi suna eu, desigur, când îmi vor da voie să ies de aici.

— V-au spus când se va întâmpla asta?

— Vor să mă țină peste noapte pentru observație, explică ea, apoi se întoarse spre ambasador. Juan, nu poți face ceva în privința asta? Vreau să fiu cu copiii.

— Înțeleg, spuse Silvio. Totuși, ei vor să caute semne ale efectelor pe care drogul acela le-ar putea avea asupra ta. Dacă vrei, putem aduce copiii aici.

— Nu. Nu vreau să mă vadă în starea asta. Le e mai bine cu Julia.

Julia, *probabil*, *este soția lui Darby*.

— Acum sunt la școală? întrebă Castillo.

— Tatăl lor tocmai a fost asasinat, se răsti ea. Sigur că nu sunt la școală.

— Iertați-mă, făcu Charley.

Atunci, *cealaltă femeie este soția lui Lowery*; *soția lui Darby – Julia*, *vechea prietenă de familie – este cu copiii*.

— Ar mai trebui să contactăm pe cineva, doamnă?

— Nu. Voi anunța pe toată lumea imediat ce ies de aici.

Refuzul ăsta a fost cam pripit. *Oare nu vrea să-și anunțe fratele*, *chiar dacă acesta nu se înțelegea cu soțul ei*?

— Doamnă Masterson, nu mai răsucesc cuțitul în rană. Dacă aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să-i spuneți domnului Santini.

— Mulțumesc.

Castillo înclină din cap spre cei din încăpere și ieși.

Făcuse șase pași în direcția liftului, când ambasadorul Silvio îl prinse din urmă. Santini veni imediat după el.

— Sunt nevoit să fiu de acord cu tine, domnule Cas… Charley, zise Silvio. Ascunde ceva.

— Nici eu n-am ajuns nicăieri cu ea, mărturisi Santini.

— Domnule ambasador, nici măcar n-a amintit de fratele său, spuse Castillo. Ați fi de acord să încercați să dați de el la telefon?

— Și mie mi s-a părut ciudat asta, aprobă Silvio. Îi voi da negreșit un telefon, numai să ajung la ambasadă. Tu unde vei fi?

— La ambasadă, domnule. Vreau să aflu la ce oră ajung avioanele.

— Atunci, ne vedem acolo.

OPT

Ambasada Statelor Unite ale Americii

Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina
14:50, 23 iulie 2005

Petrecu patruzeci și cinci de minute chinuitoare la telefon.

Până și numărul direcției europene de coordonare interagenții a Națiunilor Unite îl obținu cu chiu, cu vai. Operatorul internațional din Buenos Aires întâmpină probleme întâi să ia legătura și apoi să comunice cu omologul său din Paris.

Silvio renunțase la asta și sunase la ambasada americană din Paris. Atașatul politic îi oferise, cumva reținut – și doar după ce

Silvio îi dovedise cine este –, numărul direcției, dar spuse că nu are nici adresa, nici numărul de telefon al lui Jean-Paul Lorimer.

La direcție, o franțuzoaică cu voce ușor nazală îi zise lui Silvio – care vorbea fluent franceza – că *m'sieu* Lorimer lipsea de la birou, că nu avea un număr la care să poată fi apelat și că orice altă solicitare va trebui adresată directorului de informații. Se arătă neimpresionată de afirmația lui Silvio că era ambasadorul Statelor Unite în Argentina și că încerca să intre în legătură cu Lorimer întrucât avusese loc un deces în familia sa.

Singura adresă și singurul număr de telefon pe care Departamentul de Stat din Washington și Misiunea Statelor Unite de pe lângă Națiunile Unite din New York City le aveau pentru Lorimer erau cele de la biroul său.

— Stați să văd ce poate face Serviciul Secret, domnule, zise Castillo și începu să formeze numărul din Washington al lui Isaacson pe telefonul său mobil.

— Nu vrei să obții o legătură securizată?

— Ce informații clasificate avem? întrebă Castillo, adăugând imediat: Nu voiam să sune așa tăios, domnule. Scuze.

— Nu mi s-a părut că a sunat tăios, făcu Silvio. A fost o întrebare prostească.

— Isaacson.

— Charley, Joel.

— Văd că iar comunicăm telepatic, replică Isaacson. Tocmai voiam să te sun în legătură cu avionul FBI – în care sunt sigur că vei fi încântat să auzi, Casanova, că se află fermecătorul agent Schneider – și cu aeronava C-17.

— Sper că nu i-ai spus bancuri fără perdea, Joel.

— Nu, dar m-am stăpânit cu greu. Într-adevăr, este o încântare pentru ochi și m-am simțit dator să o avertizez în privința ta.

— Spune-mi despre avioane.

— Ea și Jack Britton sunt într-un Gulfstream Five, care a plecat de aici la unsprezece și cinci ora locală. Călătoresc cu o viteză de aproximativ patru sute șaizeci de noduri și drumul are o lungime de aproximativ opt mii trei sute de kilometri. Așa că fă tu socoteala.

Fără a cere permisiunea, Castillo luă un pix dintr-un suport de pe biroul lui Silvio. Ambasadorul îi oferi imediat un carnețel cu foi galbene, liniate.

— Codul de zbor este Forțele Aeriene Zero-Patru-Șapte-Șapte. Se îndreaptă spre un aeroport numit Jorge Newbery, care presupun că este situat undeva în apropiere de Buenos Aires. În același avion se mai află șase agenți FBI, puțintel cu capsa pusă, nervoși nu doar fiindcă li s-a spus să-ți dea raportul ție – în calitate de reprezentant al Serviciului Secret, nu ca „preferatul președintelui” –, ci fiindcă doi dintre oamenii lor au fost înlocuiți la bord de Schneider și Britton.

— Jorge Newbery este aeroportul principal din Buenos Aires.

— Aparatul C-17 – cu numărul Forțele Aeriene Zero-Trei-Opt-Unu – a plecat de la baza aeriană Charleston, Carolina de Sud, cu o oră mai devreme, însă va face o escală… probabil a făcut-o deja… la Hurlburt, de unde a luat o duzină de membri ai Comandoului Aerian pregătiți de război și o echipă de „curăței” formată din zece oameni din Vechea Gardă, aflată sub comanda unui locotenent, pentru ceremonia de înmormântare, care se aflau în Florida, ce convenabil, participând la funeraliile unui general în rezervă.

— Iisuse!

— Cred că poți ghici de la cine a pornit ordinul, adăugă Isaacson. În orice caz, aparatul C-17 va ateriza pe Aerodromul Ezeiza…

— Acesta e principalul aerodrom internațional.

— Presupun că le era imposibil să aterizeze cu aeronava aia uriașă pe un aeroport mic.

— Un Globemaster nu poate ateriza pe un petic de pământ, Joel.

— Nu zău! Ei, din cine știe ce motiv, aceea este destinația. Și, după ce va părăsi Hurlburtul, îi va mai lua cât să parcurgă patru mii două sute de mile nautice la o viteză de patru sute cincizeci de noduri.

Castillo notă cifrele.

— Okay. Am reținut. Acum am nevoie de ceva de la tine.

— Spune.

— Fratele văduvei, Jean-Paul Lorimer, lucrează pentru ONU în Paris. Ambasadorul a încercat patruzeci și cinci de minute să vorbească cu el la telefon, fără niciun rezultat. Nu avem pe cineva la Paris care să ne dea o mână de ajutor?

— Mă ocup imediat de asta.

— Sună aici, la ambasadă, și lasă numerele și adresa la secretara ambasadorului.

— Se face. Mai vrei să-i transmit ceva șefului?

— L-am însărcinat pe Tony Santini cu siguranța familiei Masterson. Doamna a ieșit cu bine de sub influența drogului pe care i l-au administrat răpitorii, însă va rămâne la spital peste noapte. Nu știu când va dori să plece de aici, dar, atunci când se va întâmpla, vrea să meargă la Baza Forțelor Aeriene Keesler din Mississippi, aproape de locul de baștină al soțului.

— Acolo vrea să-l îngroape?

— Așa se pare.

— Știu că președintele se gândea la Arlington…

— Eu cred că ea vrea să fie în lotul familiei din Mississippi, Joel.

— Asta va fi o mică problemă. Mai știu și că președintele vrea ca să fie făcută la Walter Reed.

— Argentinienii se ocupă deja de asta și tot ei îi vor judeca pe ticăloși, cu condiția să-i putem prinde, într-un tribunal argentinian.

— Cine a decis asta?

— Eu, răspunse Charley. Întâlni ochii lui Silvio și adăugă: Ambasadorul este de acord.

— Cred că asta va stârni multe valuri la cel mai înalt nivel, Charley.

— Probabilitatea de a-i extrăda pe făptași este foarte mică. Asasinatul s-a înfăptuit aici, iar fapta e deja comisă. Ambasadorul l-a informat deja pe ministrul de Externe.

— Sunt convins că șeful va dori să discute cu tine despre asta, Charley. Ori poate șeful lui.

— Mă aștept la așa ceva.

— Ținem legătura, Charley. Păzește-ți spatele.

Castillo apăsă butonul de întrerupere a convorbirii, după care calculă timpii sosirii.

— Ambele avioane probabil că vor ajunge azi între unsprezece și miezul nopții, îl anunță el pe ambasadorul Silvio. Gulfstream-ul la Jorge Newbery și C-17 la Ezeiza. Globemaster-ul va aduce o gardă de onoare din Regimentul 3 Infanterie – „Vechea Gardă” – plus o echipă de comando aerian.

— Îți fac o sugestie. Dacă vrei să-i întâlnești pe agenții tăi și pe tipii de la FBI, pot să-i cer atașatului pe probleme de apărare să-i întâmpine la aterizare.

— Mulțumesc.

— Va trebui să le aranjeze transportul și locul de cazare. Cred că cel mai bine pentru personalul militar este să-i mutăm cu pușcașii marini. Iar tu i-ai spus agentului FBI, acelui Yung, să se ocupe de oamenii lui. Cu agenții tăi cum stă treaba?

— Mă ocup eu de ei, dar voi avea nevoie de mașini. Pot să le închiriez?

— Ai putea, însă automobilele de închiriat de aici sunt de regulă mici și nu întotdeauna fiabile. Și nu au aparate de emisie-recepție. Îi voi cere lui Ken Lowery să rezolve problema. De câte vei avea nevoie?

— Dacă o pot păstra pe cea pe care o am, de încă una. Șofer nu-mi trebuie.

— Nu se știe niciodată, zise ambasadorul. Îi voi spune lui Ken să-ți mai facă rost de o mașină și de un șofer. În seara asta?

— Mâine la prima oră.

— Și acum ce vei face?

— Adică, domnule?

— Care sunt planurile tale imediate? În următoarele patruzeci și cinci de minute sau o oră?

— Nu am niciun fel de planuri, domnule. Mă gândeam să arunc o privire acasă la Masterson.

— Ai luat micul dejun?

— Nu, domnule.

— Nici eu, iar acum e trecut de trei. Din fericire, imediat după colț este un restaurant – Rio Alba – care servește ceea ce eu consider a fi cele mai bune fripturi din lume. Ce zici să mergem să mâncăm una cât așteptăm vești de la amicul tău din Serviciul Secret?

— Cred că este o idee foarte bună, domnule.

VII

UNU

Hotelul Four Seasons

Cerrito nr. 1433
Buenos Aires, Argentina
21:05, 23 iulie 2005

Pușcașul marin de gardă – despre care Castillo află că era sergentul de stat-major Roger Markham, douăzeci de ani, din Des Moines, Iowa, care avea șaptesprezece ani și era proaspăt ieșit de pe băncile școlii de recruți Parris Island când participase la Marșul spre Bagdad înainte să fie trimis în batalionul de pază al ambasadei – opri lin BMW-ul 545i al ambasadei în fața hotelului Four Seasons și dădu să deschidă portiera.

Castillo îl apucă de mână.

— Dacă vrei să dai fuga și să-mi deschizi ușa, Roger, jur pe ce am mai sfânt c-o vei regreta.

Markham se uită pieziș la el.

— E trecut puțin de nouă, spuse Castillo. Avionul aterizează în jur de unsprezece treizeci, ceea ce înseamnă că trebuie să plecăm de aici pe la ora unsprezece. Ce planuri ai pentru ceasurile astea două?

— Să aștept.

— Aici?

— Chiar aici.

— Poți lăsa mașina aici?

— Plăcuțe diplomatice. O pot lăsa oriunde.

— Iată ce vei face, Roger. O vei parca. Parcarea e acolo. Castillo indică spre intrarea garajului subteran al hotelului. Apoi vei urca la mine în cameră, unde vom încerca să tragem un pui de somn.

— Cum spuneți, să tr…

— Iar ți-a scăpat, zise Castillo. Ce naiba vă fac acolo la Parris Island, vă pedepsesc cu cincizeci de flotări de fiecare dată când uitați să spuneți „să trăiți”?

— Cincizeci, uneori o sută. Scuze.

— Nu-i bai, dar străduiește-te, bine?

Markham încuviință din cap.

— Du-te să parchezi mașina, îl îndemnă Castillo și coborî.

Trecând prin hol, Castillo își aminti că nu rezervase camere pentru Betty Schneider și Jack Britton.

Asta se dovedi o problemă mai mare decât se așteptase.

Hotelul era aproape plin, îl informă asistentul manager de serviciu. După ce consultă computerul vreme de zece minute, se luă decizia ca Herr Gossinger să se mute din apartamentul său – 1550 – în 1500. Acesta era mult mai mare decât avea nevoie Castillo și, prin urmare, mult mai scump.

Cochetă cu ideea de-a o caza pe Betty în 1500, dar hotărî să n-o facă.

Aproape sigur va trage concluzia că o ademenesc cu un apartament de lux ca parte a planului meu diabolic de a-i intra în grații.

Dacă aș fi convins că asta ar funcționa, *i-aș rezerva tot etajul.*

Eliberând apartamentul 1550, în el se putea muta altcineva și, cine știe cum, asta făcea să se elibereze camerele 1510 și 1518, camere single cu vedere spre Avenida 9 Julio și port. Ambele erau dotate cu paturi matrimoniale. Castillo îl întrebă pe asistentul manager care era mai departe de 1500 și acesta îi răspunse că 1518.

— Puneți-o pe *señorita* Schneider în cincisprezece-optsprezece, vă rog.

— Nu doriți să trimitem o sticlă de șampanie și niște flori – trandafiri, poate? – în camera tinerei domnițe, *señor* Gossinger?

— Nu cred că ar fi o idee prea bună, mulțumesc.

În ceea ce-o privește pe tânăra domniță, *relația noastră este și va rămâne strict profesională și platonică*.

Nu erau multe lucruri de mutat din 1550 în 1500 și-l ajutară doi hamali și sergentul Markham, dar trecuse de nouă treizeci când întregul proces se încheie.

— Acum am să beau una din acestea, anunță Castillo, scoțând două sticle de bere Quilmes din minibar, după care voi face o-

ncercare temerară de-a moțăi nițel. Întinse o sticlă spre Markham și adăugă: Îți sugerez să faci la fel.

— Nu cred că ar trebui să beau, se codi sergentul.

— Ascultă la mine, Roger, berea asta o să-ți prindă bine.

•

Odată sergentul Markham întins pe canapeaua din salonul apartamentului 1500, Castillo se trânti pe patul matrimonial din dormitor. Primul lucru care-i veni în gând fuseră imagini cu agentul special Schneider, dintre care nu toate puteau fi sincer considerate josnice și obscene.

Le alungă până la urmă cu imagini ale Namilei Jack Masterson în taximetru.

Iisuse, *doar dimineață să fi fost asta*?

•

Când mobilul bâzâi, el visa. În vis, domnișoara sergent Schneider era mult, mult mai afectuoasă decât fusese vreodată în orele lui de trezie.

Își consultă ceasul de la mână. Dormea de cincisprezece minute.

— Castillo.

— Sper sincer că te-am trezit sau că te-am întrerupt din ceva cu adevărat indecent, anunță vocea extrem de familiară a maiorului H. Richard Miller.

N-ai nici cea mai mică idee, *ticălosule*!

Cum a pus mâna pe numărul ăsta?

— Ce-ți mai face genunchiul?

— Tu ce crezi că face? Acum, după ce o lună toți ticăloșii, cu familiile lor cu tot, au scormonit în el cu cele mai noi și sclipitoare instrumente ascuțite de tortură?

— Care-i mișcarea, Dick?

— Nu dăm de un tip pe nume Lorimer în Paris și, Doamne Dumnezeule, cât am încercat. O să ai o factură telefonică tare încărcată, bătrâne.

— După cum vorbești, nu suni de pe patul suferințelor de la Walter Reed.

— De fapt, cum am dat curs invitației tale de a împărți hogeacul tău, zise Miller, acum stau întins pe canapeaua ta de la Mayflower. Dimineață, mă vor duce în biroul tău din Complexul Nebraska și mă voi întinde și pe canapeaua de-acolo.

— Ce ai aflat despre Lorimer?

— Păi, în sfârșit am făcut rost de o adresă a lui, rue Monsieur numărul 7, și de un număr de telefon. La telefon n-a răspuns nimeni. Isaacson a sunat un tip din Serviciul Secret pe care îl știe în Paris. Tipul s-a dus acolo. Portarul a spus că n-are idee unde s-ar putea afla Lorimer, dar că deseori lipsește câte o săptămână sau două. Mașina lui este în garaj. Isaacson spune că-i va cere secretarului Hall să-i ceară secretarului Cohen să facă presiuni pe lângă ONU pentru a afla unde se află. Tot Isaacson a mai spus și să te sun și să te informez de toate astea.

— Mersi, Dick. Sigur ești în stare să lucrezi?

— Sunt bine. Presupun că iubirea vieții tale n-a ajuns încă.

— Du-te-n mă-ta! Și dacă te referi la Betty Schneider, trebuie să ajungă la douăzeci și trei treizeci ora locală.

— Diferența dintre noi e de două ore, nu?

— Aici e aproape zece.

— Dacă-mi permiți un sfat prietenesc pe care sunt aproape sigur că-l vei ignora, încearcă măcar de data asta să gândești cu capul de pe umeri, înainte să faci o prostie cu femeia asta.

— Iisuse Hristoase! se auzi Castillo înflăcărându-se. Ea nu mai e o polițistă căreia să-i pot face avansuri. Acum e agent al Serviciului Secret și lucrează pentru mine. Încă îmi place să mă consider ofițer și gentleman. Așa că du-te-n pastele mă-tii, Dick!

Urmă un moment de tăcere, după care Miller spuse:

— Charley bătrâne, habar nu ai ce fericit m-a făcut răbufnirea ta. Ținem legătura.

Conexiunea se întrerupse.

Castillo se ridică în capul oaselor în pat și aprinse lumina.

Nici eu n-am habar de unde a venit reacția asta, *dar e adevărul gol-goluț*. *Nu-i pot face avansuri agentului special Schneider*. *N-ar trebui să am nici măcar fantezii cu ea*.

Chestiunea e inutilă. *Femeia a spus-o cât de omenește a fost posibil că persoana mea nu-i stârnește absolut niciun interes*.

Mă bucur însă că Dick a adus discuția aici.

Sunt întru totul capabil să fac o mișcare greșită și probabil că aș fi și făcut-o.

Ce naiba e cu mine?

Dintr-o singură mișcare, puse mobilul pe noptieră și se întinse înapoi pe pat.

Apoi, o clipă mai târziu, se ridică iarăși în șezut, luă telefonul și apăsă pe butonul de apelare rapidă pentru Howard Kennedy.

Kennedy răspunse la al treilea apel.

— Alo?

— Te-am trezit, Howard?

— Nu, sincer să fiu.

— Ești la hotel?

— De ce?

— Mă gândeam să bem ceva împreună. Este un cvartet de jazz la bar.

— Frumos din partea ta, însă acum eu stau în ploaie la Ezeiza și supraveghez cum niște indivizi în care n-am niciun pic de încredere urcă într-un avion mai mulți cai foarte scumpi și, în același timp, foarte agitați. Rămâne însă pe altă dată.

— O să însoțești caii la destinație?

— Da, sincer să fiu.

— Și te întorci curând?

Tăcerea lui Kennedy însemna că nu avea de gând să răspundă la întrebare.

— Păcat, urmă Castillo, câțiva vechi prieteni de-ai tăi o să ajungă curând în oraș.

Se lăsă o altă tăcere îndeajuns de lungă cât să-l facă pe Castillo să creadă că Kennedy nu va răspunde, când acesta o făcu:

— Echipa de investigare a crimelor majore de la Quantico?

— Nu știu de unde sunt, dar vin de la Washington.

— Ai numele lor?

De data aceasta, Castillo ezită înainte să răspundă.

De ce naiba să nu-i dai numele? *Ce rău poate face asta*?

— Le pot afla imediat ce coboară din Gulfstream.

— Și când va fi asta?

— Unsprezece treizeci, aproximativ. I-am spus unui alt fost asociat de-al tău să aștepte la aterizare și să le găsească un loc unde să doarmă.

— Cum îl cheamă?

— Yung. E de la ambasada din Montevideo…

— Chinez? O piticanie agitată? Față rotundă, unu șaptezeci și șase înălțime, șaizeci și opt de kilograme?

— Aha. Îl cunoști?

— Foarte bine. Cu ce ți-a spus că se ocupă în Montevideo?

— Nu mi-a spus. Am impresia că e doar unul dintre foștii tăi asociați care caută spălări de bani. Ambasadorul l-a întrebat pe ambasadorul din Montevideo dacă vreunul dintre ei are experiență în cazuri de răpire și acesta i-a trimis pe Yung și pe încă un tip.

— Numele lui?

— Nu-mi vine în gând. Dar îl pot afla.

— Unde aterizează? Aici?

— Jorge Newbery. Cam la aceeași oră va sosi la Ezeiza și un zbor de pasageri.

— Tocmai am văzut un colonel de aviație în uniformă completă înconjurat de gradați ai Forțelor Aeriene argentiniene; mă întrebam ce l-o fi apucat.

— O să duc familia și cadavrul de aici cu prima ocazie.

— Despre ce voiai să discutăm, Charley, în timp ce ascultam cvartetul de jazz?

— Mă gândeam să te întreb așa, în trecere, dacă ai auzit vreodată de un ins pe nume Jean-Paul Lorimer.

Kennedy răspunse silabisind Lorimer în alfabet fonetic.

— Corect.

— N-am auzit niciodată de el, dar dacă-mi faci rost de numele alea, mă voi interesa și eu de Lorimer.

— S-a făcut. Cum să ți le comunic?

— La telefon. Cum altfel?

— Parcă erai pe picior de plecare.

— Plec după ce aflu numele alea.

— Am înțeles.

— Îți dau o informație gratuită, Charley. Indiferent cu ce se ocupă David William Yung jr în Montevideo, aproape sigur are prea puțin de-a face cu examinarea declarațiilor bancare.

— Adică te caută pe tine?

— Și asta, desigur. Dar nu aici băteam eu. E un pește mare; conducerea nu irosește oameni ca David pe vânătoarea de bani murdari.

— Vorbești ca și când l-ai cunoaște bine.

— Ți-am spus că-l cunosc. Am lucrat împreună.

— Îmi poți da un indiciu?

— Tocmai ți-am dat. Aștept să mă suni, Charley.

Legătura se întrerupse.

DOI

Aeropuerto Internacional Jorge Newbery

Buenos Aires, Argentina
23:05, 23 iulie 2005

Sergentul Roger Markham tocmai intrase cu BMW-ul 545i al ambasadei pe Avenida 9 Julio, aproape de hotelul Four Seasons, când radioul prinse brusc viață.

— Yung pentru Castillo.

Castillo se uita în jur după microfon, când Markham îi puse unul în mână. Charley îl luă și apăsă butonul de vorbire.

— Spune.

— Domnule, aeronava va fi parcată în partea rezervată curselor particulare a aerodromului.

— Am înțeles. Mulțumesc.

— Domnule, se estimează că va ajunge în patruzeci și cinci de minute.

— Am înțeles. Mulțumesc. Suntem pe drum.

— Încheiat.

Nu mi-a spus deci doar unde va fi garat avionul – lucru pe care nu era nevoit să-l facă –, dar mi-a spus și „domnule”. Poate s-a resemnat cu gândul că eu sunt la conducere și-a decis că e mai bine să joace după cum e cântecul; pe de altă parte însă, e la fel de probabil, ținând cont că toți din FBI au primit informarea cu „Castillo îl cunoaște pe Kennedy”, că ar putea să creadă că dacă devenim amici s-ar putea să las ceva să-mi scape care să-l pună pe urmele lui Howard Kennedy.

La ce naiba s-a referit Kennedy când a spus „Indiferent cu ce se ocupă Yung, e sigur că nu caută bani murdari”?

— N-are rost să te grăbești, Roger. Mai sunt patruzeci și cinci de minute până vor sosi.

— Conduc prea repede, domnule?

— Mi-ar plăcea să bem o cafea undeva, spuse Castillo. Înapoi la hotel?

— Sunt tot felul de restaurante pe malul râului, aproape de aeroport.

— Alege unul.

— Da, dom… Voi alege.

— Să nu ți se urce la cap, Roger, dar poate că totuși mai sunt speranțe pentru tine.

•

Ploua tare când ajunseră în partea civilă a Aerodromului Jorge Newbery, atât de tare, încât Castillo se întreba dacă aparatul Gulfstream va reuși să aterizeze.

Exista o singură pistă, dispusă paralel cu malul Río de la Plata, și nu părea a fi ușor să aterizezi pe ea în condiții de ploaie torențială și vânt în rafale.

Pe asfaltul din fața hangarului Aripilor Sudice, văzu un BMW cu plăcuțe diplomatice, două microbuze Mercedes-Benz, numite *Traffiks*, ambele cu un semn din carton cu însemnele corpului diplomatic lipite pe parbriz, și un Peugeot sedan cu numere de înmatriculare argentiniene.

Când sergentul Markham trase lângă microbuze, Castillo văzu că într-unul erau aprinse becurile și-l zări pe agentul special Yung, ținând un ziar în mână, uitându-se pe geam la ei. Lângă el mai era un maior de aviație.

Dacă rămân în mașină, până la urmă Yung va veni la mine și mă va deconspira ca Regele Junglei. *Dar se va face ciuciulete și va uda și bancheta de aici*. *Pe deasupra*, *în microbuz îl pot vedea mai bine decât l-aș vedea de aici*. *Vreau să-i văd ochii*.

Castillo se întoarse spre Markham.

— Presupun că ar fi prea mult să sper că ai o umbrelă? Sergentul scoase una imediat, aparent de nicăieri. Castillo chicoti apreciativ. Mersi, Roger.

Când Charley ajunse la microbuz și ușa se deschise în interior cu un vâjâit, doi bărbați coborâră din Peugeot și, acoperindu-și capul cu ziare, veniră în pas grăbit spre el.

— Ei, ce crezi, Yung? Vor reuși să aterizeze?

— *Señor* Castillo? rosti unul dintre argentinieni și, când Castillo se răsuci, îi dădu un aparat de emisie-recepție mic, portabil. Observă că era deschis și acordat pe ceea ce bănuia că era frecvența radio a turnului de control al aeroportului.

Îl duse la ureche. Se auzi fâșâitul obișnuit, care amuți dintr-odată.

— Jorge Newbery, aici aeronava americană Zero Patru-Șapte-Șapte. Am pista în vizor, anunță o voce veselă și încrezătoare de american.

Castillo îi dădu argentinianului radioul.

— Mulțumesc, spuse, apoi către Yung: Asta da punctualitate!

Se așeză pentru a putea vedea prin parbriz.

Un moment, nu zări nimic, după care, la o secundă după ce întrezări întâi o lumină de control, iar apoi pe cele de navigație, se aprinse pe dată o lumină de aterizare puternică.

Gulfstream-ul alb-sclipitor – Forțele Aeriene SUA C-37A – coborî și atinse solul imediat după pragul de aterizare. Literele care formau STATELE UNITE ALE AMERICII se înșirau de-o șchioapă pe-o parte a fuzelajului. Erau iluminate, astfel încât legenda să nu poată fi scăpată din ochi, spunându-i lui Castillo că aparatul de zbor aparținea Grupului Aeropurtat Prezidențial 89 de la Baza Forțelor Aeriene Andrews, Maryland. Doar avioanele de acolo erau vopsite atât de eclatant.

Castillo simți un nod în gât. Parcă ar fi asistat la aterizarea unui colț din țara sa într-un loc foarte îndepărtat. Ceea ce, desigur, era și cazul de față.

— Iisuse, ce pasăre frumoasă! făcu încet maiorul de aviație.

— Sunt întru totul de acord, domnule maior, spuse Castillo, care surâse și îi întinse mâna bărbatului. Numele meu este Castillo.

— Da, domnule, știu. Al meu este Jossman, domnule.

— Dumneata te vei ocupa de echipaj?

— Ofițerul administrativ al ambasadei i-a cazat pe toți în aparthotelul Las Pampas, domnule Castillo, răspunse Yung. Am crezut că s-a consultat cu dumneavoastră. E bine așa?

Ești un nerușinat isteț, *Yung*, *nu-i așa*?

— E evident că a făcut-o având acordul ambasadorului, spuse Castillo. Dumneata ești mulțumit?

— Da, să trăiți!

— Yung, îmi va trebui o lisă a agenților FBI, zise Castillo. Pune pe ea și numele tău și-al celuilalt agent de la Montevideo. Doar numele și ce hram poartă, dacă nu sunt agenți speciali. Și dacă tot te ocupi de asta, poate faci o listă și cu personalul FBI din Uruguay.

— V-o dau mâine-dimineață la prima oră.

— Este vreun motiv pentru care n-o pot avea acum? Vreau să dau un exemplar domnilor ăstora pentru colonelul Munz. Făcu o pauză, apoi întrebă în spaniolă: Lucrați cu *El Coronel* Munz, nu-i așa?

Bărbatul aprobă din cap.

— Mulțumesc, *señor* Castillo, zise el. Tocmai voiam să întreb. Dacă am numele lor, nu va fi nicio problemă cu Imigrările.

— Vezi, Yung? zise Castillo, cu un zâmbet care spera să-l frigă pe agent. Treci la treabă.

— Da, să trăiți!

Nu e obișnuit să primească ordine. *Ca și Howard Kennedy*, *alt pește mare de la FBI*, *chiar dacă la trecut. Ce naiba caută în Uruguay*?

— Iată-l că vine, anunță maiorul de aviație Jossman, indicând spre parbriz.

Castillo se uită și văzu Gulfstream-ul apropiindu-se pe pista de încetinire.

— Doar o singură umbrelă avem? întrebă el.

— Mai am eu câteva, răspunse maiorul Jossman.

În vreme ce aparatul Gulfstream rulă pe asfalt până în fața hangarului Aripilor Sudice, în interior se aprinseră luminile și un șuvoi de oameni ai Gendarmeria National, majoritatea cu mitraliere, ieșiră la iveală, formară un rând și luară poziția de drepți, ignorând ploaia. Ofițerul-șef salută.

Maiorul Jossman luă două umbrele, deschise una în microbuz, după care încercă fără a reuși să o scoată pe ușă. Renunță, o strânse, păși în ploaie și o deschise acolo.

— Domnule maior, ordonă Castillo. Toată lumea de aici. Vă puteți ocupa de bagaje mai târziu.

Maiorul încuviință și o luă spre avionul acum parcat, cu turația motoarelor micșorându-se.

Ușa se deschise și un bărbat îndesat în costum de afaceri apăru în cadrul ei. Maiorul îi dădu a doua umbrelă, apoi indică spre microbuz și bărbatul aprobă din cap, deschise umbrela și porni într-acolo.

Următorul care apăru în cadrul ușii fu agentul special Elizabeth Schneider.

Maiorului Castillo îi sări inima din piept.

Agentul special Schneider se uită în jur, observă microbuzul, îl observă pe maiorul Castillo în el, zâmbi și flutură scurt din mână.

Maiorului Castillo îi mai sări o dată inima din piept. Mai tare.

Jossman ținu umbrela deasupra capului agentului special Schneider și se îndreptară spre microbuz. Ajunseră acolo tocmai când bărbatul îndesat intra pe portieră.

— Numele meu este..., începu el să spună, dar apoi îl observă pe agentul Yung. Ei, salut, Dave!

Yung ridică ochii din carnețelul său cu foi galbene.

— Salut, Paul! răspunse, apoi: Domnule Castillo, acesta este agentul special Paul Holtzman.

— Dumneavoastră, domnule, mi s-a spus să mă adresez, rosti Holtzman. Eu sunt agentul cel mai înalt în grad.

Nu întinse mâna.

— Dă-i umbrela maiorului, te rog, zise Castillo. Și ia loc. O să amân ce am de spus până când va veni toată lumea aici.

Maiorul Castillo intenționase să o întâmpine formal pe domnișoara agent special Schneider.

Domnișoara îi făcu planul țăndări zâmbindu-i din nou, apoi așezându-se lângă el, odihnindu-și inocent căpșorul pe umărul său și spunând: „Salut, Charley”, atât de aproape de el, încât el îi simți respirația.

Mentă. Aparent, li se dăduse gumă de mestecat pentru a atenua efectul diferenței de presiune ce se înregistrează când o aeronavă coboară rapid de la altitudinea de croazieră la cea de aterizare.

Prin urmare, planul de-a o saluta pe domnișoara agent special Schneider cu: „Mă bucur să te revăd, Schneider”, sau ceva asemănător, fu înlocuit cu:

— Iisuse, cât mă bucur să te văd!

Devenind conștient de parfumul domnișoarei agent special Schneider, deveni în același timp conștient și de faptul că agentului special Yung nu-i scăpase nimic.

Dură câteva minute bune pentru ca transportul sub umbrelă să se încheie și toți să fie transbordați din Gulfstream în microbuz, inclusiv echipajul de zbor. Agentul special Jack Britton fu al cincilea care urcă în mașină și, preț de un moment, Castillo nu-l recunoscu. Ultima dată când îl văzuse, Britton purta o barbă nițel cam încâlcită și straie arăbești versiunea Philadelphia, iar părul îi era împletit în codițe și presărat cu mărgeluțe.

Acum, avea părul tuns frumos. Purta un costum care-i venea bine. Semăna cu Colin Powell, își zise Castillo.

Strângerea de mână a lui Britton era fermă.

— Nu cunosc protocolul – trebuie să mă adresez cu „domnule”? –, dar mă bucur să te văd.

— E bine dacă-mi spui Charley, Jack. Și eu mă bucur să te văd. Ești gata de lucru?

— Înainte aș vrea să fac o vizită la o toaletă pentru bărbați; cea din avion a luat-o razna undeva deasupra Braziliei. Și dacă se poate aș vrea să bag ceva în stomac.

— Probabil că este o toaletă pentru bărbați în hangar. Vrei să riști? N-o să dureze mult ce se va întâmpla aici, apoi în zece minute ajungem la hotel.

Britton scrută ploaia torențială și spuse:

— Cred că o să aștept.

În tot acest timp, Castillo fusese nu doar periferic conștient de atingerea coapsei lui Schneider, fără-ndoială doar fiindcă scaunele Mercedesului *Traffik* păreau să fi fost făcute pentru pitici.

În cele din urmă, toată lumea se urcă în microbuz.

Castillo se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre ei.

— Îmi acordați puțin atenția, vă rog? începu el și, când o primi, continuă: Numele meu este Castillo. Cum înțeleg că ați fost informați, am fost însărcinat să conduc ancheta din partea americană a asasinării domnului Masterson și-a răpirii soției sale. Pe lângă aceasta, mi s-a dat răspunderea asigurării securității familiei Masterson pe timpul ședерii în Argentina.

Investigația în sine este efectuată de autoritățile argentiniene, sub controlul absolut al SIDE, și cred că știți cu toții ce este SIDE.

Simți că cineva îl trage de mânecă și, coborând privirea, observă înainte că ochii agentului Schneider erau mai adânci și mai adorabili decât își amintea, dar și că ea clătina din cap doar atât cât să indice că nu știe ce este SIDE.

— Pe tine și pe agentul Britton vă voi informa separat mai târziu, agent Schneider, spuse el, și continuă: S-a hotărât că această investigație și procesul care va fi instrumentat vor fi gestionate de către autoritățile argentiniene.

— Cine naiba a decis asta? întrebă agentul special Holtzman.

— Eu, iar ambasadorul Silvio a fost de acord, răspunse Castillo. Și să vă mai spun ce am decis eu și ambasadorul. Nu va exista niciun fel de comunicare, prin niciun fel de mijloace, cu orice agenție federală din Washington ori din altă parte fără

aprobarea prealabilă a ambasadorului Silvio sau a mea. Vreau să se înțeleagă bine asta. Aveți întrebări pe tema asta?

Un agent din spate spuse:

— Adică nu-mi pot suna soția să o anunț că am ajuns aici cu bine?

— Poți suna pe cine dorești, atâta vreme cât nu faci vreo referire la situația de aici. Înțeles?

Se auziră murmure.

— Astă-seară nu se va întâmpla nimic. Agentul special Yung vă va duce la hotel și vă va da să mâncați etc. Dimineață, îl voi informa pe el sau pe tine, agent Holtzman, tu decizi unde vă puteți întâlni cu autoritățile argentiniene. Au fost de acord să vă spună ce au descoperit până acum, însă vreau să țineți minte că investigația de față le aparține și că lucrurile se vor face după regulile lor. Noi suntem aici doar ca să-i ajutăm. Nimic mai mult.

În privința chestionării doamnei Masterson, dintr-o serie de motive, inclusiv acela că a fost drogată de răpitori și încă se află în spital, cu excepția cazului în care există un motiv de forță majoră pentru care FBI să trebuiască să o chestioneze, toate întrevederile cu dânsa vor fi desfășurate de agentul special Santini din cadrul Serviciului Secret și de agentul special Schneider. Dacă va fi chestionată de FBI, aceasta se va întâmpla în prezența unuia dintre ei ori a domnului Alex Darby.

— El cine este? întrebă Holtzman.

— Atașatul comercial al ambasadei. Ambasadorul, doamna Masterson și eu însumi avem încredere deplină în el.

— Și noi ce căutăm, atunci, aici? Dacă nu putem nici măcar…

— Sunteți aici, agent Holtzman, îl întrerupse Castillo, din același motiv ca mine. Din ordinul președintelui.

— Pot pune o întrebare, domnule? zise un bărbat în costum de zbor, purtând insigna de pilot și frunza argintie de locotenent-colonel.

Oare cât va trece până când Yung îi va sufla locotenent-colonelului că barosanul din conducere este de fapt un umil maior de armată?

— Da, domnule, desigur.

— Cât timp veți avea nevoie de C-37?

— La întrebarea aceasta vă voi putea răspunde dimineață, colonele. După ce-mi voi primi ordinele. Asta e tot ce vă pot spune în clipa de față.

— Bine. Cum e paza aici?

— Plutonul acela de oameni în uniforme maronii – cei cu mitraliere – va păzi Gulfstream-ul, colonele. Ei sunt Gendarmeria National.

— Credeți că este de-ajuns?

Castillo simți ochii agenților SIDE asupra sa.

— Sunt convins că da, colonele.

— Suficient pentru mine. Vă mulțumesc, domnule.

— Asta e tot. Îi voi da agentului Yung numărul meu de mobil, în caz că intervine ceva, însă vă rog să nu sunați decât dacă este imperios necesar. Sunt treaz de la șase jumătate și vreau să merg la culcare.

— Pun pariu, zise încet agentul Yung, cu un zâmbet șiret.

Ticălosule!

— Ai lista aia de nume pentru mine, agent Yung? întrebă Castillo, adresându-i un surâs călduros.

TREI

Ploaia, în loc să înceteze, cădea și mai abitir, iar Castillo își spuse că, dacă aparatul Gulfstream ar fi ajuns cu zece minute mai târziu, s-ar fi confruntat cu o reală problemă.

În afară de Ezeiza, *unde se află aerodromul de rezervă*? *Le-ar fi ajuns oare combustibilul*? *Era un zbor lung*, *fără oprire*, *de la Andrews*.

Sergentul Roger Markham se udă până la piele ajungând întâi la microbuz de la BMW și apoi, înarmat cu o descriere a lor, ducând bagajele lui Betty și ale lui Jack de la celălalt microbuz în BMW.

Umbrela lui Betty fu întoarsă de vânt pe când alerga spre BMW – Castillo se minună cum de reușise totuși să nu-i dea drumul – și era leoarcă și ea, când Castillo și Britton o luară la fugă de la microbuz la BMW. Britton urcă pe scaunul din față.

Nu eu i-am făcut semn lui Jack să se dea din cale. *De data aceasta*, *mâna capricioasă a sorții mi-a oferit locul din spate*, *lângă ea*.

Hei, *termină*! *Un ofițer-gentleman nu face avansuri subordonaților săi*.

Pentru numele lui Dumnezeu, *ține minte asta*!

Maiorul Castillo îi zâmbi agentului special Schneider. Ea părea că tremură.

— Ți-e frig, Schneider? întrebă el.

— Simt că îngheț, recunoscu ea. Ce naiba, a venit iarna aici?

— Da, a venit. Trebuia să-ți fi spus. Poftim, ia sacoul meu.

Prima îndatorire a unui ofițer este să aibă grijă de oamenii săi. *Și asta este ea*, *nu*, *unul dintre oamenii tăi*. *Ține minte asta*!

— Mersi, spuse ea.

De la aeroport până la Four Seasons, drumul dura zece minute cu mașina. La jumătatea distanței, ploaia se potoli nițel. Pe când ajunseră la hotel, se opri cu totul.

Apărură hamalii și luară bagajele.

— Roger, ți-e foame? întrebă Castillo.

— Nu, dom… Nu. Nu mi-e.

— Du-te acasă, fă un duș fierbinte și vino aici la șapte și jumătate.

Sergentul Markham încuviință și urcă înapoi în mașină.

— Foarte frumos, făcu Jack Britton la adresa hotelului.

— Nu voiam să facă pneumonie, zise Castillo, gesticulând spre BMW-ul care se îndepărta.

— Cine e tipul? întrebă agentul special Schneider.

— Un pușcaș marin.

— Am observat tunsoarea, spuse ea.

— Deci nu avem mașină de mers la restaurant…

— Nu putem intra, te rog? spuse agentul special Schneider. E frig aici afară.

— Scuze, zise el și-i făcu semn s-o ia înaintea lui pe ușă. Văzu că apa picura de pe tivul fustei ei pe podeaua de marmură lustruită.

Ea găsi singură drumul spre recepție și acolo i se dădu cheia.

— Deci, în legătură cu cina, spuse Castillo.

— E miezul nopții. E deschis pe undeva? îl întrerupse Jack Britton.

— Doar suntem în Argentina. Aici se merge la cină începând cu ora zece, rosti Castillo. Avem la dispoziție restaurantul hotelului.

— N-am chef să mă îmbrac de restaurant, se plânse Britton. Tu, Betty?

— Eu vreau să scap de hainele astea, mărturisi agentul special Schneider, declanșând imagini vii în mintea maiorului Castillo, și să intru sub un duș fierbinte, conchise ea, declanșând alte clișee mentale, dar mi-e o foame de lup.

— Ce spui de room-service? întrebă Britton.

— Sigur. Asta vrei să faci?

— Sunt destul de mari camerele pentru ca toți trei să luăm cina împreună? întrebă agentul special Schneider. Nu-mi place să mănânc așezată pe pat.

— A mea este, sări Castillo.

— Hai să facem așa, propuse Britton. Poți comanda tu ceva cât timp noi facem duș? Nici eu, nici ea nu vorbim spaniola atât de bine.

— Ce vrei?

— Orice, numai cald să fie și să aibă alături un Jack Daniel’s dublu, spuse el.

Agentul special Schneider râse și urcă în lift.

— Și eu vreau la fel, zise ea și-i înapoie lui Castillo sacoul.

Maiorul Castillo observă din pură întâmplare că, fără sacoul său pe ea, rochia udată de ploaie a agentului special Schneider era lipită acum de corpul ei ca un strat de lac. Își feri privirea.

— Eu sunt în o mie cinci sute, anunță el, când ei părăsiră liftul. În capătul coridorului. Comand eu ceva de mâncare.

Liftul declanșă o amintire cu Howard Kennedy.

La naiba, *nu l-am sunat să-i dau numele*.

Pipăi sacoul după foaia de hârtie pe care i-o dăduse Yung. Era îmbibată cu apă, însă totuși lizibilă.

O întinse cu grijă pe suprafața de sticlă a măsuței pentru cafea din salonaș, apoi se duse în dormitor și își dădu hainele jos.

Patru ani de Curs 202 la West Point – Igiena Personală sau Cum să faci duș în doi timpi și trei mișcări – aveau avantajul lor. La cinci minute după ce intră și ieși din dormitor, îmbăiat și îmbrăcat în pantaloni largi și tricou.

Întâi sună la room-service și comandă cina, plus o sticlă de Jack Daniel’s și, după ce cumpăni o clipă, una de Famous Grouse și două de Senetín cabernet sauvignon. Împărțise o asemenea sticlă cu ambasadorul la prânz și, așa cum se exprimase Silvio, fusese într-adevăr de primă clasă.

Apoi chemă un valet și-i spuse că are un costum ud leoarcă de care avea absolută nevoie uscat și călcat a doua zi dimineață la ora șase și jumătate. Asta nu era o problemă pentru valet, ceea ce-l făcu pe Castillo să presupună că serviciul de uscare și călcare al hotelului îl va costa la fel de mult cât îl costase costumul însuși, când îl cumpărase la soldare de la Brooks Brothers, cu treizeci și cinci la sută reducere.

În cele din urmă, se așeză pe canapea și apăsă pe mobil butonul care forma automat numărul lui Kennedy.

Abia se auziră unul pe altul, lucru care primi o explicație când Kennedy spuse că niciodată în viața sa nu mai văzuse atâta ploaie. Furtuna avansase, aparent, cale de aproximativ douăzeci și cinci de kilometri, cât despărțeau Aerodromul Jorge Newbery de Aeropuerto Internacional Ministro Pistarini de Ezeiza și interfera cu semnalul.

Ajunsese la ultimul nume de pe lista agenților FBI – trebuise să le pronunțe pe toate fonetic, uneori de două ori –, când se auzi soneria de la ușă.

Când deschise, în prag se aflau agentul special Schneider, o doamnă probabil de la serviciul de curățenie și un bărbat în livrea albă de barman împingând o măsuță cu rotile pe care erau whisky-ul, vinul și paharele aferente.

Agentul special Schneider purta jeanși albaștri și pulover. Avea părul umed.

Le făcu semn să intre în cameră.

— Pregătește-ți ceva de băut, spuse. Vine imediat și mâncarea.

Semnă pentru băuturi, apoi îi indică femeii de la curățenie dormitorul și costumul ud dinăuntru.

Totul în timp ce îi rostea fonetic lui Howard Kennedy numele lui Daniel T. Westerly pentru a treia sau patra oară și era mai mult decât conștient că agentul special Schneider își purta atât puloverul, cât și jeanșii într-un fel absolut formidabil. Nu era machiată, nu se dăduse nici măcar cu ruj, iar lui Castillo i se părea că-i stătea foarte bine așa.

Kennedy auzi în sfârșit cum trebuie numele lui Westerly.

— *Westerly*. Okay. E-un prelevator amprente. Și încă unul foarte bun. Odată a prelevat două de pe un prezervativ folosit.

— Astea-s toate, Howard, ăsta a fost ultimul nume.

— Toți sunt din echipa de la crime majore.

— Te interesează în mod special vreunul dintre ei?

— Nu. Pe mine Yung mă interesează. Păzește-ți pielea de el, Charley.

— Bine. Și tu o să te interesezi de Lorimer, nu-i așa? Imediat ce ajungi la destinație?

— La cum toarnă, Charley, s-ar putea să nici nu pot pleca de aici.

Astea-s două – ba nu, patru – propoziții care s-au auzit fără întreruperi.

— Howard, îmi placi tare mult. O să fac ploaia să se oprească.

— Poftim?

— Ai încredere în mine, Howard, în zece minute, cel mult cincisprezece, va înceta să plouă. Am emis ordinul. Să ai un zbor plăcut și nu uita să suni!

Apăsă butonul de încheiere a convorbirii și puse mobilul jos.

— Ce a fost asta? întrebă agentul special Schneider.

— Nu că n-aș fi încântat să te văd, dar parcă femeilor le lua mai mult decât bărbaților să facă duș și să se îmbrace.

— Asta-nseamnă că nu-mi vei spune, nu-i așa? replică Betty. Pentru a-ți răspunde la a doua întrebare, Jack își sună nevasta.

— Sincer, n-ai vrea să știi, spuse Castillo.

Ea ridică paharul său cu bourbon.

— Tu nu bei?

— Eu o să-mi torn vin.

— Ții să te comporți frumos, nu?

— Da, doa’nă.

— Camera asta, ca să-i zic așa, seamănă cu un platou de filmare, spuse ea. Nici a mea nu-i tocmai o cocină. Toată baia e placată cu marmură. Ceea ce ridică întrebarea, cum plătim toate astea?

— Stai doar să vezi priveliștea, o opri el și se duse la geam unde găsi butonul mecanismului de deschidere.

— E splendid! aprecie ea, apropiindu-se și oprindu-se lângă el. Dar nu e un răspuns la întrebarea referitoare la factură.

— Când ajungem înapoi la Washington, Agnes – doamna Forbison, care se ocupă de contabilitate la Complexul Nebraska – îți va arăta cum să completezi formularele pentru cheltuielile de deplasare în afara țării. Când vei primi cecul, semnează-l pe numele meu.

— Asta înseamnă, cred, că tu vei achita tot ce depășește ceea ce decontează Serviciul Secret.

— Vreau ca tu și Jack să nu vă amestecați cu cei de la FBI, spuse Castillo. Acesta este singurul răspuns pe care ți-l pot da pe moment.

Soneria se auzi din nou.

De data aceasta, în prag stăteau Jack Britton și doi chelneri care împingeau două mese de room-service încărcate cu mâncare sub clopote de inox. Britton purta jachetă sport, pantaloni largi, cămașă și cravată.

— Parcă spuneai că nu vrei să te îmbraci pentru cină, zise Castillo.

— M-am răzgândit când mi-am văzut camera. Întotdeauna duci o viață atât de bună?

— Oricând pot. Pregătește-ți de băut, Jack. Imediat ce băieții termină de așezat masa, vă voi spune ce se întâmplă.

— Din pură curiozitate, cât cere hotelul ăsta pe noapte?

— N-am idee, pe bune, spuse Castillo.

— De ce nu sunt surprins? făcu Betty și în vocea ei se simți o neplăcută tentă sarcastică.

— Sincer, nu știu cum funcționează asta în Serviciul Secret, mărturisi Castillo. Nu cred însă că cei din serviciul prezidențial de pază stau într-un motel ieftin la zece cvartale de hotelul președintelui, pentru a economisi banii contribuabililor. Am de gând să aflu. Nu vreau să-mi cheltuiesc banii cumpărând lucruri de care am nevoie pentru a face ceea ce mi s-a ordonat să fac. Guvernul nu se află pe lista mea de cauze caritabile favorite.

Britton aprobă din cap.

— Vreau să vă țin pe amândoi departe de FBI, zise Castillo.

— Nici pe tine nu te plac prea tare, observă Britton. Mi-am dat seama de asta în avion.

Castillo găsi o scuză de-a nu intra în discuție, când îl văzu pe unul dintre chelneri deschizând o sticlă de cabernet.

— Fac eu asta, mulțumesc, i se adresă în spaniolă. Și ne vom servi singuri.

•

Până termină Castillo de povestit cele întâmplate și le explică de ce solicitase să fie trimiși în Argentina și ce așteptări avea din partea lor, isprăviseră ceea ce se dovedise a fi o masă mult prea îndestulătoare.

În timp ce discutară, Castillo avu sentimentul că dilema sa morală se rezolvase de la sine. Agentul special Schneider era de fapt un polițist, și încă unul destupat la minte, iar aici era vorba de serviciu, nu de o fantezie romantică. Pe deasupra, nu avea absolut niciun dubiu că, dacă va face și numai cel mai palid avans la adresa ei, femeia îl va refuza. Cu tandrețe și considerație probabil, întrucât Schneider era un om bun, dar totuși îl va refuza.

Și era trecut de ora două noaptea.

— Să spargem petrecerea, propuse el. Vreau să începem devreme mâine-dimineață. Vreți să mâncați aici – poate ne vine vreo idee care ne-a scăpat acum – sau vreți să se întâlnim în restaurantul de jos la să zicem, șapte fără un sfert?

— Dacă nu te deranjează, aici, alese agentul special Schneider. Din motive personale: vreau să mă uit pe geamurile tale pe timp de zi.

— Okay, aici la șapte fără un sfert, zise Britton. Sunt mort de oboseală.

Se ridică de la masă și se duse la ușă. Agentul special Schneider îl urmă. Amândoi fluturară din mâini a noapte bună, însă niciunul nu scoase o vorbă.

La trei minute după plecarea lor, Castillo era în pat.

Și atunci – habar nu avea cât timp mai târziu – soneria începu să sune.

O, *la naiba*! *Chelnerul de pe palier vrea să ia vesela aia afurisită*!

Fără a ști de ce o face, luă pistolul Beretta de pe noptieră și îl ținu la spate când ieși valvârtej din dormitor și străbătu salonul către ușa pe care o deschise furios.

În coridor stătea agentul special Schneider.

— Cred că mi-am uitat batista aici, spuse ea.

El nu răspunse.

— Pot să intru?

El se dădu în lături.

— Credeam că e chelnerul de pe palier, zise el.

— Și aveai de gând să-l împuști? întrebă agentul special Schneider.

El ridică ambele mâini în aer – în una ținea Beretta – neputincios.

Ea se duse la masă, își turnă un pahar și zâmbi.

— Iată-l pe legendarul Charley Castillo, în indispensabili, cu pistolul într-o mână și un pahar de vin în cealaltă, rosti ea și clătină din cap, după care se înapoie la masă și mai turnă un pahar de vin.

Cu spatele la el, spuse:

— M-am gândit la tine pe toată durata zborului. M-am gândit la tine și cu alte ocazii, desigur, dar cât am fost în avion m-am gândit la tine non-stop, fir-ar să fie!

Castillo o privi cum luă o gură sănătoasă de cabernet.

— Unul dintre lucrurile la care m-am gândit, continuă ea, vorbind molcom, a fost cum voi reacționa la avansurile pe care cel al cărui nume de cod în Serviciul Secret este Don Juan mi le va face fără doar și poate.

— N-aș îndrăzni să-ți fac avansuri, spuse Castillo, într-o doară. Nu doar că fratele tău mi-ar sfărâma ambele picioare…

— Lasă-mă să termin, te rog, Charley, întrerupse ea cu fermitate.

— Scuze.

— Trebuia să fiu foarte precaută, ca să nu-ți rănesc sentimentele – lucru pe care nu voiam să-l fac – sau să nu te scot din sărite, deoarece egoul tău masculin se putea burzului și tu puteai face cine știe ce porcărie care să mă zboare din Serviciul Secret. Din ce am văzut până acum, îmi place Serviciul Secret, iar când am acceptat misiunea, am tăiat toate legăturile cu departamentul din Philadelphia.

— Hristoase, n-aș…

— Fir-ai să fii, Charley, lasă-mă să termin!

Se întoarse și îl săgetă cu privirea. El încuviință din cap și ea se răsuci înapoi cu spatele la el.

Tânăra femeie mai luă o înghițitură de cabernet, scutură din cap și continuă:

— Apoi, spre surprinderea mea, am văzut că nu mi-ai făcut niciun avans și prima mea reacție la asta a fost: „Slavă Domnului!”, dar apoi am înțeles că te comportai doar ca un om responsabil, ca un tip integru care n-ar face niciodată avansuri unei persoane care lucrează pentru el.

Și reacția mea la asta a fost: „Care naiba-i diferența? Nu-ți va face avansuri, așa că am închis cazul. Relaxează-te”.

Apoi, când am plecat de aici și te-am văzut stând la masă, m-am gândit că ești cel mai singur om din lume. Am urcat apoi în pat și am dat piept cu faptele. Cu adevărul.

— Și care este el? întrebă Castillo încet.

— Că ceea ce-mi doream cu adevărat era să vin înapoi, zise ea, întorcând capul pentru a se uita la el, după care își feri iute privirea.

El nu se clinti și nici nu spuse nimic.

— Lucru care, evident, era destul de prostesc, urmă ea. Scuze.

Se întoarse și se îndreptă repede spre ușă.

El o prinse de braț și ea încercă să se elibereze, numai că el nu-i dădu drumul.

— Ce-i? întrebă ea.

— Cred că nu mi-am luat gândul de la tine pentru mai mult de treizeci de minute consecutive de când te-am văzut ultima oară în Philadelphia.

Femeia se întoarse cu fața la el și-i cercetă ochii.

— O, Iisuse, Charley!

•

— O, Iisuse! îi spuse agentul președintelui Castillo agentului special Schneider.

Tocmai se rostogolise pe spate, respirând apăsat, și puse brațul peste ochi.

— Mda, făcu Betty.

După un moment, ea își schimbă poziția în pat pentru a-și putea așeza capul pe pieptul lui.

El o cuprinse cu brațul și își plimbă buricele degetelor pe șira spinării ei.

— Și acum ce se întâmplă? întrebă Charley. Apare frate-tău și-mi sfarmă ambele picioare?

— Păi, nu i-ar fi greu să ne găsească, spuse Betty. Am lăsat o dâră de haine din salon până aici.

El râse înfundat.

— La ce te gândești acum, Charley? „Știam de la bun început că se va lăsa ușor”?

— Mai rău de atât. Cred că… ba nu, uită asta… *știu* că sunt îndrăgostit de tine.

— Nu ai obligația de-a spune așa ceva.

— „Vei cunoaște adevărul și adevărul te va elibera”, cită Castillo. Cred că John Lennon a spus-o.

Ea îi răsuci sfârcul.

— E din Biblie, îl corectă, chicotind.

— Ei?

— Ei ce?

— Nu răspunzi? Cu alte cuvinte, sunt reciproce sentimentele mele pentru tine? Parțial reciproce? Sau nu sunt reciproce deloc?

Ea ridică fruntea și îl privi de sus.

— Doamne, nu ți-ai dat seama? întrebă ea, apoi: Vrei să o spun, nu?

El aprobă din cap.

— Okay. Te iubesc. Cred că știam asta când am intrat în sediul Brigăzii Antitero, l-am văzut pe individul care, în barul hotelului Warwick, crezuse că sunt prostituată și mi-a stat inima în loc.

— O, măiculiță!

PATRU

Buenos Aires Herald

Azopardo nr. 455
Buenos Aires, Argentina
03:27, 24 iulie 2005

Aproape exact în același timp – chit că niciunuia dintre ei nu le păsa nici cât negru sub unghie ce ora era ori măcar ce zi era, în vreme ce Charley se întindea în jos pentru a o trage pe Betty peste el – o furgonetă Fiat mică și albă se desprinse de lângă platforma de încărcare a clădirii *Buenos Aires Herald*, în centrul orașului.

Mașina se deplasă la clădirea Austral Air Cargo de la Aerodromul Jorge Newbery, unde șoferul predă aproximativ șase sute de exemplare ale ziarului *Herald*, atât de proaspete încât cerneala nici nu apucase să se usuce.

Ziarele erau legate în șaisprezece pachete, fiecare cu o adresă simplă. Majoritatea erau în pachete a câte cincizeci de exemplare, dar unele conțineau mult mai puține – în trei cazuri doar cinci.

Cei de la Austral le puseră pe toate în trei containere mari din plastic albastru, iar containerele într-un cărucior de bagaje. După ce toate celelalte mărfuri și bagaje ale pasagerilor aveau să fie încărcate la bordul zborului 622 Austral, aveau să fie suite și containerele – ultimele la urcare, primele la coborâre.

Zborul 622 urma să decoleze de la Jorge Newbery la 7:05 și să aterizeze la Montevideo douăzeci și cinci de minute mai târziu. Containerele din plastic albastru urmau să fie descărcate primele și predate unui reprezentant al *Herald*, însărcinat cu distribuirea lor mai departe.

Două sute de exemplare aveau să fie încărcate în mașina lui. Acestea trebuiau să ajungă în centrul Montevideo (o sută cincizeci) și în Carrasco, o suburbie prin care urma să treacă în drum spre centru.

Pe celelalte le ducea la terminalul de autobuz al aeroportului, unde erau stivuite în funcție de destinație. Teancul pentru ruta 9 urma să fie urcat în prima cursă de autobuz spre San Carlos, Maldonado și Punta del Este, luxoasa stațiune estivală de pe malul Oceanului Atlantic. Ruta 8 avea să distribuie teancurile de ziare destinate să ajungă la Treinta y Tres, Melo și Jaguarão. Autobuzul de pe ruta 5 transporta ziarele pentru Canelones, Florida, după care traversa digul ce ținea apele Lago Artificial de Rincon Del Bonete spre Tacuarembó, unde lăsa ultimul teanc. În acela se aflau doar trei exemplare ale *Herald*.

Managerul terminalului de autobuz Tacuarembó – era plătit pentru asta – avea apoi să telefoneze managerului unei *estancia* izolate pentru a-l anunța sosirea presei. Uneori, aceasta nu venea – se mai întâmpla –, iar telefonul dat managerului proprietății pentru a-l informa dacă a sosit sau nu îl scutea pe acesta de un drum lung de-o oră pe o șosea nepavată.

Toate astea luau timp, desigur, și era aproape trei după-amiaza până ce *Herald* să fie livrat la Estancia Shangri-La și o altă jumătate de oră până să ajungă în mâinile lui El Patron, care-și făcea siesta de după-masă cu Juanita, o servitoare de șaisprezece ani.

Jean-Paul Lorimer, stând în capul oaselor în pat, citi cu uimire titlul de pe prima pagină și murmură:

— *Merde*!

Titlul spunea: DIPLOMAT AMERICAN UCIS ÎN ZONA PORTULUI. Era prezentată și o fotografie cu răposatul J. Winslow Masterson.

Lorimer fu indiscutabil tulburat și la început speriat. Jack era, la urma urmei, cumnatul său, iar tărășenia asta trebuia să fie o încercare grea pentru sărmana Betsy.

Totuși nu exista motiv, judecând după amplul articol publicat de *Herald*, ca Jean-Paul Lorimer să creadă că avea vreo legătură cu el.

Pe Jack și familia lui îi păștea așa ceva de ani de zile, încă de când el primise suma aceea obscenă fiindcă fusese călcat de un camion ce transporta bere.

Și fără-ndoială Argentina era locul perfect pentru o astfel de întâmplare. Răpirile deveniseră acolo o industrie, înlocuind școlile cu predare în limba engleză.

Nu voia – nu putea – îngădui ca cele întâmplate lui Jack să-l forțeze să-și modifice planurile. Toate acestea nu însemnau de fapt decât că nu va trece mult până se va afla că Jean-Paul Lorimer lipsește din Paris, iar asta probabil că deja se întâmplase.

Dacă îi telefona lui Betsy ca să-și exprime condoleanțele, chiar și dacă nu-i spunea de unde o sună, ar fi însemnat că, deși lipsea din 13 iulie – cu alte cuvinte, de zece zile –, pe 23 era în viață.

Asta fără a mai ține cont de informațiile din înregistrările telefonice, cu ajutorul cărora putea fi localizat.

Iar condoleanțele sale ar fi, fără doar și poate, o dovadă de ipocrizie.

Nu l-am plăcut niciodată pe ticălosul ăla arogant și nu-mi pare deloc rău că a fost doborât de pe mândru-i cal cu două gloanțe în cap.

Povestea aceasta avea chiar și o latură bună.

Atenția presei se va îndrepta spre asasinarea Namilei Jack Masterson, care, în pofida faptului că avea o medalie Phi Beta Kappa n-a avut destulă minte să se ferească din calea unui camion de bere, și nimeni nu va da cine știe ce atenție dispariției cumnatului său din Franța.

Lăsă ziarul să cadă pe podea, lângă pat, și se întoarse spre Maria del Juanita.

— Scumpo, pune niște haine pe tine și spune-i lui *señora* Sanchez că-mi voi bea cafeaua în bibliotecă.

VIII

UNU

Apartamentul Ei Presidente de la Rua

Hotelul Four Seasons, Cerrito nr. 1433
Buenos Aires, Argentina
06:47, 24 iulie 2005

La un minut după ce agentul special Jack Britton ridică ciocănelul de alamă de pe ușa apartamentului 1500 – care era de fapt un comutator ce acționa soneria – maiorul C.G. Castillo îi deschise.

Charley purta un halat alb și pufos, lung până la glezne, împodobit cu emblema hotelului Four Seasons. Îi crescuseră țepii bărbii, părul îi era nepieptănat, însă nu-i era nici ud.

Britton gândi: *Am ajuns înainte să apuce să intre la duș*, apoi spuse:

— Nici Schneider nu s-a trezit încă. Sau e la duș. N-a răspuns când am bătut la ușă. Dar șoferul tău a ajuns. I-au făcut legătura cu mine din greșeală. I-am spus că te voi anunța de sosirea lui.

— Intră, Jack, îl pofti Castillo. Suntem puțin în întârziere. N-au luat încă nici vesela de aseară.

Castillo se duse la telefonul de pe măsuța pentru cafea, formă un număr și, în spaniolă, îi ceru recepționerului să-i trimită șoferul sus cu exemplare ale *La Nacíon*, *Clarín* și *Herald*, să vadă care e starea costumului său și să trimită imediat două ibrice mari de cafea.

Britton ascultă și se uită atent, străduindu-se să înțeleagă despre ce era vorba.

Și atunci interesul lui atinse punctul culminant.

Ușa dormitorului se deschise și pe ea ieși agentul special Schneider, îmbrăcată cum fusese cu o seară în urmă, în jeanși albaștri și pulover.

— Bună dimineața, Jack, spuse ea cu naturalețe.

Își ținu vocea sub control, dar obrajii îi ardeau.

— Dacă vrei să comanzi micul dejun, spuse ea, comandă unul mare pentru mine.

După care ieși din apartamentul El Presidente de la Rua, strigând peste umăr:

— Mă întorc imediat.

Ușa se închise și Britton și Castillo se uitară unul la celălalt.

— Cred, Jack, rosti într-un final Castillo, că acesta este unul din acele cazuri în care tăcerea e de aur.

Britton aprobă din cap, apoi spuse:

— Scuze. Trebuie să spun asta. Judecând după cum te-ai uitat la ea adineaori, îmi dau seama că nu e o aventură pasageră, că e ceva mai serios. Așa că bravo ție. Știu că e nebună după tine.

— De unde naiba știi tu asta?

— Când eram la școala de forțoși, subiectul discuțiilor noastre ajungea întotdeauna la tine. Și dovada am avut-o aseară, în timp ce mâncam. Amândoi vă uitați oriunde, numai unul la celălalt, nu. Iar acum, adineaori, amândoi arătați ca Adam și Eva înainte ca Eva să-nceapă să-și facă de cap cu șarpele. E o femeie deosebită. Ești norocos.

Deoarece nu știu ce altceva să spună, Castillo întrebă:

— Așa-i spuneți voi, „școala de forțoși”?

— Da. Nu era așa de rău, totuși. Rânji. Betty a fost de tot râsul când în sfârșit am fost duși la poligon. Și-a ținut gura și a păstrat o expresie serioasă cât timp i-au explicat cum să apese *ușor* trăgaciul și să nu se lase aruncată înapoi de recul, că după o vreme se va obișnui, numai că eu mi-am dat seama că nu-i plăcea să fie tratată de sus.

Oricum, eram amândoi la poligonul de tragere cu pistolul, doi umili candidați și instructorul. Eu stăteam în spatele ei. Ea primește ordinul „deschide focul” și Glock-ul ei scoate un răpăit ca de Uzi.

„Acum exersăm focul simplu, candidat Schneider. Adică *ții*ntești *foc cu foc*”.

„Asta am făcut, domnule”, spune Schneider, suavă și feminină. „Am țintit de fiecare dată, domnule”.

„Păi”, adaugă instructorul, „cum vei vedea, nu vei nimeri niciodată nimic dacă tragi atât de repede. Apropiați numărul șapte”.

Așa că au apropiat ținta de noi. Toate cele paisprezece gloanțe trase de ea nimeriseră mutra borfașului.

Instructorului nu i-a plăcut să se vadă pus la perete și nu s-a lăsat. „Se pare, candidat Schneider, că ai oarece experiență de țintaș. Dacă-ncerci să mă pui într-o lumină proastă sau știu eu ce altceva, n-o să-ți meargă”.

Castillo râse înfundat.

Soneria țârâi. Era femeia de la serviciul de curățenie cu costumul lui Castillo.

— În sertarul mesei este meniul de la room-service, spuse Charley, arătând într-acolo. Când ajunge Roger sus, întreabă-l ce vrea și comandă pentru toată lumea. Eu mă duc să mă îmbrac.

DOI

Agentul special Schneider ședea în fața maiorului Castillo, poziție care îl împiedica pe maiorul Castillo să o țină pe ascuns de mână sau poate să-i atingă genunchiul pe sub masă, însă care, află el curând, n-o împiedica pe domnișoara agent special Schneider să-i mângâie gamba cu degetele de la picioare.

Aproape terminaseră de mâncat, când soneria se auzi din nou.

Roger Markham dădu fuga la ușă și Castillo tocmai se întreba cine naiba putea să fie, când auzi o voce familiară:

— Ești american, nu-i așa? Pușcaș marin, poate?

— Da, domnule, răspunse Markham.

— Du-te înapoi, aruncă-i din pat pe maiorul Castillo și pe cine-o mai fi cu el și spune-i că domnul colonel Jack Torine, Forțele Aeriene Americane, dorește să-i răpească un moment din valorosul său timp.

Râzând, Castillo dădu să se ridice din scaun. Făcând asta, înțelese după chipul agentului special Schneider că ea nu reușea să vadă ce anume era amuzant.

Colonelul Torine, un om înalt, puțin ciolănos, îmbrăcat în jachetă sport și pantaloni largi, intră intempestiv în salon și-i văzu pe cei așezați la masa din firidă.

— Hopa! făcu el. Scuze, Charley. Nu știam că ai musafiri.

— Bună dimineața, domnule! spuse Castillo. Trebuia să vă contactez aseară.

— Ba nu. Invers stau lucrurile. Eu trebuia *să-ți raportez ție* când am ajuns azi-noapte. Acestea au fost ordinele mele, primite de la generalul Allan Naylor însuși. Dar era târziu și ploua ca naiba, și m-am gândit să aștept până dimineață. Atașatul pe probleme de apărare mi-a spus unde te pot găsi.

— Minunat! începu Castillo.

Torine îi reduse la tăcere cu palma ridicată și continuă:

— Așa că am ajuns aici și reprezentanții hotelului au zis că n-au auzit de tine. Am rămas deci în hol câteva minute, întrebându-mă de ce atașatul m-a trimis la un alt hotel, după care am tras concluzia că sunt două hoteluri Four Seasons, iar eu am venit la cel care nu trebuia, drept care m-am întors la recepție și l-am întrebat pe tipul de acolo unde este celălalt.

Castillo râse.

— Moment în care mi-am amintit alter-ego-ul tău, am întrebat de Herr Gossinger și iată-mă aici.

Castillo văzu pe chipurile lor că Betty avea o vagă idee despre ce se întâmpla, în vreme ce Jack Britton și Roger Markham erau cu totul în ceață.

— Băieți, uneori folosesc numele Gossinger când lucrez, explică el. Așa m-am înregistrat aici.

Britton, care lucrase sub acoperire ani la rând sub numele de Ali Abid Ar-Raziq, dădu din cap a înțelegere. Chipul lui Roger Markham exprimă ceva ce putea fi uimire.

Dumnezeule, *e-un adevărat operator de informații cu acte false și tot restul*!

— Colonele, spuse Castillo, țineți minte când polițiștii din Philadelphia au descoperit că tipul care deținea 727-le nostru mai vânduse unul în Costa Rica?

— O, da.

— Iată-i aici, spuse Charley.

— Ba nu, îl corectă Britton. Iat-o pe *ea*. Betty a pus lucrurile cap la cap. Eu n-am avut niciun amestec.

— Betty Schneider și Jack Britton, acum agenți ai Serviciului Secret, continuă Castillo. Acesta este colonelul Jack Torine, care a pilotat aparatul 727 înapoi din Costa Rica.

Își strânseră mâinile.

— Nu, n-am luat micul dejun, și da, mulțumesc, mi-ar prinde bine câteva îmbucături, spuse Torine.

— Nu știu cât mai e de caldă, zise Castillo, ridicând clopotul de inox și arătând un morman de omletă încă aburindă.

— Destul de caldă, spuse Torine și se așează.

Începu să-și pună ouă în farfurie cu lingura.

— Deci ce se întâmplă, Charley? întrebă Torine.

Castillo îi dădu ziarul *Buenos Aires Herald*.

— Asta se întâmplă, spuse. Majoritatea informațiilor sunt destul de precise. Vi le spun eu pe cele care nu sunt.

Torine luă ziarul și începu să citească.

•

Scuturând din cap în timp ce înghițea ultima îmbucătură, Torine îi restitui lui Castillo ziarul.

— Este și un editorial, spuse Charley. Cu titlul RUȘINEA UNEI NAȚIUNI.

— Are de ce să le fie rușine? întrebă Torine.

— Dacă vorbim de jenă, da, categoric, spuse Castillo. Soția unui diplomat este răpită și apoi diplomatul e scos din peisaj. Asta n-ar trebui să se întâmple într-o țară civilizată. Aici nu suntem în Congo. Însă „rușine” e un cuvânt nițel cam tare. Și Dumnezeu știe că s-au pus în mișcare cu toate forțele din prima clipă pentru a afla cine a făcut-o.

Noi credem că răpitorii doamnei Masterson au luat legătura cu soțul, au stabilit o întâlnire și el s-a furișat afară din casă și s-a dus la locul stabilit. Numai că acolo și-a găsit moartea.

— Nu era supravegheată casa? întrebă Torine, mirat.

— Au pus polițiști și agenți SIDE – știți ce este SIDE?

Torine încuviință.

— Deci, nu doar polițiști și agenți SIDE peste tot, dar într-o mașină plasată în fața casei la ora două noaptea, când Masterson s-a furișat afară, erau un agent CIA pe nume Paul Sieno și colonelul Alfredo Munz, șeful SIDE.

— Crezi că Masterson s-a dus să achite răscumpărarea și ceva n-a mers bine?

— Pur și simplu nu știu. Știu doar că Alex Darby, șeful oficiului, Sieno – un tip strașnic, l-am cunoscut în Afganistan; acoperirea lui e de atașat comercial și Alex spune că e cel mai bun om al său – și Munz au făcut tot ce le-a stat în puteri să se asigure că un asemenea lucru nu se va întâmpla, dar s-a

întâmplat. Ar mai trebui adăugat și că Masterson era cel mai bun prieten al lui Darby.

— Iisuse, despre ce mama dracului e vorba aici?

— Aș da orice să știu și eu, spuse Castillo. Și încă un lucru, colonele: Nenorociții ăștia o au cu ceva la mână pe doamna Masterson – poate au amenințat că-i omoară copiii, poate altceva –, ceva care o sperie de moarte.

— Asta-i de înțeles, nu?

— Înconjurată de oamenii din serviciul de securitate al ambasadei, plus CIA, Serviciul Secret, SIDE, ai crede că se simte destul de protejată încât să ofere măcar o descriere a celor care au răpit-o, spuse Castillo. Dacă ar fi să-i dăm crezare, iar eu n-o cred, nu-și amintește nimic. Acesta este unul dintre motivele pentru care am cerut să fie trimisă Betty aici – *unul dintre ele, corect* –, pentru a vedea dacă nu se poate apropia de ea și să afle ceva.

Agentul special Schneider era aparent de acord cu *unul dintre motive*. Castillo simți piciorul ei plimbându-se iarăși pe gamba lui și, când se uită la ea, pe buzele ei se vedea aluzia unui zâmbet și în ochi i se citea o expresie jucăușă.

— Singura întrebare care nu-mi dă pace, de când am auzit de asta, este dacă povestea noastră nu are cumva un substrat terorist, zise Torine.

— Poate, dacă ar fi fost vorba doar de asasinarea lui Masterson. Dar dacă aici ar fi mâna teroriștilor, la jumătate de oră după faptă ar fi revendicat-o. Și nu cred că ar fi ratat ocazia de-a o ucide și pe doamna Masterson, atunci când au avut ocazia.

Torine făcu semn că înțelege.

— Și acum ce se întâmplă? întrebă el.

— Îi scoatem pe ea și pe copii din Argentina imediat ce o putem urca în avion. Aveți graficele de aterizare la Baza Aeriană Keesler?

— Sigur. De ce la Keesler?

— Doamna Masterson vrea ca soțul ei să fie îngropat în Mississippi. De acolo e originar. Coasta golfului Mississippi.

— Generalul Naylor mi-a spus că președintele îl vrea pe domnul Masterson îngropat la Arlington.

— E decizia dumneaei, nu-i așa?

— Evident. Când crezi că va fi gata de plecare?

— Cred – *cred*, nu știu sigur – că o vor externa în dimineața aceasta. Dacă ar fi după mine, aș duce-o direct de la spital la aeroport. Mă îndoiesc totuși că se va întâmpla așa. Poate în seara asta târziu, ceea ce-ar însemna că vom ajunge la Keesler dimineață. Cel mai probabil, în cursul zilei de mâine.

— Atașatul pe probleme de apărare mi-a spus că argentinienii vor să depună sicriul în Catedral Metropolitana, pentru a-i aduce un ultim omagiu, spuse Torine. Ce-i asta?

— N-am auzit de așa ceva, răspunse Castillo. N-am nicio idee.

— E catedrala lor națională, într-un fel, explică sergentul Roger Markham. Nu departe de Casa Rosada, care e un fel de Casa Albă pentru ei. Doar că e roz. Casa Rosada, adică. Catedrala arată așa cum trebuie că arăta Parthenonul înainte să se prăbușească. E din marmură, cred.

— Pușcașii marini vin să ne salveze, zise Castillo. Spune mai departe, Roger.

— Păi, e cea mai importantă catedrală a lor. San Martín, generalul pe care ei îl numesc „Marele Eliberator”, era prieten cu Thomas Jefferson. Avenida Libertador a fost botezată după el, cam cum ar fi dacă noi am boteza Washington Square „Piața Părintelui Națiunii Noastre”.

— Fascinant, spuse colonelul Torine, izbutind să-și păstreze o mină serioasă.

— Fac de gardă la mormânt cum facem noi cu Soldatul Necunoscut, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Dacă vor să depună corpul domnului Masterson acolo, e un semn de înaltă onoare.

— Ai dreptate, Roger. Și înțeleg de ce vor s-o facă, dar nu știu însă cum va reacționa la asta doamna Masterson. Cât despre ordinele mele de-a o scoate de aici împreună cu copiii cât mai repede posibil…

Se uită la Torine.

— Acum vom merge la spital și-i vom prezenta pe Betty și pe Jack doamnei. V-am spus că e înspăimântată. Poate ar fi de folos dacă ați veni cu noi, dacă nu aveți nimic împotrivă. Ați putea-o informa cu privire la planurile de drum, știți, ceva care să o facă să se simtă mai bine.

— Nu e nevoie să-mi ceri asta, Charley, zise colonelul Torine. Asta sau orice altceva. Poate că generalului Naylor nu i-a prea

surâs ideea, așa cred eu, însă a spus cât se poate de clar că tu ești la conducerea operațiunii acesteia.

— Aud un mobil care țârâie, anunță Betty.

Castillo își pipăi hainele, își aminti că al său era în dormitor, apoi se ridică iute în picioare și se duse după el. Asta-i luă ceva timp, deoarece mobilul era în buzunarul pantalonilor cu care era îmbrăcat când Betty venise să-și caute batista rătăcită și pe care îi aruncase într-un ungher ferit de priviri când Jack Britton sunase la ușă.

La fel ca sutienul și chiloții lui Betty, observă Castillo, aplecându-se pentru a-i scoate de sub pat.

Asta înseamnă că, *atunci când a ieșit de aici*, *nu purta nimic pe sub jeanși și pulover*!

O serie de imagini îi dădură năvală în minte.

Blestemăția naibii, *care-i problema ta*? *Răspunde la dracu' la telefon*!

Pe când reuși să scoată mobilul din buzunar, era prea târziu.

Memoria telefonului reținuse totuși numărul apelantului. Charley apăsă tasta de apeluri ratate, apoi pe cea de apelare.

— Sylvia Grunblatt.

Ofițerul de informări publice al ambasadei. *Ce naiba o fi vrând*?

— C.G. Castillo, domnișoară Grunblatt. Încercați să dați de mine?

— Unde sunteți?

Nu că ar fi treaba ta, *dar*...

— La Four Seasons.

— Ei spun că n-au înregistrat pe nimeni cu numele Castillo. Vreți să-mi explicați ce înseamnă asta?

— De unde aveți numărul meu de mobil?

— Mi l-a dat ambasadorul Silvio.

— Cu ce vă pot ajuta, domnișoară Grunblatt?

— Mingea e în cealaltă parte a terenului. Vă vânează presa. Cineva de pe-aici e slobod la gură.

— Vreți să fiți mai explicită?

— Tipul de la *New York Times* vrea să știe totul despre agentul președintelui, începând cu numele lui, și la fel vor cei de la CNN și AP și *La Nacíon*, ad infinitum. Ce să le spun?

— Că n-aveți idee despre ce vorbesc.

— Nu vor crede așa ceva și nici nu le va plăcea abordarea.

— Ambasadorul Silvio mi-a zis că sunteți un ofițer de presă de primă clasă. O să vă vină dumneavoastră o idee.

— Parcă-i și aud, spuse ea. „Sylvia, vrei să-mi zici că m-a mințit sursa mea?”

— La care veți răspunde: „Nu pot garanta sinceritatea surselor tale anonime. Pot doar să-ți spun ce mi s-a spus și mie”.

— La care ei vor răspunde: „O, vorbești brașoave, Sylvia” sau ceva asemănător.

— Sylvia, regret, dar splendidele tale relații cu presa vor trebui sacrificate din nevoi operaționale.

— De asta mă temeam, spuse ea. Ambasadorul mi-a cerut să rezolv problema așa cum veți dori dumneavoastră.

— Singurul lucru de care n-am nevoie este ca numele meu, fotografia sau cuvintele „agentul președintelui” să apară în ziare sau la televizor.

— Okay, s-a făcut. Dar fiți atent că vor sta cu ochii pe dumneavoastră. Cum nu există – cu o singură excepție – alte lucruri noi în povestea de față, dumneavoastră – agentul președintelui – sunteți principala știre.

— Care este acea singură excepție?

— Presupunând că ambasadorul reușește să o convingă pe doamna Masterson – încă n-a întrebat-o – argentinienii vor să pună Marea Cruce a Marelui Eliberator pe sicriul lui Jack, care la momentul acela se va afla în Catedral Metropolitana. Dacă doamna e de acord – și e posibil să nu fie; în locul ei, cred că le-aș spune argentinienilor să se ducă unde și-a înțărcat dracu’ copiii – va ieși mare spectacol. Presa – mai ales televiziunile – adoră spectacolul, iar asta v-ar putea scuti pe dumneavoastră de nițică presiune.

— Acum plecăm la Spitalul German, spuse Castillo.

— Aveți cu dumneavoastră pe cineva de la SIDE care să vă introducă pe ușa din spate? În caz contrar, pregătiți-vă pentru celebritate.

— Dar nu mă cunosc!

— Scurgerea informației despre agentul președintelui a fost intenționată. Cred că se înțelege de la sine că au primit și o descriere a ta.

— Aveți idee cine poate fi sifonarul?

— Dacă ar fi să pun pariu, aș spune că a fost unul dintre apărătorii legii…

Mda, gândi Castillo, *și eu aș paria că numele ticălosului este Yung*.

— ... însă nimic mai specific de-atât. Dacă obțin numele, îl vreți?

— Ba bine că nu.

— Așa speram și eu.

— De ce?

— Pentru că mi-a secat imaginația după ce m-am gândit că cea mai potrivită pedeapsă pentru ticălos ar fi castrarea și sunt sigură că dumneavoastră vă puteți gândi la ceva mult mai frumos și dureros.

— Într-adevăr, pot.

— Ținem legătura, vă rog, domnule X.

— Mulțumesc, Sylvia.

Castillo vârî mobilul în buzunarul pantalonilor, dar acesta începu din nou să sune.

Acum ce naiba mai vrea?

— Da, Sylvia?

— Sunt Juan Silvio.

— Bună dimineața, domnule.

— Înainte să trec la subiect, presupun că domnișoara Grunblatt a luat legătura cu tine, nu?

— Da, domnule. Tocmai am încheiat convorbirea cu dumneaei.

— Presupun că ți-a spus despre scurgerea de informații.

— Da, domnule.

— Îmi pare rău. Îmi doresc sincer să aflu cine a făcut-o.

— Și eu.

— Ți-a spus Sylvia că oficialitățile argentiniene vor să-l onoreze pe domnul Masterson atât prin depunerea sicriului în catedrală, cât și prin decorarea lui postumă cu Marea Cruce a Marelui Eliberator?

— Da, domnule.

— N-am considerat că am dreptul să aprob așa ceva înainte de-a discuta cu tine și cu doamna Masterson. Și cred că înainte de-a o aborda pe ea trebuie să vorbim noi doi.

— Domnule, mă pregăteam să plec spre spital. Vreau să o prezint pe agentul special Schneider doamnei Masterson. Ea e cea care am cerut să fie trimisă încoace. Și-l am cu mine și pe colonelul Torine, care a pilotat aeronava C-17. M-am gândit că

dumnealui o va putea liniști pe doamna Masterson cu privire la aranjamentele de drum. Lucru care ne aduce la altceva, domnule. Colonelul Torine m-a informat că președintele vrea ca domnul Masterson să fie înmormântat la Arlington și…

— Toate acestea sugerează că trebuie să stăm de vorbă, și nu la telefon, de îndată ce va fi posibil.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, domnule.

— Cum amândoi mergem la spital, de ce nu acolo? Sunt sigur că vom găsi un loc unde să discutăm.

— Spuneți-mi doar când și unde, domnule.

— La spital în treizeci-treizeci și cinci de minute. Poți ajunge?

— Ne vedem acolo, domnule.

— Mulțumesc.

Castillo întrerupse legătura, se uită la telefonul mobil un moment, după care apăsă un buton cu apelare rapidă.

— Alfredo?

— *Si*

— Karl, Alfredo. Am nevoie de un serviciu.

— Orice-mi stă în puteri, Karl.

— Pornesc spre Spitalul German. Cineva de la ambasadă nu doar că a avut strălucita idee că ar fi aici un soi de agent al Casei Albe, și că eu aș fi acela, dar și să anunțe asta presei.

— Herr Gossinger, adică?

— Probabil Castillo. În orice caz, înțeleg că presa a împânzit spitalul…

— Atunci, prietene, îți sugerez să nu te apropii de spital.

— Trebuie să o vizitez pe doamna Masterson; acolo mă voi întâlni cu ambasadorul.

Omul ezită o fracțiune de secundă.

— Ești la Four Seasons, nu?

— Da.

— Ai mașină de la ambasadă?

— Da.

— Eu am un automobil în garajul subteran.

— Mașina ambasadei este acolo.

— Foarte bine. Du-te la subsol și urcă în mașină. Omul meu îți va face semn. Ține-te după el până la spital. Voi aranja să ți se permită accesul pe intrarea lor de serviciu, din subsol.

— Mulțumesc.

— Când termini treaba cu doamna Masterson… presupun că ai auzit de veghea publică și de decorație.

— Nu știu dacă doamna Masterson va fi de acord cu asta. Iată unul dintre motivele pentru care vreau să o vizitez.

— Pot să întreb de celelalte?

— Vreau să o prezint domnișoarei agent care am cerut să fie trimisă de la Washington și vreau să confirm planurile ei de drum. Iar dacă vei fi și tu acolo, vreau să ți-l prezint pe celălalt agent de la Serviciul Secret.

— Ne vedem aici în scurt timp, atunci.

— Ești la spital?

— Am considerat că omul tău de securitate ar vrea să audă planurile noastre de pază pentru Catedral Metropolitana.

— Și eu aș vrea să le aud. Aș mai vrea și să arunc o privire asupra incintei.

— Atunci, ne vedem aici în scurt timp.

Oare tonul lui spunea „mda, sigur”? Sau „nu-s prea sigur de asta”?

— Mersi, Alfredo.

TREI

Spitalul German

Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina
9:30, 24 iulie 2005

În BMW-ul ambasadei fusese înghesuială. Colonelul Torine reclamase scaunul din față, explicând că are picioare lungi. Agentul special Schneider ocupase mijlocul banchetei din spate, între Castillo și Britton.

Chit că gamba dreaptă a agentului special Schneider intrase în contact cu a lui Castillo, lucrul de care fusese el cel mai conștient era apăsarea unui obiect dur și ascuțit în partea de jos, stânga, a cutiei sale toracice. Îndurase disconfortul, ferm convins că a spune: „Schneider, Glock-ul tău mă împunge în coaste” nu va stârni doar hazul celorlalți pasageri, dar probabil

că va face ca Betty să se îndepărteze de el atât de mult, încât contactul gambă-la-gambă să fie întrerupt.

Mașina SIDE – doi zdrahoni într-un Peugeot – urmase un traseu suficient de ocolitor de la Four Seasons și ieșise de pe Avenida Pueyrredón cu două cvartale înainte să ajungă la Spitalul German. Urmând-o, Castillo observă că drumul și trotuarul din fața spitalului erau ocupate de camionetele televiziunilor cu antene parabolice deasupra și jurnaliști de-un fel ori altul doldora de microfoane și de camere video și foto.

Mașina SIDE îi duse la subsolul spitalului, pe uși care se deschiseră la apropierea lor și se închiseră imediat după ce intrară.

Ofițerii de la Gendarmeria National care păzeau liftul îi lăsară să treacă fără mare tragere de inimă și asta doar după ce agenții SIDE garantară pentru ei.

Coridorul care ducea la camera doamnei Masterson era plin de alți membri ai personalului de securitate în uniformă sau în haine civile, argentinieni și americani deopotrivă, iar pe lângă pereți erau numeroase de buchete de flori. Două dintre ele – cele care flancau ușa – erau enorme.

— Domnul Santini e înăuntru? îl întrebă Castillo pe un american. Nu-i cunoștea numele, însă luase parte la ședința de brainstorming.

— Da, să trăiți!

— Îi spui, te rog, că am ajuns?

Bărbatul intră în încăpere și Castillo se aplecă spre cel mai mare buchet de flori pentru a citi biletul care-l însoțea.

Mă întreb dacă a verificat cineva astea de explozibili.

Sigur că le-au verificat. *Munz nu ar fi permis să fie aduse în clădire*, *darămite aici sus*, *fără să le verifice*.

Biletelul era impresionant. În partea superioară avea ștanțată în aur stema Republicii Argentina, iar dedesubt era trecut numele președintelui.

Mesajul era scris de mână: „Cu profundele mele condoleanțe pentru pierderea suferită și cu urări de însănătoșire grabnică”.

Tocmai când Santini ieși pe ușă, Charley citea biletelul de pe celălalt buchet de flori. Acesta purta sigiliul ministrului de Externe, care-și oferea și el condoleanțele și urările de bine.

Să aibă oare vreo semnificație faptul că, în loc să fie în cameră, *aranjamentele astea florale sunt afară*?

— Bună dimineața, salută Santini, apoi îi văzu pe colonelul Torine, Jack Britton și Betty Schneider.

— Acesta este colonelul Torine, care pilotează aeronava C-17, zise Castillo. Și agenții speciali Britton și Schneider.

Santini îi zâmbi lui Betty Schneider.

— Chiar ai tras toate cele paisprezece gloanțe în fața „răufăcătorului”? întrebă el.

— Treisprezece, îl corectă Betty. Unul l-a nimerit în ureche.

— Ai un admirator în persoana lui Joel Isaacson, rosti Santini. El mi-a povestit. Când se termină povestea asta, cred că îți vor propune să intri în serviciul de pază.

Când se termină povestea asta, *Tony*, *agentul special Schneider va renunța complet la toată distracția și va veni să locuim împreună într-o căscioară ascunsă de trandafiri pe marginea drumului*.

Sau poate la ranch-ul din Midland.

Oare știe să călărească?

Santini dădu mâna cu Britton și cu Torine, după care, arătând în lungul coridorului, spuse:

— Haideți. Mi-au dat o cameră aici. Ambasadorul vă așteaptă.

Castillo se întrebă cât de sigură putea fi încăperea cu pricina și se uită cu o sprânceană săltată la Santini. Când Charley rosti mut *verificată*?, Santini clipi o dată leneș și făcu o imperceptibilă mișcare sus-jos din cap.

•

— Tu trebuie să fii domnișoara Schneider, spuse ambasadorul Silvio, întinzând mâna cu un surâs.

— Da, domnule.

— Mă bucur tare mult că ești aici. Doamna Masterson va fi încântată probabil să vadă chipul unei femei în marea de bărbați care o înconjoară.

— Să sperăm că așa va fi, domnule, zise Betty.

— Trebuie să auziți toți ce am de spus, începu Silvio. Sunt sfâșiat între sentimentul datoriei mele de diplomat și cele personale. Argentinienii vor să meargă înainte cu planul de depunere a sicriului domnului Masterson în Catedral Metropolitana și acordarea medaliei – Marea Cruce a Marelui Eliberator. Oficial, sunt încântat. Personal, și nu doar fiindcă l-am cunoscut pe Jack destul cât să știu că reacția lui ar fi fost: „Medalie? Pentru ce? Pentru c-am fost împușcat?”, mi-aș dori ca

argentinienilor să nu le fi venit ideea asta. De asemenea, nu-mi place ideea de a-i expune pe doamna Masterson și pe copii la un potențial pericol.

— Colonelul Munz m-a asigurat, domnule, interveni Santini, că nivelul de protecție aplicat în catedrală va fi la fel de bun, dacă nu mai bun, ca acela oferit președintelui. Lipsea puțin să-l întreb când s-a întâmplat ultima dată ca asupra președintelui să se deschidă focul, dar mi-am dat seama că, ținând cont de faptul că economia țării e la mare ananghie, este foarte posibil să fi existat câteva amenințări serioase. Ideea de bază, domnule, este că sincer nu pot demonta planurile lui Munz. Pe deasupra, lângă dumneaei vom fi eu, agentul special Schneider și alți câțiva oameni de-ai noștri.

— Iar guvernul s-ar simți jignit – poate pe bună dreptate – dacă le-aș spune: „Mulțumesc, dar nu e nevoie”, zise Silvio și se uită apoi la Castillo. Charley?

— Domnule, decizia nu ar trebui să o ia doamna Masterson? întrebă Castillo. Dacă nu vrea să meargă la catedrală, putem spune, fără a minți, că este foarte îndurerată. Cred că argentinienii ar înțelege asta.

— Adică să fie depus sicriul, însă doamna Masterson să nu participe la ceremonia de decorare?

— Da, domnule.

— E bună ideea.

— Domnule, vreau să scot familia Masterson din țară cât mai repede posibil. Când o vor externa?

— Poate pleca în orice clipă, răspunse Santini. Au mai făcut o analiză de sânge dimineață. A ieșit negativă.

— Argentinienii când vor să înceapă spectacolul? întrebă Castillo.

— Vor să mute corpul la catedrală în după-masa asta, răspunse Silvio. Apoi vor permite publicului să aducă un ultim omagiu între orele șase și zece ale serii și dimineață între opt și zece. Vor pune la dispoziție o gardă de onoare și eu le-am cerut pușcașilor marini să fie pregătiți să facă și ei asta. Au programat ceremonia de decorare pentru zece, începând cu o mesă, care va fi celebrată de nunțiul papal. Din fericire, Jack a fost romano-catolic.

— Și nu baptist din Sud, adică? zise Santini, adăugând imediat: Scuze, n-am vrut să fiu răutăcios.

— Dacă Jack ar fi fost baptist din Sud sau evreu sau mormon, explică ambasadorul, asta probabil că *ar fi fost* o problemă.

— Cum sunt măsurile de securitate la locuința familiei Masterson? întrebă Castillo.

— Am trecut pe-acolo devreme, azi-dimineață, răspunse Santini. Totul mi s-a părut în regulă.

— Iar dacă ea va părăsi spitalul, să spunem, într-o oră, de cât timp ar fi nevoie pentru pregătirea unei coloane auto de securitate?

— Munz a zis să-l anunțăm cu treizeci de minute înainte. Oamenii săi pot fi gata în orice clipă.

— Și coloana va fi securizată? întrebă ambasadorul Silvio.

— De fapt, domnule, vor fi trei coloane auto, explică Santini, fiecare formată dintr-o mașină de la Gendarmeria National în deschidere, urmată de o patrulă de la Policía Federal, apoi două mașini blindate ale ambasadei cu geamuri fumurii, urmate de o altă mașină de poliție și o ambulanță și un autovehicul al Gendarmeria, care închide coloana. Acestea vor ajunge la locuința din San Isidro folosind trei trasee diferite. În ambele mașini ale ambasadei se vor afla membri ai personalului de securitate. Doamna Masterson se va afla într-una dintre ele.

— În care? vru să știe Castillo.

— Asta o voi decide înainte să plecăm de la spital, spuse Santini.

Castillo tocmai gândise: *Treaba asta cu trei coloane auto e foarte deșteaptă*; *slavă Domnului că Santini știe la perfecție cum să gestioneze o situație de genul ăsta*, când ambasadorul întrebă:

— Ție-ți sună bine, Charley?

Ceea ce-l făcu pe Castillo să revină cu picioarele pe pământ: *Iisuse Hristoase*, *o fi fiind Santini priceput*, *însă asta e responsabilitatea mea*.

— Da, domnule, spuse Charley.

— Ei, atunci, să vedem ce părere are doamna Masterson despre toate astea, rosti ambasadorul Silvio. Cum zise Charley, decizia-i aparține ei.

Ba nu, gândi Castillo, *nu-i aparține ei*, *ci mie*. *Eu sunt răspunzător de siguranța ei și eu am autoritatea de-a spune*: „*Nici în ruptul capului nu o vom pune în bătaia focului din nou*. *Mă doare în cot dacă argentinienilor le place sau nu asta*.”

•

Jaluzelele metalice de la geamurile camerei lui Elizabeth Masterson erau coborâte. Luminile fluorescente din încăpere erau necruțătoare.

Ea ședea într-un fotoliu, îmbrăcată într-un capot. Scrumiera de pe măsuță de alături era plină de chiștoace. Majoritatea erau lungi, semn că ea trăsese doar câteva fumuri înainte să le stingă.

— Bună dimineața, Betsy! spuse ambasadorul Silvio, luând scrumiera murdară de pe masă și întinzând-o unuia dintre paznicii de la ușă, cu ordinul nerostit de-a aduce una curată. Cum te simți?

— Tu cum crezi că mă simt, domnule ambasador? întrebă era pe un ton sarcastic.

— Speram să-mi spui Juan, Betsy, zise Silvio. Ți-amintești de domnul Castillo, de ieri?

— Bună dimineața! rosti Charles.

Ea îi receptă prezența cu o ușoară înclinare din cap și un surâs aproape imperceptibil.

Ieri arăta bolnavă. *Azi arată îndurerară*. *Și nu doar puțin ostenită*. *E clar că ar prefera să nu mă aflu aici*. *Ce naiba ascunde*?

— Doamnă Masterson, zise Castillo, dumneaei este agentul special Schneider din cadrul Serviciului Secret. Dacă nu aveți nimic împotrivă, ea va sta alături de dumneavoastră și de copii.

— Te salut! spuse doamna Masterson cu un surâs ce părea sincer. Întinse mana.

— Condoleanțe pentru soțul dumneavoastră, doamnă Masterson, zise agentul special Schneider.

— Mulțumesc. Te-ai simți jignită… Cum să-ți spun?

— Betty ar fi perfect, doamnă.

— Te-ai simți jignită, Betty, dacă ți-aș spune că nu te potrivești deloc cu imaginea pe care ți-o formezi în minte atunci când spui „Serviciu Secret”?

— Absolut deloc.

Betsy Masterson se întoarse spre Silvio.

— Am auzit un doctor spunându-i unei asistente – probabil ei cred că eu nu știu spaniola – ceva despre o ceremonie la Catedral Metropolitana. Despre ce e vorba?

— La drept vorbind, acesta este motivul pentru care ne aflăm aici, Betsy, răspunse Silvio. Guvernul argentinian dorește să depună sicriul lui Jack în catedrală – pe catafalc, cu alte cuvinte, cu o gardă de onoare – pentru ca oamenii să-i aducă un ultim omagiu astă-seară și mâine-dimineață și, după mesa memorială celebrată de nunțiul papal, să-i acorde Marea Cruce a Marelui Eliberator. Asta o va face fie președintele, fie ministrul de Externe, dar cel mai probabil șeful statului. E un gest de mare onoare.

— Jack nu-i avea pe niciunul la suflet, spuse ea, apoi adăugă imediat: Nu trebuia să zic asta.

— Poți spune orice dorești, o liniști Silvio.

— Se așteaptă participarea mea?

— N-ar trebui decât să fii de față, însă și asta rămâne la latitudinea ta, Betsy. Eu și domnul Castillo am căzut de acord că asta este decizia ta. Întregul corp diplomatic va fi acolo.

— Cu alte cuvinte, va fi ceea ce Jack ar fi numit o reprezentație la comandă? întrebă ea, însă era o afirmație, nu o întrebare.

— Jack avea mulți prieteni buni în corpul diplomatic, o asigură Silvio.

— Când Jack considera că era în interesul Statelor Unite, îl putea face și pe dracu' să creadă că sunt prieteni apropiați, explică ea.

— Asta așa este, zise Silvio, zâmbind.

— Jack ar fi vrut să particip la un astfel de eveniment, așa că o voi face.

— Repet, Betsy, că asta rămâne la latitudinea ta.

— Nu tocmai, făcu ea. Tata n-ar fi de acord să nu particip. Și pentru el datoria era întotdeauna pe primul loc. Obișnuia să spună – și nu cred că glumea – că un diplomat trebuie să fie ca un preot iezuit, care renunță la viața și confortul său personal pentru a sluji ceva mult mai important. Și știm amândoi că Jack era de aceeași părere. Ceea ce ne aduce la familia mea. Au fost anunțați de cele întâmplate?

— Am vorbit cu ambasadorul Lorimer imediat după ce ne-am văzut ieri, explică Silvio. N-am adus vorba despre răpirea ta, ci doar… despre ce a pățit Jack.

— Ce i-ai spus, mai exact?

— Că Jack a fost asasinat de persoane necunoscute, zise Silvio. Sunt conștient de starea sănătății ambasadorului Lorimer…

— Ai procedat bine. Mulțumesc.

— Voia să telefoneze, dar i-am spus – cred că asta a fost o minciună nevinovată deoarece scopul a fost nobil – că ai fost sedată și că probabil ar fi mai bine să așteptăm să-ți revii, iar atunci îl vei suna tu.

— Din nou, Juan, ai procedat bine. Și mulțumesc încă o dată. Ei, acum mi-am revenit. Când pot să plec de aici?

— La o oră după ce hotărâți, doamnă Masterson, zise Castillo. Cam de atât timp avem nevoie pentru a aranja transportul.

Femeia se uită la el, recunoscătoare.

Nu cred că am făcut ceva să o supăr – în afara faptului că sunt un intrus în comunitatea diplomatică – și ea tot se teme de mine.

Ce naiba se întâmplă aici?

Și cum de fratele ei, diplomatul ONU – Jean-Paul Lorimer n-a fost adus în discuție? *N-a întrebat dacă a fost anunțat și nici nu l-a pomenit în discursul ăla despre preceptele sfinte ale diplomației pe care l-a ținut*.

— Ce hotărâre trebuie să iau? întrebă ea, aproape belicoasă. Vreau să ies de aici și să fiu cu copiii mei.

— Tocmai ați luat-o, doamnă Lorimer. Îi voi spune domnului Santini să pună lucrurile în mișcare.

— Bine.

— Doamnă Masterson, urmă Castillo, colonelul Torine, pilotul aeronavei C-17 – Globemaster-ul III pe care l-a trimis președintele –, este afară. Mă gândeam că el vă poate spune ce s-a organizat pentru trimiterea dumneavoastră și a copiilor în State. Și că-i veți putea zice ce aveți nevoie.

Ea îl privi și încuviință fără o vorbă, apoi se întoarse spre Betty Schneider.

— Copiii mei ar fi în siguranță la ceremonia din catedrală?

— Directorul SIDE, doamnă Masterson…, începu Charley.

— Dacă nu te deranjează, domnule Castillo, am întrebat-o pe ea.

— Iertați-mă.

Betty schimbă o privire cu Charley, care aprobă din cap, și se întoarse spre doamna Masterson.

— Domnul Santini și domnul Castillo sunt mult mai în măsură decât mine să vă răspundă la întrebare, doamnă Masterson.

— Totuși, aș vrea să aud părerea ta, te rog.

Betty dădu din cap și după o ezitare abia perceptibilă spuse:

— Serviciul Secret poate asigura securitatea, doamnă Masterson, însă nu este perfect. Președintele Reagan a fost împușcat. O descreierată a deschis de două ori focul spre președintele Ford.

— Să reformulez: Dacă ar fi copiii tăi, i-ai duce la catedrală?

— Din fericire pentru mine, nu trebuie să iau o astfel de decizie. Și nici în ruptul capului nu m-aș gândi să vă sfătuiesc ce să faceți.

— Mulțumesc. Îți apreciez sinceritatea, spuse doamna Masterson și se uită la Castillo. Eu și copiii mei vom participa la ceremonia de la catedrală. Vreau ca ei să aibă amintirea aceasta, a onorurilor care i-au fost aduse tatălui lor. Jack și tata ar vedea-o ca pe o datorie a mea.

Castillo încuviință din cap.

Iarăși, nicio vorbă despre fratele ei.

— Te rog, trimite-l înăuntru pe colonel, domnule Castillo, spuse doamna Masterson. Vreau să le pot spune copiilor ce ne așteaptă.

Castillo aprobă din nou și părăsi încăperea.

El Coronel Alfredo Munz stătea pe coridor cu colonelul Torine, Jack Britton și Tony Santini.

— A hotărât să participe la ceremonie, cu copiii, anunță Castillo. Și vrea să meargă acasă.

— Dă-mi treizeci de minute, ceru Santini.

— Ei i-am spus o oră, îl informă Castillo. Așa vei putea să inspectezi casa înainte să o trimitem acolo.

— Totul e la locul lui, Charley, rosti Santini pe un ton egal.

— Și eu vreau să mai arunc o privire, sări Munz. Am cerut câteva modificări ale planului.

Ei, poate că astfel scap de griji cu Santini, care fără-ndoială se-ntreabă cine naiba mă cred să-i verific eu munca.

— Tony, probabil că vreau doar să mă simt asigurat, însă aș vrea să văd cu ochii mei aranjamentele făcute la domiciliu și la catedrală, zise Castillo.

— Tu decizi, Charley.

— Și vreau să-i dai lui Schneider un telefon mobil. Vreau ca numărul meu de mobil să fie pe o tastă cu apelare rapidă și viceversa.

Santini vârî mâna în buzunar și scoase un mobil.

— Lui Jack și colonelului Torine le-am dat deja câte unul, spuse el. Dacă mi-l dai pe al tău, îți pun în el numerele lor.

Castillo i-l dădu și-și întoarse privirea spre Britton.

— Presupun că ai făcut cunoștință cu colonelul Munz.

— Da, domnule. S-a oferit ca, imediat ce termini cu mine aici, să mă trimită la sediu și să-mi arate ce a dezgropat ancheta până acum.

Castillo se răsuci spre Munz.

— Mulțumesc, Alfredo. Ar fi posibil să obținem o copie a raportului de anchetă?

— Sigur că da. S-ar putea să dureze însă puțin traducerea lui.

— Tu dă-mi numai raportul, că-l traduc eu.

Munz aprobă.

— Colonele, vă puteți duce înăuntru să-i transmiteți doamnei Masterson planurile de drum.

— Când vrei să decolăm, Charley?

— Eu mi-aș dori să mergem direct de la catedrală la Ezeiza, spuse Castillo. Pe ea n-am întrebat-o, și nici pe ambasador, dar încercați să obțineți asta.

— Nu vii înăuntru cu mine? întrebă Torine.

— Am sentimentul că ea ar prefera să nu mă mai vadă, zise Castillo. Totuși, imediat ce Tony-mi dă mobilul înapoi, intru și eu. Trebuie să vă fac rost de o mașină.

PATRU

Dr. Jose Arribena 25, San Isidro

Provincia Buenos Aires, Argentina
10:35, 24 iulie 2005

Maiorul C.G. Castillo stătea în mijlocul străzii rezidențiale din fața proprietății Masterson în luxosul cartier San Isidro. Își

scoase telefonul mobil, apăsă o tasă cu apelare rapidă și agentul special Schneider răspunse la al doilea apel.

— Schneider.

— Salut, iubito!

— Da, domnule Castillo?

— Te iubesc!

— Așa am avut și eu impresia.

— Și viceversa?

— Astfel înțeleg și eu situația. Unde ai spus că ești, domnule?

— Stau în stradă, în fața casei Masterson.

— Și ești mulțumit de măsurile de securitate, domnule?

— Mi-ar plăcea să am două tancuri Abrams și două mitraliere Gatling de 20 de milimetri, dar da, sunt. Cum văd că te preocupă doar munca, o să-ți spun la ce să te aștepți.

— Te rog.

— Toată zona – poate zece cvartale pe o latură – este împrejmuită. Poliția provinciei îi oprește pe toți cei care vor să intre. Le cere să se legitimeze și-i întrebă unde merg. Apoi percheziționează mașina.

În interiorul acestui inel de securitate este un altul, coordonat de Gendarmeria National. Mai mult militari decât polițiști. Sunt înarmați cu automate. Aceeași rutină, aceeași acribie. Vorbim despre o zonă rezidențială de lux, oamenii trebuie să ajungă la și să plece de la casele lor.

— Și locuința în sine, domnule?

— N-am terminat, agent special Schneider.

— Scuze, domnule.

— În cvartalul pe care se află casa Masterson – e în mijlocul lui – strada este blocată cu bariere, mașini și cum s-o fi chemând benzile alea cu ținte de oțel care străpung pneurile.

— Știu la ce te referi, domnule.

— Plus alți agenți de la Gendarmeria National și SIDE și oameni de-ai noștri. Acum, casa în sine se află în spatele unui zid de cărămidă înalt de doi metri și jumătate, cu sârmă ghimpată deasupra. Zidul împrejmuiește complet proprietatea. În spate este un drum de serviciu – pentru livrări, ridicarea gunoiului et cetera. A fost blocat și acela.

Casa are două etaje, e din zidărie și toate geamurile, cu excepția a doua de la pod, sunt zăbrelite. Cu drugi groși de fier. Și nu se deschid. Ușa din față seamănă cu a unui seif de bancă,

iar cea din spate e din oțel. Porțile de acces pe proprietate – două în față, una pentru vehicule, una pentru oameni și la fel două în spate – sunt din oțel, decorative, dar rezistente. Poarta pentru vehicule din față glisează pe șine la apăsarea unui buton de lângă ușa de intrare în casă. Cea din spate trebuie deschisă manual. E încuiată cu un lacăt uriaș, ale cărui chei sunt ținute în bucătărie. Porțile pentru oameni se deschid cu un solenoid, comutatoarele sunt lângă ușa din față și în bucătărie. Ambele curți, din față și din spate, sunt iluminate cu reflectoare dotate cu senzori de mișcare, dar pot fi și aprinse și lăsate așa.

În casă avem doi oameni de-ai noștri și doi de la SIDE. Sunt două linii telefonice, plus o linie pentru alarma antifurt. Și toată lumea are telefoane mobile. Nu știu ce altceva ne-ar mai trebui, decât poate tancurile Abrams de care am amintit înainte.

— Par măsuri serioase, domnule.

— Când plecați de la spital?

— În următoarele câteva minute.

— Dacă-mi spui că mă iubești, îți spun unde mă duc de aici.

— Mi-ar fi foarte dificil în acest moment, domnule.

— Ei, dacă trage cineva cu urechea, spune doar „Wiener schnitzel” și eu voi înțelege.

Ea chicoti, apoi spuse:

— Wiener schnitzel.

— La fel și ție, dragostea vieții mele.

— Unde vei fi, domnule?

— Noi – Munz, Jack și cu mine – mergem de aici la catedrală. După aceea ne ducem la sediul SIDE. Te sun eu. Mai bine, după ce o lași pe doamna Masterson acasă, sună-mă tu.

— Da, domnule.

— Și fii pregătită să spui „Wiener schnitzel”.

— Cum doriți, domnule.

— Wiener schnitzel, iubito.

CINCI

Catedral Metropolitana

Plaza de Mayo, Buenos Aires, Argentina
11:30, 24 iulie 2005

C.G. Castillo răspunse la celular la al doilea țârâit.

— Castillo.

— Schneider, domnule.

— „Wiener schnitzel Schneider”, acea Schneider?

— Da, domnule. Am sunat să-ți spun că suntem în casa din San Isidro.

— Fără probleme?

— Fără, domnule. A mers ca pe roate.

— Tocmai am făcut un tur al catedralei, condus de sergentul Roger Markham. L-a lăsat mască pe colonelul Munz; a știut mai multe despre catedrală decât Munz.

Betty râse înfundat.

— Este un puști tare de treabă.

— În orice caz, din câte mi-am dat seama, nu sunt probleme. E mai jos de Casa Rosada, pe aceeași stradă. Polițiștii de aici au experiență cu gloatele furioase și au la îndemână suficiente bariere mobile. Munz a pus la dispoziție un elicopter pentru transportarea familiei de la hipodromul – Jockey Club – din San Isidro. După ce vor instala barierele, ar fi loc pentru a putea ateriza aici. Dar am refuzat.

— Pot să întreb de ce, domnule?

— Din două motive – și poți să mă întrebi orice dorești, Wiener schnitzel. Primul – credeam că știi asta – este că eu sunt unul dintre cei mai buni – dacă nu *cel mai* bun – piloți de elicoptere din lume și n-am încredere în niciun alt pilot decât dacă am zburat cu el…

— Iisuse, Charley!

— Să-nțeleg că nimeni nu ne aude discuția?

— Nu. Sunt în bucătărie, beau o cafea.

— În acest caz, poți lăsa prostia aia cu Wiener schnitzel și să-mi spui răspicat „Te iubesc, Charley”?

— Ai spus că sunt două motive, domnule?

— Și ți-l voi spune pe celălalt dacă-mi spui că mă iubești.

Betty ezită un moment, după care rosti, chicotind ușor:

— Wiener schnitzel, okay?

— Pe-aproape. Okay, Munz a oferit un Alouette III Francez, modelul SA 316A. E un model vechi. Asta nu mi-a plăcut, căci nu știu cât de bine a fost întreținut. Pe deasupra, la modelul B au fost înlocuite coada și rotoarele principale – aveau probleme cu ele, nu erau suficient de puternice –, iar acesta este modelul A.

— Da’ știu că te pricepi la elicoptere!

— Așadar, agent special Wiener schnitzel, după ce am pus bine în balanță argumentele pro și contra ale chestiunii, am decis că ar fi mai prudent să folosim aparatul Alouette ca mijloc de supraveghere aeriană decât ca mijloc de transport.

— Văd că-ți place mult prostia asta cu Wiener schnitzel, nu? Și ce-i aia supraveghere aeriană?

— Întâi de toate, nu e o prostie, și apoi, ai putea spune că sunt înamorat de Wiener schnitzel. Iar supravegherea aeriană, agent special Wiener schnitzel, presupune o aeronavă cu rotor care zboară jos deasupra unei zone urbane, observând acoperișurile pentru a fi siguri că pe ele nu sunt oameni răi cu puști cu lunetă, mortiere sau alte arme letale.

— Și el va face asta? Colonelul Munz?

— Da. În felul ăsta, elicopterul broscăresc va fi disponibil ca mijloc de transport de urgență, dacă vom avea nevoie de așa ceva.

— Și crezi că s-ar putea să avem?

— Nu. Nu cred. Catedrala mi se pare la fel de sigură ca reședința Masterson. Familia va sosi cu mașina, va intra în catedrală pe o ușă laterală, va trece repede prin fața sicriului, apoi va lua loc într-un alcov. Sunt două alcovuri, aproape de altar. Președintele, probabil, și ministrul de Externe cu siguranță, plus numeroși demnitari, printre care și ambasadorul Silvio, se vor afla în cel din stânga – stânga, cum stai cu fața la altar – și familia, doi băieți de la SIDE și tu, agent special Wiener schnitzel…

— Termină odată cu Wiener schnitzel, Charley.

— … veți sta în cel din dreapta. La ora stabilită – zece – prim-ministrul sau președintele se va apropia de sicriu, va sta în genunchi un moment pe prie-dieu…

— Pe ce?

— O chestie pe care îngenunchezi. Înseamnă *rugăciune Domnului* în franceză. Presupun că ăsta-i un semn clar că nu ești catolică?

— Sunt luterană, dacă vrei să știi.

— Minunat! Și eu sunt.

— De ce am impresia că la fel ai fi replicat și dacă aș fi spus că sunt catolică?

— Așa aș fi făcut și aș fi făcut-o cu conștiința curată. Mama mea a fost *Evangelische*, ceea ce-i aproape același lucru cu a fi luteran, și până la vârsta de doisprezece ani chiar am frecventat o școală *Evangelische*. Apoi m-am mutat în Texas, unde familia mea texană este în întregime romano-catolică. Cu alte cuvinte, sunt un păcătos pluriconfesional. Pot continua?

— Ești un zănatec.

— Și de aceea mă Wiener schnitzel tu, agent special Wiener schnitzel?

— Doamne-Dumnezeule!

— Cum spuneam, după ce persoana care face asta se ridică de pe prie-dieu, un membru al staff-ului său îi va înmâna Marea Cruce a Marelui Eliberator, pe care el o va prinde apoi pe steagul de pe sicriu. După care se va întoarce în alcovul său. Va începe Mesa. Familia va primi împărtășania în alcovul ei. De îndată ce nunțiul papal va înainta pe interval pentru a proceda la fel cu președintele, familia va părăsi alcovul, va urca din nou în mașină și se va îndrepta spre aeroport. Coloana nu va avea girofaruri sau escortă de motociclete, dar va avea mașini în față și în spate, trei dintre fiecare.

La aeroport, familia Masterson va urca imediat la bordul aeronavei Globemaster III. Între timp, mesa va fi ținută doar pentru corpul diplomatic și oficiali – primele patru rânduri de locuri rezervate. Imediat ce se termină slujba, sicriul va fi scos pe o ușă laterală și urcat într-unul dintre automobilele Yukon ale ambasadei și transportat sub escortă grea la Ezeiza. Cum a fost urcat în Globemaster, decolăm spre Keesler.

— Îmi vor trebui haine, spuse Betty. Ceva pentru catedrală. Și cum îmi voi recupera lucrurile de la hotel?

— În noaptea asta vei sta la hotel, spuse Castillo.

— Nu aici?

— Vreau să fii cu ochii în patru și ageră ca o zvârlugă, mâine, la catedrală și în timpul zborului. *Dar și la noapte*, *sincer să fiu*. *Cu ochii în patru*, *ageră ca o zvârlugă și goală pușcă*. La Masterson acasă n-ai putea decât să picotești într-un fotoliu. *În vreme ce eu*, *frustrat sexual și neliniștit*, *m-aș zvârcoli singur în pat*.

— Presupun că ai dreptate, zise ea.

— Te sun după ce termin treaba la SIDE cu Jack și Munz. Apoi am să vorbesc cu ambasadorul și (a) am să-l conving să accepte

planul meu de-a pleca de aici și (b) am să-i cer să o convingă și pe doamna Masterson să-l accepte. Am sentimentul că, dacă i l-aș prezenta eu, ea s-ar opune.

— Nu te place, asta-i clar ca lumina zilei, zise Betty.

— Te sun mai târziu, scumpa mea.

— Charley?

— Da?

— Wiener schnitzel.

ȘASE

Clubul American din Buenos Aires

Viamonte nr. 1133
Buenos Aires, Argentina
14:30, 24 iulie 2005

Sediul SIDE nu semăna deloc cu clădirea J. Edgar Hoover, sediul FBI din Washington, sau cu complexul CIA din Langley, Virginia. Era adăpostit într-o clădire de birouri anodină la o jumătate de cvartal de Avenida 9 Julio și la două cvartale de Opera Colon. Urmărind Peugeotul colonelului Munz prin fața operei, sergentul Roger Markham îi informă firesc că respectiva clădire fusese construită în zilele de glorie ale Argentinei cu singura preocupare arhitecturală de-a fi mai mare și mai elegantă decât operele din Viena, Paris și Roma.

Nimic nu trăda pentru ce era folosită de fapt clădirea, iar intrarea în sediul SIDE se făcea pe la un doc de încărcare marfă și apoi cu un lift de serviciu operat de un bărbat cu un automat Uzi agățat de gât.

Agenților speciali David William Yung jr și Paul Holtzman de la FBI le fusese pus la dispoziție un birou mic, cu pereți din sticlă, în care să parcurgă rapoartele SIDE și alte anchete ale organelor de apărare a legii. Niciunul nu păru surprins ori fericit să-i vadă pe Castillo și pe Markham.

Și cum rapoartele alea sunt toate scrise în spaniolă, *se poate presupune logic că amândoi știu să scrie și să citească în spaniolă*.

Colonelul Munz anunță că are „câteva telefoane de dat” și Castillo și Markham se așezară la masă lângă Yung și Holtzman și începură să citească rapoartele.

Alex Darby intră în micuțul birou o oră mai târziu și, după câteva minute, apăru și Munz.

— Vin de la ambasadă, anunță Darby, unde acum se desfășoară două demonstrații, una în semn de compasiune și cealaltă împotriva creșterii prețului laptelui sau așa ceva în Patagonia. A mai fost una, la care s-a aplaudat, se pare, ce i s-a întâmplat lui Jack. Aceea a fost înăbușită în fața camerelor de luat vederi ale televiziunilor de știri din întreaga lume de douăzeci de băieți pe cai din cadrul Detașamentului Călare al Poliției. N-au scăpărat săbiile, însă s-a făcut uz de aproape toate armele ușoare, inclusiv de spray paralizant. Sylvia Grunblatt mai are puțin și devine isterică.

Făcu o pauză și se uită la Castillo.

— A sunat un tip de la biroul tău. Miller. A zis că fie nu-ți merge mobilul, fie vorbești prea mult la el. N-a reușit să te prindă. Mesajul e că trebuie să-ți suni șeful pe o linie sigură, la patru, ora Washingtonului. Cinci, ora de aici.

— Am înțeles.

— Iar ambasadorul vrea să fie informat de ce s-a mai întâmplat. Pentru a evita circul de la ambasadă, propune să luați masa la Clubul American. Am rezervat un separeu. S-ar bucura dacă ai participa și tu, Alfredo.

— Desigur, spuse Munz.

— Și noi trebuie să venim? întrebă Holtzman.

După un moment, Castillo răspunse:

— Bineînțeles.

•

Clubul American se afla la etajul zece al unei clădiri de birouri situate vizavi de Opera Colon. Primul lucru pe care îl văzu Castillo când coborâră din lift fu un steag american uriaș ce fusese arborat pe o navă de război în 1944, în Ziua Z, în Normandia. Era înrămat și agățat pe perete.

Castillo fu surprins că sergentul Roger Markham – care insistă să mănânce cu ei – nu livră o scurtă retrospectivă istorică a activităților din Ziua Z și-a celui de-al Doilea Război Mondial, în general.

Era un bar de stejar frumos cu o ofertă foarte apetisantă și variată de spirtoase.

— Eu vreau una mică, zise Darby, luând-o spre bar. Poate două. Mi-am câștigat dreptul.

La fel și eu, gândi Castillo. *Dar mai bine nu*.

C.G. Castillo și sergentul Markham fuseră singurii abstinenți, iar Charley fiind convins că asta se datora faptului că Markham îi urma nobilul exemplu.

Întâlnirea decurse bine.

Ambasadorul Silvio rezolvă problema plecării doamnei Masterson spre Statele Unite imediat după ceremonia de la Catedral Metropolitana sunând-o, sugerându-i că el considera aceasta cea mai bună idee și obținând aprobarea ei.

În timp ce așteptau liftul, lui Castillo îi veni un gând neplăcut.

Totul merge foarte bine. *Prea bine*. *Ce naiba-mi scapă*? *Când va începe să se împută situația*?

ȘAPTE

Ambasada Statelor Unite

Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina
17:05, 24 iulie 2005

— Numele meu este C.G. Castillo. Doresc să vorbesc cu secretarul Hall pe o linie sigură, vă rog.

— Așteptam să ne sunați, domnule Castillo. Un moment, vă rog.

— Domnul Castillo este pe o linie sigură, doamnă secretar.

— Domnul Castillo este pe o linie sigură, domnule secretar.

— Așteaptă să vă vorbească secretarul Cohen, secretarul Hall și domnul Castillo, domnule președinte.

Rahat!

— Bună ziua, Charley, spuse președintele. Cum merg lucrurile acolo?

— Bună ziua, domnule președintele. Domnule, sun de la biroul ambasadorului Silvio. Consider că trebuie să știți că poate…

— Ești pe difuzor, Charley?

— Da, domnule.

— Bună ziua, domnule ambasador, rosti președintele. Șeful tău și-al lui Charley sunt și ei pe fir. Ai ceva împotrivă?

— Nu, desigur, domnule președinte. Bună ziua, doamnă secretar, domnule secretar.

— Să auzim ce ai de spus, Charley, zise președintele.

— Păi, domnule, trecând direct la concluzie, doamna Masterson și copiii vor decola probabil nu mai târziu de prânz, ora locală, mâine.

— E-n continuare de acord cu decorarea de la catedrală?

— Da, domnule.

— Va fi ea – vor fi ei – în siguranță, Charley?

— Da, domnule. Sunt încredințat că vor fi în siguranță. Ambasadorul și cu mine tocmai am venit de la o întâlnire cu șeful SIDE și guvernul argentinian ia toate măsurile posibile pentru a le asigura securitatea.

— Oamenii noștri – voi – presupun că sunt implicați și ei, nu?

— Da, domnule.

— E bine așa, domnule ambasador?

— Da, domnule. Sunt de acord cu domnul Castillo.

— Și investigația cum avansează?

— Domnule, ne-am întâlnit de asemenea cu agentul special Holtzman, agentul care coordonează echipa FBI, și…

•

— Okay, Charley, asta cred că e tot, spuse președintele. Dacă totul merge conform planului, ne vedem mâine-seară în Mississippi. Eu și Natalie te vom aștepta. Și pe tine, Matt.

— Dacă doriți să fiu acolo, da, domnule, spuse Hall.

Acum a deschis prima oară gura.

— Cred că ar fi o idee bună, Matt, zise președintele.

— Atunci, voi fi acolo, domnule.

— Iar tu, domnule ambasador, vei fi și tu acolo?

— Domnule, mă gândeam să cer sfatul doamnei secretar Cohen.

— În ce privință? întrebă președintele, aparent nedumerit.

— Domnule, domnul Masterson a fost șeful misiunii noastre. Dacă vin și eu, iar eu și soția mea ne-am dori amândoi foarte mult să venim, conducerea misiunii i-ar reveni domnului Darby, atașatul nostru comercial…

— Juan, spuse secretarul de stat Cohen, știu ce simți, însă cred că ar fi mai bine dacă ai rămâne în Buenos Aires. Nu vreau să dăm impresia că te rechemăm pentru consultări.

Iar acum a deschis prima oară gura și ea.

— Da, doamnă, răspunse ambasadorul.

— Tu decizi, Natalie, zise președintele. Mai are cineva ceva de spus? După câteva clipe, președintele încheie: Mulțumesc, Charley. Vă mulțumesc amândurora.

OPT

— Schneider.

— Don Juan cu agentul Wiener schnitzel.

— Nu mi se pare nostim, Charley.

— De ce am impresia că nimeni nu ne ascultă conversația?

— Sinceră să fiu, sunt la toaletă.

— Vrei să te sun din nou peste câteva minute?

— Nu. La ce-ți stă mintea?

— Eu și Roger tocmai am scăpat de la ambasadă, zise Castillo. E-un circ. În tot cazul, suntem pe Avenida Libertador. Roger o să mă lase la Kansas, o să se ducă unde ești tu acum, o să te ia și o să te aducă la Kansas.

— Ce-i toată povestea asta?

— Vreau să vezi locul, pentru început, și apoi vreau să fiu cu tine și să bem ceva împreună; pe deasupra, m-am gândit că ar da mai bine dacă nu te-ar lua de la slujbă iubitul tău.

— Asta ești, iubitul meu?

— Sincer, asta mi-este impresia.

— Okay. Ești sigur că nu vrei să rămân aici peste noapte? M-ar putea duce Roger la hotel cu mașina…

— Sunt sigur că nu vreau să rămâi acolo peste noapte.

Vreau să fii cu mine, *să ne zbenguim în pielea goală*.

— Revenind la lucruri serioase, spuse Betty, s-ar putea să-i pot intra pe sub piele.

— Cum așa?

— E foarte simpatică și am apucat să discutăm nițel, și apoi m-a întrebat dacă n-aș putea să-i fac o favoare personală, așa că am spus sigur, și atunci m-a rugat să găsesc cea mai bună

agenție de pază privată din Mississippi – după ea, localurile cu jocuri de noroc de-a lungul coastei probabil că au în soldă unele bune – sau în New Orleans. A spus că o vrea pe cea mai bună.

— Și eu aș vrea, în locul ei. Și tu ce i-ai spus?

— Că voi cerceta problema.

— Îl sun imediat pe Joel Isaacson să văd ce-i vine în gând.

— Mulțumesc.

— Ne vedem peste puțin timp, scumpo. Putem vorbi despre asta.

— Când ajunge Roger?

— În nu mai mult de douăzeci de minute.

— Okay, voi fi pregătită.

NOUĂ

Restaurantul Kansas

Avenida Libertador, San Isidro
Provincia Buenos Aires, Argentina
18:10, 24 iulie 2005

Paharul de Senetín cabernet sauvignon al lui Charley aproape se golise și el începea să-și facă griji – *Iisuse*, *Betty trebuia să ajungă deja* – când celularul lui bâzâi.

— Castillo.

— *Wo bist du*, *Karl*?

Munz, *care folosește forma familiară de adresare*, *ca și când am fi amici la cataramă*.

— Între noi, ca de la bărbat la bărbat, stau la barul restaurantului Kansas și o aștept pe încântătoarea mea doamnă.

— La bar? Stai la bar?

— Da. Și nu, nu mai vreau comp…

— Ascultă la mine, Karl, cu mare atenție. În clipa asta, pleacă de la bar și intră într-un separeu. Ține capul jos.

Vorbește serios. *Ce paștele mă-sii se întâmplă*? gândi Charley, apoi spuse:

— *Was ist los*?

— Fă ce-ți spun, pentru Dumnezeu! Încerc să-ți salvez viața! O să ajungă mașini acolo în câteva minute.

Legătura se întrerupse.

Rahat!

Castillo coborî de pe taburetul de la bar, îi făcu semn barmanului că se mută pe o banchetă și făcu întocmai.

Cu cât mai multe precauții posibile, scoase Beretta de la spate și coborî piedica. Nu credea că-l văzuse cineva.

După aproximativ un minut, auzi tânguitul unei sirene, apoi realiză că erau mai multe.

După încă un minut, se auzi scrâșnet de frâne afară și primii doi oameni ai Gendarmeria National dădură buzna în restaurant, cu Uzi-uri în mână. Imediat după ei veneau doi bărbați în haine civile, și ei purtători de Uzi.

Inteligent. *Dacă intrau ei primii*, *în locul băieților în uniformă*, *după avertizarea lui Munz, poate că decideam să trag mai întâi și abia apoi să văd ce și cum*.

Unul dintre cei despre care el era sigur că erau agenți SIDE dădu buzna în bar, îl reperă și se apropie repede de masă.

— Veniți, vă rog, cu mine, domnule Castillo.

— Ce naiba se întâmplă?

— Veniți, vă rog, cu mine, domnule Castillo, repetă el. Colonelul Munz vă va explica totul când ajungem.

•

Drumul fu scurt. Străzile înguste și viteza îl făcură să pară lung.

El văzu întâi luminile pâlpâitoare ale mașinilor de poliție, apoi ambulanțele, apoi mașina ambasadei.

Aceasta din urmă – geamurile ei arătau ca și când cineva le-ar fi atacat cu o bâtă de baseball – *Iisuse Hristoase*, *cineva a tras ca nebunul în mașina asta*! – intrase cu spatele într-o cafenea, la un sens giratoriu, în colțul sud-estic al proprietății San Isidro Jockey Club. Mesele și scaunele fuseseră împrăștiate și, așezați sau întinși pe jos, erau oameni care fuseseră fie accidentați, fie împușcați.

Castillo coborî din automobil înainte ca acesta să se oprească.

Munz stătea lângă mașina ambasadei.

— Karl, îmi pare rău! spuse Munz.

Castillo se repezi spre mașină. Munz încercă să-l împiedice. Castillo se feri de el. Alți trei bărbați se grăbiră să-l oprească.

Munz le ordonă să-l lase să treacă.

Geamul din dreptul pasagerului lipsea.

Castillo vârî capul înăuntru.

Sergentul Roger Markham, pușcaș marin, zăcea întins peste locurile din față. Capul lui arăta ca și când ar fi explodat.

Castillo nu reușea să vadă ce era pe bancheta din spate, așa că deschise portiera din dreptul ei.

Unde naiba e Betty?

Pe tapiseria din piele era mult sânge.

Castillo dădu fuga la colonelul Munz.

— Unde e ea?

— Am trimis-o cu ambulanța la hipodrom, zise Munz. Un elicopter o va duce la Spitalul German.

— Cât de grav? întrebă Castillo.

— Multiple răni prin împușcare. Cel puțin una la nivelul feței.

— Ce pizda mă-sii s-a întâmplat?

— Prim scenariu, mărturii fragmentare ale martorilor, zise Munz pe un ton profesional. Mașina se înscrisese în sensul giratoriu. Dintr-odată, s-a oprit. Nu se știe de ce, șoferul…

— Numele lui era Roger. Avea douăzeci de ani, bâigui Castillo.

— *Roger* a coborât geamul. Atunci se pare că a văzut ce se întâmpla…

— Și anume?

— Un pistol automat Madsen, zise Munz. Încă e în geam. Roger n-a reușit să-l închidă la timp, dar geamul s-a închis. Pistolul e acolo încă…

Arătă cu degetul.

Castillo se uită. Țeava unui Madsen era prinsă între sticla și canatul geamului din dreptul șoferului.

— Urcă automat până sus, spuse Castillo.

— A băgat în marșarier și a încercat să scape. Motiv pentru care mașina se află acum acolo.

Iisuse Hristoase!

— Deci atacatorul a ținut trăgaciul apăsat cât de mult a putut, spuse Munz. Și apoi a fugit.

— A fost prins?

Munz clătină din cap și făcu un semn. Unul dintre oamenii săi se apropie cu o pungă de plastic resigilabilă. Munz o luă și i-o întinse lui Castillo.

Conținea un pistol semiautomat Glock. Interiorul pungii era mânjit cu sângele scurs de pe armă.

— Agentul tău a reușit să tragă un foc, zise Munz.

— Futu-i mama mă-sii, ea nu-i agentul meu, făcu Charley, răsucind neîncrezător arma din pungă. Ea este… este… iubita mea.

— Știu, Karl, spuse Munz. Ți-am văzut ochii.

Se auzi zgomot de elice și Castillo ridică ochii la timp pentru a vedea un Alouette III, aparatul SA 316A, cel cu rotoare principale și de coadă slabe, încercând să se ridice.

— Vin cu tine la spital, Karl, spuse *El Coronel.*

IX

UNU

Autopista Del Sol, Accesso Norte

San Isidro
Provincia Buenos Aires, Argentina
18:50, 24 iulie 2005

El Coronel Alfredo Munz se aplecă înainte, îl lovi încet pe umăr pe șoferul automobilului Jeep Grand Cherokee și-i spuse să încetinească, să oprească sirena și să ia girofarul de pe capotă.

Castillo îl privi surprins, apoi mânios, apoi îngrozit, pe măsură ce-și dădea seama de motivul probabil pentru care nu mai era nevoie să se grăbească.

Iisuse Hristoase, să-l fi sunat cineva pentru a-i spune că ea a murit, și eu n-am observat?

Munz îi citi gândul.

— Dacă ajungem amândoi pe paturi de spital alături de *Fräulein* Schneider fiindcă am intrat într-o cisternă cu benzină, asta n-o va ajuta cu nimic pe ea, nu-i așa, Karl?

Castillo nu răspunse.

— La spital, îi vor verifica semnele vitale, grupa sangvină…

— Grupa ei sangvină e trecută pe legitimație, îl întrerupse Castillo.

— Dacă legitimația se afla în poșeta ei, acum e în drum spre laborator. Nu cred că vor găsi pe ea amprente folositoare, dar nu vreau să omit nimic.

Munz așteptă ca el să digere informația, apoi continuă:

— Și chiar dacă medicilor li s-ar spune ce grupă are, tot ar face și ei un test. Asta cu condiția ca starea ei să nu fie foarte critică. Transfuzia cu o grupă de sânge greșită poate fi fatală.

— Să nu fie critică? Hristoase, Alfredo, era sânge pe toată bancheta!

— Nu era tot era al ei, cred, spuse Munz. Și știi ce tare sângerează orice rană la cap.

Da, *știu*. *Sunt militar*.

Așa că-ncepe să gândești în consecință, *Charley*, *pentru numele lui Dumnezeu*!

Situația asta blestemată e din vina mea, *nu încape discuție*, *însă fapta e consumată*.

Evaluează pagubele și stabilește un curs al acțiuni!

Străduindu-se să-și controleze vocea, Castillo spuse:

— Nu mi-ai zis unde a fost lovită.

Munz își atinse obrazul drept, puțin deasupra gurii.

— Și în corp, în coapsă și aici, în coaste, îi arătă el. Atât am văzut eu.

— Trei răni de… ce calibru avea Madsen-ul ăla?

— Nu știu; am văzut câteva tuburi de 9 milimetri.

— Ei, poate am avut noroc și n-a fost un Madsen de calibru .45.

— Nu cred că a fost un .45 ACP, zise Munz, observând că Charley știa de modelul de fabricație braziliană. Și s-ar putea să avem și mai mult noroc.

— Ce vrei să spui?

— N-am văzut o rană de ieșire la față. Asta mă face să cred că a fost un glonț săltat.

— Poftim?

— Glonț săltat.

— Adică ricoșat?

— Exact. Minunata sticlă securizată a BMW-ului blindat, concepută să țină gloanțele afară, în cazul de față e posibil să le fi ținut, din păcate, înăuntru.

— Iisuse, la asta nu m-am gândit.

— O să aflăm când ajungem la spital.

Și mai e un lucru la care nu m-am gândit!

Își scoase mobilul și apăsă o tastă de apelare rapidă.

Alex Darby răspunse la al doilea apel.

— Darby.

— Castillo. A avut loc o ambuscadă. Mașina mea, la Sante Fe Circle în San Isidro. L-au eliminat pe sergentul Markham, iar Betty Schneider e într-un elicopter, în drum spre Spitalul German.

— Tu ești bine, Charley?

— Nu știu dacă „bine” e cuvântul potrivit, dar eu nu mă aflam în mașină. Eu beam un pahar de vin la un bar.

— Unde ești acum?

— În mașina colonelului Munz, pe Accesso Norte, în drum spre spital.

— Deci argentinienii știu.

— Ei mi-au spus mie… mie, tipului despre care se presupune că le știe pe toate.

— Charley, nu poți să te învinovățești fiindcă nu te aflai în mașină.

— Pe cine crezi că încercau să împuște ticăloșii ăia? Pe mine sau pe un agent al Serviciului Secret de sex feminin și un șofer pușcaș marin?

— Trimit oameni la spital în zece minute. Nu te mișca de acolo până nu ajung ei.

— Dacă ai pe cineva în plus, trimite-i la casa Masterson. Spune-le să nu permită ca doamna Masterson să afle de cele întâmplate.

— Charley, numai despre asta se va vorbi la televizor și la radio.

— Atunci, să aibă grijă ca ea să nu se uite la tv și nici să nu asculte la radio. Vreau să afle totul de la ambasador. Imediat ce încheiem convorbirea, am să-l sun.

— Okay, Charley. Altceva?

— Găsește-l pe Tony Santini, spune-i să-i dea lui Jack Britton ceva mai greu decât un Glock, apoi urcă-l într-o mașină și trimite-l la spital.

— S-a făcut.

— Ținem legătura, Alex, spuse Castillo, închise și apoi apăsă tasta care-l apela automat pe ambasadorul Silvio. Se răzgândi însă și se întoarse către Munz.

— Alfredo. Corpul sergentului Markham. Ce se va întâmpla cu el?

— Când oamenii mei vor termina la Sante Fe Circle, va fi dus la Spitalul German pentru autopsie.

— Este necesară autopsia? Doar știm cum a murit. „Cel puțin o rană prin împușcare la nivelul craniului, care a provocat traume severe creierului”.

— Vom avea nevoie de gloanțele din el ca probe când îi vom prinde pe făptași și-i vom aduce în fața instanței de judecată, explică Munz pe un ton neutru.

— Mda, sigur că da, făcu Charley Castillo și apăsă din nou tasta care avea să-i facă imediat legătura cu ambasadorul Silvio.

•

— Asta e tot, Charley? întrebă Silvio. Mă duc în San Isidro să o întreb pe doamna Masterson ce vrea să facă în legătură cu ceremonia de mâine și te sun ca să te anunț.

— Încă un lucru, domnule. Aș vrea…

— Dă-mi voie să te întrerup, zise Silvio. Iartă-mă. Cum vrei să anunțăm Washingtonul? Vrei să faci asta personal? Evident, eu va trebui să sun la Departamentul de Stat. Vrei să ne întâlnim la ambasadă după ce vorbesc cu doamna Masterson?

— Voi suna la Washington cât pot de repede, ca să raportez ce s-a întâmplat…

— De la ambasadă?

— De pe telefonul ăsta.

— Nu de pe o linie sigură?

— Dacă vor dori asta, le voi spune că ajung la ambasadă cu prima ocazie. Adică după ce aflu în ce stare e Betty Schneider.

— Înțeleg ce simți, spuse Silvio. Dar sunt convins că vor dori o linie sigură în cel mai scurt timp posibil.

— Și-n cel mai scurt timp posibil, voi suna de pe o linie sigură, răspunse Castillo simplu.

Se simți o ezitare și Silvio continuă:

— Ai spus că mai e un lucru?

— Două, acum că mă gândesc mai bine. V-aș fi personal recunoscător dacă ați trimite unul sau doi pușcași marini chiar acum la Sante Fe Circle pentru a fi alături și a rămâne alături de corpul neînsuflețit al sergentului Markham. Dacă nu-l mai găsesc acolo, spuneți-le să se ducă la Spitalul German. Pușcașii marini se mândresc că nu lasă niciodată pe nimeni în spate, iar Roger a fost un pușcaș strașnic.

— Mă ocup de asta imediat, spuse Silvio.

— Și trimiteți un sicriu și un steag la Spitalul German. Roger va fi în Globemaster mâine, când acesta va decola.

— Voi avea grijă să se facă asta.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Anunță-mă, te rog, de starea domnișoarei Schneider imediat ce afli ceva, bine?

— Da, domnule. Așa voi face.

— Mai vorbim, Charley.

— Sigur, domnule.

Castillo închise și apoi tastă din memorie o serie lungă de numere.

•

— Departamentul de Securitate Națională. Ce interior doriți?

— Cinci, vă rog.

— Biroul secretarului Hall. Doamna Kensington.

— Aici Charley, doamnă K.

— Ei, cum mai ești?

— Nasol. Șefu' e acolo?

— Tocmai l-ai ratat, Charley.

— Bun, că n-am deloc chef să vorbesc cu el.

— Poftim?

— Dar Dick Miller?

— El e aici. Ce se întâmplă, Charley?

— Dă-mi-l la telefon, te rog. Ascultă și tu. Dacă poți, înregistrează discuția, ca să o asculte și șeful.

— Dă-mi treizeci de secunde, spuse doamna Kensington.

Douăzeci și una de secunde mai târziu, doamna Kensington anunță:

— Acest apel telecon, la cinci și zece P.M., ora Washingtonului, douăzeci și patru iulie 2005, între C.G. Castillo, H.R. Miller și Mary-Ellen Kensington, de la biroul secretarului Siguranței Naționale, este înregistrat cu permisiunea și cunoștința tuturor părților implicate.

Maiorul H. Richard Miller jr se făcu auzit pe fir.

— Ce se întâmplă, Charley?

— Ți-amintești că mi-ai spus să nu fac vreo prostie cu Betty Schneider?

— Da. De ce?

— Ei, ți-am depășit așteptările. Mă aflu într-o mașină SIDE la periferia Buenos Aires-ului, în drum spre Spitalul German, unde Betty a fost trimisă cu multiple plăgi prin împușcare la nivelul capului și corpului.

— Iisuse Hristoase! făcu maiorul Miller.

— O, Doamne Dumnezeule! exclamă doamna Kensington.

— Ce mă-sa s-a întâmplat? întrebă Miller.

— Pentru ca agentul special Schneider să nu se simtă stânjenită că deșteptul care conduce această operațiune o ia el însuși de la serviciu – oamenii puteau crede că ea are o relație sentimentală cu șeful ei, iar noi nu puteam permite asta – șeful a cerut să fie lăsat la un bar și și-a trimis mașina și șoferul să o aducă pe agentul special Schneider.

În timp ce sergentul Roger Markham, pușcaș marin, străbătea sensul giratoriu Sante Fe din San Isidro în drum spre bar, unde deșteptul care conduce această operațiune bea un pahar cu vin, mașina a fost atacată de persoane neidentificate. Ticăloșii au izbutit să introducă un Madsen pe geamul lui Roger și au golit aproape toată magazia armei.

Sergentul a încasat mai multe gloanțe în cap, care mai că nu i-a explodat, iar proiectilele lansate din Madsen au ricoșat din sticla blindată în habitaclu. Cel puțin trei dintre ele au rănit-o pe Betty.

— Iisuse Hristoase! făcu din nou Miller.

— Ai mai spus asta, Dick, rosti Castillo. Acum, cât doamna K. raportează asta șefului spune-i, te rog, doamnă K., că ambasadorul Silvio va lua legătura pe o linie sigură imediat ce o va informa pe doamna Masterson despre cele întâmplate și va afla ce vrea dânsa să facă cu privire la ceremonia de decorare de mâine și că eu voi proceda la fel imediat ce va fi posibil, adică după ce aflu în ce stare e Betty.

— Desigur, zise doamna Kensington. O, Charley, îmi pare atât de rău…

— Tu, Dick, o întrerupse Castillo, ia legătura cu comisarul de poliție din Philadelphia. Cum îl cheamă?

— Kellogg, spuse Miller.

— Și mai bine, cum îl chema pe tipul de la antitero, cel care a făcut parte din Grupul 10 al Forțelor Speciale? Fritz nu-știu-cum?

— Inspectorul șef F.W. „Fritz” Kramer, încheie Miller, pe un ton blând.

— Ăsta e. Sună-l. Informează-l. Spune-i că nu știi decât că ea a fost rănită – nu-i spune că a fost împușcată, ci doar rănită – și că o vom trimite la Philadelphia cât mai curând. Cere-i să decidă dacă să-i contacteze sau nu familia. Spune-i că, imediat ce afli mai multe, îi vei transmite și lui.

— Înțeles.

— Apoi vorbește cu Joel Isaacson și întreabă-l ce să facem cu Roger Markham…

— El e șoferul pușcaș marin care a dat colțul? îl întrerupse Miller.

— Da. Ambasadorul va suna la Departamentul de Stat, însă nu știu ce vor face ei în privința notificării Corpului de Pușcași Marini sau a celei mai apropiate rude și nu vreau să beleaască pula… scuze, doamnă K.

— Nu-ți face griji, Charley, spuse doamna Mary-Ellen Kensington. Dar tu? Tu ești bine? În siguranță?

— Stau lângă șeful SIDE. În Argentina, siguranță mai mare de-atât nu există.

— Suni când afli ceva despre Betsy? întrebă doamna Kensington.

— Da. Acum trebuie să închid. Aproape am ajuns la spital.

— Păzește-ți curul, amice, adăugă neliniștit maiorul H. Richard Miller.

Castillo închise, strecură telefonul în buzunar și se uită la Munz.

— Pot să-ți sugerez, Karl, că, înainte să intrăm în spital, ar fi o idee bună să scoți glonțul de pe țeava pistolului?

— Iisuse Hristoase, am uitat de asta! De unde ai știut?

— Am văzut pistolul la Sante Fe Circle, zise Munz.

Când m-am uitat pe geamul BMW-ului.

Castillo scoase Beretta de la spate, ejectă încărcătorul, extrase glonțul de pe țeavă, introduse proiectilul în magazie, după care atașă din nou încărcătorul la pistol.

DOI

Spitalul German

Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina
19:20, 24 iulie 2005

Castillo ajunse la secția de terapie intensivă a spitalului tocmai când agentul special Schneider era scoasă pe targă

dintr-o unitate de tratament cu pereți de sticlă. Erau atâția membri ai personalului spitalicesc în jurul tărgii, încât Castillo nu reuși să vadă mai nimic.

Unul dintre acești oameni împingea ceva ce aducea cu un umeraș pe rotile. În el atârnau trei pungi de plastic, ale căror tuburi de plastic transparent intrau sub cearșafurile albastre. Una dintre pungi conținea sânge.

Charley putea doar să ghicească ce conțineau celelalte două.

Betty era înfășurată în cearșafuri de-un albastru-pal. Erau proaspete și apretate, însă pătate de sânge aproape de zona inghinală și pe lateral. Capul ei era înfășurat în bandaje albe, înroșite și ele. Avea ochii deschiși, fără a înregistra însă vreo reacție când, în timp ce targa era împinsă de la terapie intensivă spre un grup de lifturi, el dădu la o parte o infirmieră și se uită la ea.

— Nu văd nicio reacție, spuse Charley.

— Nu vorbesc engleza, răspunse într-o engleză aproximativă un bărbat în salopetă verde de chirurg.

Charley repetă întrebarea în spaniolă.

— A fost sedată, răspunse bărbatul.

Ajunseră la grupul de lifturi. Cineva apăsă un buton și ușile se deschiseră.

— O ducem pe pacientă la blocul operator, îi spuse medicul. Vă este interzis accesul.

Charley vru să zică: „În pizda mă-tii cu interzisul tău!”, când simți mâna lui Munz strângându-l ferm de umăr.

— Chirurgul-șef ne va explica ce se va întâmpla cu ea, Karl, rosti Munz încet. Pur și simplu, nu poți intra în blocul operator cu ea.

•

Chirurgul-șef semăna cu un Moș Crăciun bărbierit. Pântecele impresionant punea la grea încercare nasturii jachetei sale de nailon alb. Pe ecusonul său scria JOSE P. ROMMINE, MEDIC.

Pe peretele cabinetului său era un panou luminos de citire a radiografiilor, pe care se aflau atât de multe planșe mari, încât pe alocuri trei sau patru erau agățate pe aceeași clemă de inox.

— Regret că engleza mea nu e bună, zise doctorul Rommine, strângând mâna lui Castillo.

— *Herr* Castillo vorbește germana, explică Munz în aceeași limbă.

— Așa ar fi mai ușor, răspunse Rommine în germană. Am urmat facultatea în Germania. Mai întâi la Philipps, în Marburg an der Lahn, apoi la Heidelberg.

— Cunosc școlile, zise Castillo.

Medicii germani – și sunt sigur că i-a avut pe cei mai buni – n-au putut să salveze viața mamei mele. *Sper ca dumneata*, Herr Doktor *Moș Crăciun*, *să poți face mai mult pentru Betty*.

Dă, *Doamne*, *să poată face mai mult*!

— Ne interesează diagnosticul pe care l-ați spus, *Herr Doktor*, zise Munz.

— Desigur, răspunse medicul, întorcându-se spre radiografii și scoțând un indicator. Cum puteți vedea de aici rana de la picior, deși a produs unele daune musculare – și se vor produce altele la extragerea glonțului –, putea fi mult mai serioasă.

Mda, *sigur*, *târâturile alea puteau să folosească un 20 mm și să i-l zboare cu totul*.

Iisuse, *dacă voiau să mă facă praf și pulbere*, *și e clar că au acces la arme*, *de ce n-au folosit o grenadă de mână*? *Odată ce l-au făcut pe Roger să deschidă geamul*, *nu trebuiau decât să o arunce în mașină*. *Lăsând la o parte poveștile eroice*, *atunci când o grenadă aterizează în apropiere*, *foarte puțini oameni au reușit vreodată să o arunce înapoi*.

Castillo văzu o imagine tulburătoare cu Roger Markham căutând disperat o grenadă pe podea și găsind-o cu o secundă înainte ca aceasta să explodeze. Bucățile de șrapnel ar fi trecut fără probleme prin tapiserie și prin metalul subțire al banchetelor. Și, desigur, probabil ar fi ricoșat din acea minunată sticlă antiglonț.

Eruditul expozeu al doctorului Rommine despre rana de la picior a lui Betty, ilustrat cu o jumătate de duzină de radiografii, dură cel puțin trei minute.

La fel și partea a II-a, rana din zona pelvisului, care era și ea serioasă, însă nu la fel de serioasă cum putea să fie. Radiografiile nu arătau că organele reproducătoare ar fi avut de suferit, cu excepția traumei simpatetice…

Ce mama naibii o mai fi însemnând și asta.

… și intervenția de extragere a acelui glonț va lămuri fără-ndoială lucrurile la care radiografiile nu ofereau răspuns.

— Cred că rana de la față va ridica cele mai multe probleme, zise doctorul Rommine, întorcându-se spre radiografiile craniului pacientei, care aveau în centru zona mandibulelor.

După cum puteți vedea, proiectilul este destul de adânc încastrat în os, aici. Le arătă locul cu indicatorul, după care se întoarse spre prima, apoi spre a doua și-n cele din urmă spre a treia radiografie, înfățișând zona mandibulelor din toate unghiurile. S-a produs o fractură și, ne așteptăm, așchieri. Extragerea glonțului va fi destul de dificilă. Aici nu facem prea multe intervenții chirurgicale la nivelul feței și am încercat să iau legătura cu un chirurg bun pe care îl cunosc, dar e la schi în Bariloche și nu se întoarce decât peste câteva zile.

Sper să-și rupă ambele picioare ticălosul.

Castillo întrebă:

— Vreți să spuneți că o veți lăsa cu glonțul în maxilar până când se-ntoarce tipul ăsta din Bariloche?

— Îl cheamă doctor Koos. O, nu. Proiectilul va fi extras acum. Însă operația de reconstrucție – maxilarul ei va trebui, desigur, refăcut – este foarte importantă și trebuie executată de cel mai competent chirurg.

Iisuse, *ăla la care mă uit e craniul lui Betty*.

Castillo se simți brusc slăbit, apoi amețit.

Ce-i cu mine, *o să leșin*? *O să vomit pe podeaua lustruită a lui Moș Crăciun*?

Ba nu, la dracu', nu-mi voi pierde controlul!

Se sprijini de stativul de afișare a radiografiilor.

— Doctore, în cât timp poate fi mutată?

— Poftim?

— Cât de curând o pot duce cu avionul în Statele Unite?

— O, înțeleg la ce vă gândiți. După câteva clipe continuă: Asta depinde în bună măsură de genul de suport pe care îl puteți asigura, adică oxigen, sânge – dacă se produce o hemoragie – et cetera, în avion. Și vor trebui să existe provizii de hrană pentru ea. Lichidă, desigur. Maxilarul ei, cum am spus, va fi imobilizat pentru cel puțin două săptămâni. Va trebui să fie însoțită de un medic și de o asistentă. Vorbesc despre mutarea ei în curând – să zicem, mâine sau poimâine. Dacă ați fi dispus să așteptați, să zicem, șaptezeci și două sau nouăzeci și șase de ore – trei sau patru zile – deși va încerca un oarecare disconfort, va putea

călători mult mai ușor. Sub supravegherea personalului medical, fără doar și poate.

— Cât va sta acum în sala de operație?

— O, aș spune..., începu doctorul Rommine, apoi pregetă preț de douăzeci de secunde bune înainte să încheie: două ore, poate puțin mai mult. Ar trebui să mă pregătesc și eu. Sunt sigur că de-acum pacienta mă așteaptă.

— Dumneavoastră o veți opera?

— Sigur. *El Coronel* Munz mi-a explicat situația. Va fi privilegiul meu.

Doctorul Rommine ieși atunci din cabinet, fără să mai spună nimic. Plecă atât de repede, încât Castillo se îndoia că doctorul Moș Crăciun i-a auzit mulțumirile tardive.

— Te simți bine, Karl? întrebă Munz.

Castillo aprobă din cap.

— Ești cam palid.

— Mă simt bine. Mulțumim pentru tot.

— Hai să vedem dacă găsim o cană de cafea, zise Munz. Și n-ar fi rău să și mâncăm ceva.

— Alfredo, nu mi-e foame.

— Dacă oamenii nu mănâncă, le scade glicemia, în special în condiții de stres, și leșină, explică Munz.

Castillo îl privi câteva clipe, realizând că avea dreptate, și-i mulțumi dând din cap.

— Okay, acceptă Castillo, luând-o către ușă, atunci să mergem.

— Stai jos, Karl, îi ordonă Munz. O să cer să ne trimită ceva sus.

— Alfredo, chiar crezi că nenorociții ăștia ar încerca să-mi facă felul în cantina spitalului?

— Asta pare a fi problema, nu-i așa? Dacă n-ai idee cine sunt răufăcătorii, e dificil să le ghicești planurile sau capabilitățile.

Munz apăsă o tastă pe mobilul său și spuse cuiva să se ducă la cofetărie și să aducă sus niște sandvișuri – sandvișuri *lomo*, dacă aveau, dacă nu, cu șuncă și brânză cafea și niscai foitaje foarte dulci.

Castillo se așeză pe scaunul doctorului Moș Crăciun și se uită la glonțul înțepenit în maxilarul lui Betty.

•

Jack Britton își făcu apariția odată cu sandvișurile. La subsuoară avea un automat Madsen, într-un ham legat de umăr.

— E în sala de operație, îl informă Castillo fără a aștepta să fie întrebat. Arătă spre radiografii și apoi spre armă. Trei răni provocate de un pistol ca ăsta.

— De unul ca ăsta? întrebă Britton, nevenindu-i să creadă.

— Da, de unul ca ăsta. De unde îl ai?

— De la Darby, răspunse Britton. M-a întrebat dacă știu să-l folosesc și am mințit. N-am văzut niciodată unul până acum. Au tras în Betty cu unul ca ăsta?

— Da, un model de 9 milimetri. Și l-au făcut chiseliță pe sergentul Markham.

— Asta am auzit, zise Britton. Ce naiba se întâmplă, Charley?

— N-am nici cea mai vagă idee, futu-i, mărturisi Castillo și întinse mâna după pistol. Dă-mi să-l văd. Îți arăt eu cum funcționează.

Britton îi înmână pistolul automat. Castillo scoase magazia și verifică dacă nu rămăsese vreun cartuș în mecanism.

— Fii atent, Jack. S-ar putea să fie nevoie să-l folosești, zise Charley.

— Sunt numai urechi, spuse Britton.

— Acesta este un Madsen M53, începu Castillo, calibru 9 milimetri Parabellum. Are o magazie curbată cu treizeci de cartușe; modelele mai vechi au magazie mică. Glonțul pleacă dintr-o cameră deschisă; cu alte cuvinte, pentru a trage cu el trebuie să tragi spre spate tija culisantă de sus..., zise el arătându-i.

Tija ocupă poziția cu un clic ferm.

— Primul lucru pe care-l ai de făcut e să cobori siguranța. Cu alte cuvinte, muți chestia asta pe „F”...

Demonstră modul de funcționare a butonului de siguranță.

— Apoi selectezi pentru automat sau foc cu foc. Acesta este butonul selector pentru asta; „A” este automat...

Îi arătă cum funcționează butonul selector.

— Apoi apeși trăgaciul. Cocoșul țăcăni în poziția de tragere. Dacă ar fi avut magazia încărcată la locul ei, bolțul ar fi lovit capul cartușului, ar fi detonat capsa și acesta ar fi pornit ca din pușcă. Apoi, bolțul revine în poziția inițială. Dacă este pe foc cu foc, pentru a trage din nou ar trebui să eliberezi trăgaciul și să-l apeși din nou. Pe automat – ținând trăgaciul apăsat încontinuu –

arma ar face *bum-bum-bum* cu o viteză de șase sute cincizeci de gloanțe pe minut, până se termină muniția. Noi încercăm să-i învățăm pe oameni să decupleze după o rafală de trei gloanțe – e nevoie de puțin exercițiu – pentru că altfel, cum se întâmplă când manevrezi orice pistol automat, mușchii trăgătorului tind să se contracte involuntar, ridicând țeava armei, și ratezi ținta.

Se uită la Britton.

— Sper că ai luat notițe. Va urma un test.

— Când spui „încercăm să-i învățăm pe oameni”, te referi la Forțele Speciale, nu?

Castillo încuviință cu o mișcare a capului.

— Ai tras cu pistoale automate, nu-i așa?

— Da. Dar nu cu ăsta.

— Multora la place Madsen-ul, zise Castillo.

Îi înapoie arma lui Britton.

— Tija culisantă e înainte, zise el. Comută siguranța pe „S” și selectorul de foc pe „A”, îl instrui el, și când Britton se uită la el, adăugă: Da, acum, te rog, Jack.

Britton se execută.

— Okay. Acum poți să pui magazia la loc. I-o dădu înapoi, îl urmări când Britton o introduse, după care continuă: Bun, acum nu trebuie decât să tragi tija de acționare în spate, să cobori siguranța și să apeși pe trăgaci.

— Am priceput, spuse Britton.

— Bun, făcu Charley. Acum, pune-l cu grijă pe raftul ăla. Nu cred că vei avea nevoie de el acum, și eu vreau să-mi mănânc sandvișul. Nu ți-e foame, Jack?

— Nu. Mersi.

— Ești sigur? Astea arată bine, rosti Charley și se întinse după unul.

•

Castillo tocmai termina o felie generoasă de *apfel-strudel* incredibil de gustos – *de ce mă surprinde*? *doar suntem la Spitalul German* – când se auzi un ciocănit în ușa cabinetului. Un bărbat masiv în civil intră și-i dădu colonelului Munz o pungă de plastic mică, resigilabilă.

— Și, *mi coronel*, au venit niște americani care îl caută pe *señor* Castillo.

Munz nu răspunse direct. Ridică punga. Castillo văzu că în ea se găseau două tuburi de cartușe explodate.

— Mai sunt și altele, nu? N-o să avem nevoie de astea la tribunal?

— Sunt douăzeci și patru, *mi coronel.* Încă mai căutăm. E posibil ca unii trecători să fi luat câteva ca suvenire.

Munz deschise punga și scoase un tub de alamă, îl examină cu atenție și i-l dădu lui Castillo.

— De producție israeliană, zise el. Același an ștanțat ca pe cele pe care le-am găsit în taxiul de pe Avenida Tomas Edison.

Castillo luă tubul și i-l pasă lui Britton.

— Avem acum dovezi concludente că, în 1999, Israelul a fabricat muniție de 9 milimetri, spuse el.

Munz zâmbi.

— Nu zâmbi, îl admonestă Castillo. Nu-mi vine în gând ce altă dovadă concludentă avem. Se uită la Britton. Doar ca să-mi satisfac curiozitatea, ce gloanțe sunt în Madsen-ul ambasadei?

Britton scoase o magazie curbată din buzunar, extrase un cartuș și-i examină baza.

— Israel, 1992, zise el.

— Iată o dovadă concludentă că băieții răi au muniție mai nouă decât băieții buni, rosti Castillo. Nu că ar avea importanță, dar acum încep să mă întreb dacă vom avea vreodată ocazia să răspundem la foc.

— Le vrei? zise Munz din cap.

— Da, mulțumesc, răspunse Castillo și luă punga de plastic, puse în ea cartușul pe care Britton i-l dădu, o sigilă și o lăsă să cadă în buzunar.

— Americani care mă caută? îl întrebă el pe omul lui Munz.

— *Sí*, *señor*.

Charley făcu semn să fie aduși înăuntru.

Un civil – Castillo îl recunoștea după chip de la ședința de brainstorming, însă nu-și amintea numele lui – și un pușcaș marin. Primul bărbat, pe la douăzeci și cinci de ani, avea ten măsliniu și Castillo trase concluzia că era probabil unul dintre agenții Administrației Antidrog. Avea o pușcă M-16.

Pușcașul marin, îmbrăcat în haine de camuflaj și cu o Beretta într-un toc legat de centură, era caporal.

— Eu sunt Castillo. Pe mine mă căutați?

— Solez, domnule Castillo. Administrația Antidrog. Mi s-a spus să mă prezint în fața dumneavoastră și să vă execut ordinele.

— Vorbești spaniola, domnule Solez? întrebă Castillo în spaniolă.

— Am vorbit-o înainte să învăț engleza, replică Solez în aceeași limbă.

Castillo îi identifică accentul.

— Și de unde anume ești din Texas? întrebă, tot în spaniolă.

— Din San Antonio, *señor*.

— Și eu.

— Da, domnule, știu.

— De unde știi?

— Tatăl meu este Antonio Solez, domnule. Cred că-l cunoașteți.

Antonio Solez fusese prieten cu bunicul lui Castillo, un chip familiar atât de la birouri, cât și de la ranch-uri, unul dintre cei care purtaseră sicriul la funeraliile lui Don Juan Fernando Castillo. Imaginea lui, un bărbat masiv și oacheș, stând de cealaltă parte a mormântului deschis, cu pieptul tresăltând și lacrimi curgând nestingherite pe obraji, prinse contur în mintea lui Castillo.

— Într-adevăr, îl cunosc. Ce mai face?

— Continuă să aibă grijă de Don Fernando, zise Solez, cu un zâmbet. Lui Charley îi luă câteva clipe să înțeleagă. Îi întoarse zâmbetul.

— Când a-nceput vărul meu gras și urât să-și spună „Don Fernando”?

— Oamenii au început să-i spună așa după ce a murit Don Fernando. Cred că-i place. Știu că lui doña Alicia îi place.

— Tu ești Ricardo, nu-i așa? Ultima dată am auzit că erai la College Station.

— *Sí, señor*. Am absolvit în 2001 și am intrat direct la Administrația Antidrog.

— Nu e nevoie să-mi spui „domnule”. Și te rog să n-o faci.

Solez aprobă din cap.

— De ce n-ai spus nimic la ședința aia de brainstorming? întrebă Castillo.

Solez ridică din umeri.

— Nu eram sigur că-ți vei aminti de mine.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc. Îmi pare rău.

Solez ridică iar din umeri.

— Nicio problemă. Aveai alte treburi pe cap. Suntem amândoi departe de San Antonio.

— Mă bucur foarte mult să te văd, Ricardo, mărturisi Castillo. Ai auzit ce s-a întâmplat?

Solez dădu din cap că da.

— Acum e în sala de operație, zise Castillo.

— Va fi acolo probabil încă două ore. Din momentul în care coboară din lift și până când plecăm de aici, vreau ca tu sau agentul special Britton… vă cunoașteți?

— Ne-am întâlnit.

— Dacă tot vorbiți despre mine, mi-ar plăcea să o faceți în engleză, Charley, spuse Britton.

— Scuze, făcu Castillo, acum în engleză. Se pare că agentul special Solez nu e doar un texan ca mine, dar și că familiile noastre au fost prietene de generații.

— Tatăl meu e inginer-șef la Castillo Properties, zise Solez cu mândrie. Se ocupă de tot, mai puțin de partea cu petrolul.

Britton se uită la el și încuviință.

— Okay, urmă Castillo, din momentul în care agentul special Schneider iese din sala de operație și până când o scot naibii de aici, vreau ca unul dintre voi, de preferat amândoi, să fiți cu ochii pe ea.

— S-a făcut, zise Britton. Solez aprobă din cap.

— Vor fi și oameni de la SIDE, desigur, spuse Munz.

Britton și Solez încuviințară amândoi din cap.

Castillo se răsuci spre pușcașul marin și îl studie îndeaproape pentru prima dată. Nu era mai înalt de unu șaizeci și patru-unu șaizeci și cinci și nu cântărea mai mult de șaizeci și cinci de kilograme. Părea să aibă în jur de șaptesprezece ani.

Credeam că pușcașii marini puși în slujba ambasadei trebuie să aibă unu șaptezeci și optzeci de kilograme sau mai bine. *De unde-a apărut piticania asta*?

O, *da*. *Regula de Război Treisprezece B*: „*Orice organizație militară cu forță autorizată de doi sau mai mulți oameni va avea obligatoriu un șoarece de birou*”.

Piticania asta este funcționarul detașamentului de pază al pușcașilor marini, *transformat acum în șofer*.

— Tu ești șoferul, nu-i așa, caporale?

Acesta luă poziția de drepți.

— Nu, domnule. Șoferul este în mașină, domnule. Șeful m-a instruit să vă spun, domnule, că o mașină blindată nu este încă disponibilă și să vă sugerez să luați măsurile cuvenite de precauție până când va fi găsită una.

— Okay.

— Numele meu este caporal Lester Bradley, domnule. Sunt bodyguardul dumneavoastră, domnule.

Un moment se lăsă tăcerea, după care Jack Britton fu cuprins dintr-odată de un acces de tuse. Colonelul Munz, acum roșu la față, și agentul special Solez deveniră pe dată fascinați de radiografiile expuse în cabinet.

Maiorul C.G. Castillo – după ce-și acoperi gura cu mâna, ca să nu se vadă că-și mușcă buza cât poate de tare; un singur chicot, aluzia unui hohot înfundat, din partea lui sau a oricui altcuiva, ar declanșa ceva aproape de isterie din partea tuturor – decise în cele din urmă că se poate încrede în propria voce.

— Ei, mă bucur să te am, caporale, zise el. Știu cât de serioși sunt pușcașii marini.

— *Semper fi*, domnule, rosti cu sinceritate caporalul Lester Bradley.

Colonelul Munz renunță la examinarea radiografiilor și, probabil nefiind sigur că poate să vorbească, făcu semn cu o înclinare din cap spre ușă că vrea să discute în particular cu Castillo.

— Scuzați-mă un minut, băieți. Revin imediat, zise Charley și-l urmă pe Munz pe coridor.

Munz puse mâna pe brațul lui Castillo.

— Acum, că ești sub protecția Corpului de Marină SUA, Karl, te deranjează dacă te părăsesc?

— Nu-i subestima pe pușcașii marini, Alfredo. Sunt oameni simpatici, pe care oricine și-i dorește de partea sa.

— Și toți sunt ca țâncul ăla?

— Nu-i străbate des fiorul îndoielii de sine, spuse Charley.

— Și nici pe tine n-ar trebui să te străbată, Karl, zise Munz serios. Sunt în branșă de ceva vreme și am întâlnit foarte puțini oameni înzestrați cu atâta talent natural ca tine.

— Iau asta ca pe un mare compliment, Alfredo.

— Asta și se voia a fi. Ascultă-mă, Karl. Nu te lăsa influențat de ce s-a întâmplat acolo…

Se referă la faptul că eram pe punctul de a leșina.

— … Ar fi ceva neînordine cu omul care, uitându-se la un glonț înțepenit în craniul femeii pe care o iubește – un glonț care, pe toți sfinții, i-ar fi putut răpi viața –, n-ar fi afectat așa cum ai fost tu.

Castillo îi întâlni ochii, dar nu spuse nimic.

Munz îl strânse de braț.

— Și fii atent la ce a spus bodyguardul tău, cum că n-ai o mașină blindată, rosti Munz cu un surâs în colțul gurii. Presupun că te vei duce la ambasadă, da?

De ce nu? *Doctorul Moș Crăciun a zis că Betty va sta acolo două ore*. *Iar eu trebuie să vorbesc cu Washingtonul pe o linie sigură*.

Castillo încuviință din cap.

— Am reținut bine informația.

— Te va escorta o mașină SIDE, spuse Munz și-i oferi lui Castillo mâna. Rămas-bun, Karl!

Rămas-bun? *Ce înseamnă asta*?

— Mersi pentru tot, Alfredo.

— Mă voi ruga pentru doamna ta, Karl, zise Munz, atinse umărul lui Castillo, apoi se îndepărtă iute de-a lungul coridorului în direcția liftului.

Charley se întoarse în cabinet, le spuse lui Britton și lui Solez că se duce la ambasadă și să-l sune dacă află ceva, orice, după care – sub atenta supraveghere a caporalului Bradley, bodyguardul său – coborî la subsol și urcă în mașina neblindată a ambasadei.

Pe drum, mobilul lui sună și el răspunse cu inima în gât. Era ambasadorul Silvio, care-l informă că doamna Masterson nu se răzgândește în privința participării la ceremonia de la Catedral Metropolitana.

— Sunt în drum spre ambasadă, domnule. Ca să vorbesc cu Washingtonul. Vreți să aștept să ajungeți și dumneavoastră?

— Te rog, Charley. Sunt acolo în treizeci de minute.

TREI

Ambasada Statelor Unite

Avenida Colombia nr. 4300

Buenos Aires, Argentina
20:40, 24 iulie 2005

— Casa Albă.

— Aici C.G. Castillo. Vreau să vorbesc pe o linie si...

— Așteptam telefonul dumneavoastră, domnule. Rămâneți pe fir, vă rog.

— Biroul secretarului Hall. Doamna Kensington la aparat.

— Îl avem pe domnul Castillo pentru secretarul Hall, doamnă Kensington. Această linie este securizată.

Doamna Kensington apăsă butonul interfonului, grăi: „Ridică, șefule. E Charley pe o linie sigură”, apoi formă alt număr pe telefonul sigur.

Charley ascultă când ea spuse:

— Îi avem pe secretarul Hall și pe domnul Castillo pe o linie sigură pentru un apel-conferință cu directorul Montvale.

Rahat!

Charles W. Montvale, fost adjunct al secretarului de stat, fost secretar de Finanțe și fost ambasador la Uniunea Europeană, era recent numitul director al serviciului național de informații. Presa îl botezase prompt „țarul informațiilor”.

— Charles Montvale.

O, *rahat*, *din nou*! *Vorbește ca și când ar strânge din dinți*.

— Ești bine, Charley? își făcu intrarea pe fir secretarul Hall.

— Sunt bine, mulțumesc, Matt. Și tu? zise directorul Montvale, cu o adiere de amuzament condescendent în voce.

— Castillo, ești pe recepție? întrebă Hall, iar în tonul lui se simțea o undă de iritare.

— Da, domnule.

— Ești bine, Charley?

— Da, domnule. Sunt foarte bine.

— Și fata?

— E în operație acum, la Spitalul German. A încasat trei gloanțe...

— Am dreptate când presupun că a treia persoană care participă la această convorbire este maiorul Castillo? îl întrerupse directorul Montvale. Părea în continuare amuzat.

— Da, domnule, răspunse Castillo.

— Eu sunt Charles Montvale, maior. Știi cine sunt?

Acum, vocea lui era serioasă.

— Da, să trăiți!

— Președintele mi-a cerut să preiau apelul tău, maior. Înțelegi?

— Da, să trăiți!

— Această convorbire este înregistrată. Poți continua, te rog.

— Stai așa, Charley, făcu Matt Hall glacial. Domnule Montvale, să clarificăm niște lucruri înainte.

— Este vreo problemă?

— Mai multe, mă tem. Pentru început, nu-mi place să fiu informat că discuția la care particip este înregistrată. N-ai spus nimic despre asta când i-ai zis asistentei mele executive că vrei să asculți convorbirea.

— De fapt, cu asistenta ta executivă a vorbit asistenta mea executivă, explică Montvale, iar înregistrarea discuțiilor mele telefonice – mai ales cele de această natură – este procedura standard.

— Nu este însă și procedura mea standard. Vreau să mă asiguri că aparatul de înregistrare a fost închis, că ceea ce s-a înregistrat până acum va fi șters și că altcineva în afara noastră nu participă la discuție.

— Vreau să am la dispoziție caseta acestei conversații în caz că președintele o va solicita, când îi voi raporta încheierea teleconferinței.

— Să-nțeleg că nu mă poți asigura că recorderul este închis?

— Sincer, nu-ți înțeleg atitudinea, domnule secretar Hall.

— Asta înseamnă da sau nu, domnule Montvale?

— Jo-Anne, închide recorderul! ordonă Montvale după un moment.

— Și șterge tot ce s-a înregistrat, insistă Hall.

— Te rog, Jo-Anne, șterge tot ce s-a înregistrat până acum.

— Mulțumesc.

— Ai spus că sunt mai multe probleme, domnule secretar Hall?

— Maiorul Castillo lucrează pentru mine. Eu îi spun când să vorbească și când nu. S-a înțeles?

— Pot să-ți amintesc, domnule secretar, că toți lucrăm pentru președinte? Și că la ordinul șefului statului am preluat acest apel?

— Maior Castillo, spuse Hall. Înțelegi că primești ordine fie de la președinte, fie de la mine? Și doar de la președinte și de la mine?

— Da, să trăiți!

— Desigur, voi clarifica situația cu președintele, zise Montvale.

— Amândoi o vom face, domnule Montvale, spuse Hall, apoi, când nu primi niciun răspuns, continuă: Okay, Charley, vorbește.

— Domnule, ambasadorul Silvio este alături de mine. Ne aflăm în biroul său de la ambasadă. Convorbirea este pe difuzor.

— Bună seara, domnule ambasador! salută Hall. Ai auzit ce s-a discutat până acum?

— Da, domnule secretar, am auzit, spuse Silvio.

— Îl cunoști pe directorul serviciului național de informații, domnul Montvale?

— Da, domnule. Îl cunosc pe ambasador. Bună seara, domnule!

— Ce mai faci, Silvio?

— Foarte bine, domnule. Mulțumesc.

— Am încercat să te sun, Silvio, mai devreme, când președintele mi-a cerut să mă implic în cazul acesta. Nu am reușit să te găsesc.

— Când se întâmpla asta, domnule?

— Acum patruzeci și cinci de minute, o oră. Sunt curios de ce nu erai disponibil.

— Eram cu doamna Masterson, domnule.

— Și n-ai fost informat că te sun?

— Am cerut să nu fiu deranjat în timp ce voi fi cu ea, domnule Montvale.

— Nici pentru un apel din partea mea?

— Din partea oricui, domnule. Intenționam să vă sun după ce domnul Castillo va fi încheiat discuția cu secretarul Hall.

— Mărturisesc că-i o alegere stranie a priorităților. Vorbește-mi însă mai bine despre doamna Masterson. Președintele este extrem de preocupat.

— Da, domnule.

— Domnule Montvale, interveni Hall. Poți să-ți sugerez, cu tot respectul, să-i telefonezi ambasadorului Silvio după ce maiorul Castillo va termina să-mi transmită raportul său?

— Se pare că nu pricepi, nu-i așa, Hall, că acționez la ordinele președintelui?

— Judecând după tonul vocii tale, Charley, și dacă n-aș ști că nu e așa, aș putea crede că doi dintre cei mai importanți membri ai personalului meu încearcă să se facă praf din vorbe, grăi președintele Statelor Unite. Sper că nu vă deranjează, băieți, dacă mă alătur discuției, nu?

— Sigur că nu, domnule președinte, făcu Montvale.

— Bună seara, domnule! zise Hall.

— Ești cu noi, Charley? întrebă președintele.

— Da, domnule, răspunse Castillo. La fel este și ambasadorul Silvio, domnule.

— Am pierdut multe? Nu-mi place să vă cer să o luați de la capăt, însă pur și simplu n-am reușit să scap de idiotul… de distinsul meu vizitator.

— Tocmai eram pe punctul de-a începe, domnule președinte.

— Începe cu starea domnișoarei agent, îl îndemnă șeful statului.

— Da, domnule. Agentul special Schneider este în operație. A suferit trei răni prin împușcare cu un pistol automat Madsen de 9 milimetri…

•

Castillo avu nevoie de aproximativ cinci minute ca să raporteze cele întâmplate și cele planificate să se întâmple. Președintele îl întrerupsese de trei ori, o dată pentru a întreba unde era poliția argentiniană când mașina ambasadei a fost atacată, a doua oară pentru a întreba ce credea Castillo despre calitatea tratamentului medical de care beneficia agentul special Schneider și a treia oară pentru a-l chestiona în legătură cu ce s-a făcut în privința notificării familiei lui Schneider și aceleia a sergentului Roger Markham.

— Cam asta e tot, domnule, conchise Castillo.

Urmară zece secunde de tăcere, după care președintele luă cuvântul:

— Dumneata, domnule ambasador, n-ai avut prea multe de sus. Pot înțelege de aici că ești de acord cu Charley?

— Da, domnule, spuse Silvio, simplu. Vedem lucrurile, în linii mari, la fel.

— Și mi-ai fi spus dacă n-ar fi așa?

— Da, domnule, zise Silvio.

Urmă o altă pauză lungă, urmată de vocea președintelui:

— Ați auzit vreodată povestea aceea despre oamenii care s-au dus la președintele Lincoln pentru a-i spune că generalul Grant era un bețiv ordinar? Lincoln era sătul până peste cap de ciorovăiala celor din anturajul său și istoria ne spune că avea un temperament dat naibii. Însă de data aceasta și-a păstrat cumpătul. Președintele Lincoln a zis: „Ei bine, aflați ce anume bea generalul Grant și-am să mă ocup ca și ceilalți generali ai mei să primească din belșug”.

Șeful statului făcu o pauză.

— Acum, domnule ambasador, schimbând subiectul, mă întreb dacă ești bun să-mi trimiți, prin intermediul maiorului Castillo, o sticlă din ceea ce ați băut voi doi. O voi împărți cu secretarul Hall și directorul Montvale.

— Va fi plăcerea mea, domnule președinte, spuse Silvio, zâmbetul simțindu-i-se în glas.

— Sunt doar curios, întrebă președintele, ce anume era?

— Maiorul Castillo, domnule, apreciază la fel ca mine un vin local, un cabernet sauvignon de la bodega Sentenir din Mendoza.

— Abia aștept să-l degust, zise președintele. Poate două sticle ar fi mai bine decât una singură. Și mai bine să fie o ladă.

— Da, domnule.

— Încă un lucru, făcu președintele. Charley, îți păzești pielea?

— Da, domnule.

— De fapt, cred că ce vreau să te întreb e cine te ajută să-ți păzești pielea.

— Domnule, în timp ce vorbim, bodyguardul meu, un pușcaș marin, stă dincolo de ușa biroului ambasadorului.

— Ei bine, fă ce spune el, Charley. Sunt deja prea mulți oameni care cad sub gloanțe acolo.

— Da, domnule, așa voi face.

— Dacă nu mai aveți de adăugat ceva, cred că asta e tot.

Nimeni nu deschise gura.

— Okay. Ne vedem mâine, spre seară, Charley. Și, *Charles*, cred că ar fi o idee bună dacă ai veni și tu cu noi în Mississippi.

— Desigur, domnule președinte, spuse directorul serviciului național de informații Montvale.

PATRU

Când Castillo ieși din biroul ambasadorului Silvio, caporalul Lester Bradley sări în poziția de drepți și spuse:

— Doi ofițeri de aviație vor să vă vadă, domnule. Le-am cerut să aștepte în anticameră.

— Mulțumesc, caporal, zise Castillo și intră în încăpere, unde îi găsi pe colonelul Jack Torine și pe pilotul aparatului Gulfstream – dacă îi auzise cândva numele, Castillo nu și-l amintea acum – stând pe două din scaunele așezate lângă perete. Amândoi erau în haine civile: jachete sport și pantaloni largi. Tocmai voiam să vă sun, zise Castillo, strângând mâna lui Torine.

— Am auzit ce s-a întâmplat, spuse acesta. Care e starea tinerei agente? Betty?

— Betty a încasat trei gloanțe. Acum se află în operație.

— Simpatică fată, făcu Torine. O să se facă bine?

— Iisuse Hristoase, sper că da, zise Castillo. Plec la Spitalul German de aici.

— S-a schimbat cu ceva planul de mâine?

— Nu. Doamna Masterson a decis să meargă mai departe cu toată șarada aia. Jake, tocmai mi-am amintit sau cred că mi-am amintit ceva despre dotarea medicală a Gulfstream-ului.

Torine ridică din umeri, indicând că nici el nu știe nimic, apoi întrebă:

— Walter?

— Da, aparatul C-37 are dotare medicală de urgență, confirmă locotenent-colonelul.

— Și există la bordul aparatului pe care îl pilotezi, colonele? întrebă Charley.

— Da, există.

— Spune-mi ce conține, te rog.

— Pot întreba de ce te interesează?

— De ce, sunt informații clasificate, Walter? sări Torine, sarcastic.

— Da, domnule, sincer să fiu, sunt. Configurația întregii Aeronave Prezidențiale 89 a Grupului Aeropurtat este clasificată…

— Iisuse Hristoase! explodă Torine. Și tu-ți faci probleme că maiorul Castillo nu are aprobarea necesară… sau poate eu?

Un moment, Charley crezu că tânărul pilot exact asta va spune, dar apoi, în vreme ce Castillo îl studia, gândi: *Pișăciosului ăstuia de pilot abia acum i-a picat fisa că un colonel trimis prin ordin prezidențial ca pilot al unui Globemaster nici nu se pune problema să nu aibă aprobarea necesară*, *și cum el era superior în grad*, *dacă el spunea că e-n regulă să descrii configurația Gulfstream-ului*, *orice scurgere de informații i-ar fi imputată direct*.

— Trei dintre scaunele din stânga cabinei pot fi așezate în poziție orizontală, începu pilotul. Avem saltea și așternuturi – din cele de cauciuc și din cele normale – depozitate în spatele cambuzei. În spatele panoului, lângă așternuturi, se mai află câteva aparate medicale. Un tensiometru, lucruri de genul ăsta, și o mască cu oxigen, conectată la rezerva principală de oxigen a aeronavei.

— La ce te gândești, Charley? întrebă Torine.

Castillo nu răspunse direct.

— Colonele, dumneata ai venit direct de la Washington, zise Charley. Pot extrapola, considerând că puteți merge pe rută directă de la Jorge Newbery la Philadelphia?

— Ești pilot, maior Castillo?

Aha! *Cineva i-a vândut pontul – și cred că știu cine – că are de-a face cu un umil maior*. *De aceea nu vrea să aflu secretele Gulfstream-ului*.

— Da, sunt, spuse Castillo.

— Cu experiență în zboruri la distanță lungă?

— Știu că a zburat pe scaunul copilotului cu un 727 din Costa Rica la MacDill și că a folosit comunicarea radio și tot restul, zise Torine, zâmbindu-i lui Charley. Ce-i cu întrebările astea, Walter?

— Domnule, ar fi mai ușor dacă maiorul ar cunoaște problemele implicate de un zbor pe o asemenea distanță.

— Crezi că aparatul tău poate ajunge de aici la Philadelphia zburând fără escală sau nu, Walter? Iisuse Hristoase! răbufni Torine.

— Teoretic, da. Dar ar fi prudent să luăm în calcul realimentarea, în cazul în care consumul de combustibil îl depășește, din cine știe ce motiv, pe cel estimat.

— Să luăm în calcul cel mai mare consum posibil, colonele. Poți ajunge de aici la Miami?

— Foarte probabil. Garanții nu există niciodată.

— Dar la MacDill? întrebă Castillo. Ca escală de realimentare?

— Foarte probabil, repetă locotenent-colonelul, după ce se gândi câteva clipe.

— Mulțumesc, spuse Castillo.

— Ipotetic vorbind însă, o escală la MacDill trebuie anunțată din timp – cu douăsprezece ore înainte, cred, o să verific –, în ideea realimentării unei aeronave în tranzit.

— Eu nu vorbesc ipotetic, colonele, zise Castillo. Iată ce se va întâmpla: ambasadorul Silvio aranjează în momentul de față prezența la bord a unui doctor american…

Tăcu și se uită la Torine.

— … care din fericire (a) este un cubanez din Miami și (b) se află în oraș la un seminar la Universitatea Belgrano, și a unei asistente sau poate chiar două.

Torine dădu din cap a înțelegere și Castillo își întoarse atenția spre locotenent-colonel.

— Tu vei zbura cu agentul special Schneider, doctorul și asistentele de aici la Philadelphia în cel mai scurt timp posibil – poate mâine, poate poimâine –, imediat ce doctorii spun că poate să suporte drumul.

— Cine a stabilit asta, domnule maior?

— Eu, rosti Castillo încet.

— Mă tem că n-o pot face, domnule maior. Ordinele mele erau să aduc aici echipa FBI, după care să o aduc înapoi la Washington.

— Ascultă-mă cu maximă atenție, colonel Newley, zise colonelul Torine pe un ton glacial. Îți spun că maiorul Castillo are toată autoritatea necesară pentru a-ți ordona orice. Acum, poți accepta asta și să execuți de bunăvoie ordinele pe care ți le dă sau eu voi lua legătura prin telefon cu generalul McFadden la centrul de comandă și-l voi informa că, după ce te-am eliberat din funcție pentru obstrucționarea unei misiuni prezidențiale, îl numesc la comanda Gulfstream-ului pe copilot și-l pun în locul acestuia pe un membru de rezervă al echipajului meu, iar pe tine te trimit înapoi la Andrews cu un zbor de linie.

Generalul Albert McFadden, Forțele Aeriene SUA, era comandantul-adjunct al centrului de comandă.

Chipul locotenentului-colonel Walter Newley păli. Înghiți în sec, apoi spuse, foarte încet:

— Da, domnule.

— Asta înseamnă că-nțelegi că te afli sub ordinele maiorului Castillo?

— Da, să trăiți, zise cu jumătate de gură locotenentul-colonel Newley.

— Poftim? N-am auzit bine. Trebuie să vorbești ca un ofițer de aviație, nu ca un fătălău cu insignă de însoțitor de zbor.

— Da, să trăiți! rosti locotenentul-colonel Newley, mult mai tare.

— Așteaptă-mă pe coridor, te rog, colonele, zise Torine, pe un ton normal.

— Da, domnule.

Torine așteptă să se închidă ușa și se întoarse spre Castillo.

— Charley, începu el, după care văzu că Lester Bradley, pușcașul marin, auzise schimbul lor de replici. Fiule, întrebă Torine, cred că nu ți-a ajuns la urechi mare lucru din conversația anterioară, nu?

— Ce conversație, domnule? întrebă caporalul Bradley.

— Singurul lucru care-mi place mai mult decât un pușcaș marin e un pușcaș marin cu surzenie selectivă, zise Torine.

— Cer permisiunea să vorbesc, domnule.

— Vorbește.

— În timpul antrenamentului de la Quantico, domnule, ni se spune că vom auzi lucruri pe care vom uita imediat că le-am auzit.

— Mulțumesc, zise Torine. Acum, fiule, te rog să te duci pe coridor un moment, ca să nu fie nevoie să uiți ce vom discuta eu și maiorul Castillo.

— Da, domnule, răspunse caporalul Bradley și ieși din încăpere.

După ce se închise ușa, Torine zise:

— Habar n-am ce-a fost drăcovenia aia cu Newley, însă am sentimentul că nu e doar dorința lui de-a face pe ticălosul care respectă la literă regulamentul.

— Știa că sunt maior. Trebuie să i-o fi spus cineva, fiindcă n-a aflat-o de la mine. Și cred că știu cine.

Torine făcu un gest de „vreau să aud”.

— Este un agent FBI, de la ambasada din Montevideo. Îl cheamă Yung. Cred că m-a luat la ochi.

— Nu cred că înțeleg.

— Howard Kennedy mi-a spus că e unul dintre peștii lor mari...

— Kennedy e aici? întrebă Torine, vizibil surprins.

— A fost. Kennedy a zis că obișnuia să lucreze cu individul ăsta și că orice-ar fi ceea ce face el în Montevideo – oficial, se ocupă de spălarea de bani – e doar o acoperire.

— Pe asta o să-ncerc să o descâlcesc în timp ce tu o să continui, Charley.

— Cred că FBI încă este interesat de Charley Castillo. Ceea ce polițiștii ar numi „localizați, dar nu rețineți". Kennedy este în continuare foarte îngrijorat de cei pe care-i numește „foștii lui asociați", iar el nu e deloc prost. FBI crede că-i pot conduce la Pevsner și/sau Kennedy.

— Charley, am fost acolo, cu tine, când președintele le-a spus directorilor CIA și FBI să-l lase în pace pe Pevsner. Eu am interpretat asta ca însemnând să-i lase în pace pe Pevsner și pe oamenii care lucrează pentru el.

— Acesta-i motivul principal pentru care îți spun asta acum, Jack. Cineva l-a anunțat pe corespondentul *New York Times* de aici și pe alți câțiva că agentul președintelui e în oraș, și cineva i-a spus colonelului Newley că eu sunt maior. Și probabil o piază-rea. „Ai grijă la pârlitul ăla, îți poate scoate ghinionul în cale". Sunt eu paranoic sau este posibil ca FBI să ignore ceea ce noi doi numim ordin direct de la președinte?

Colonelul Torine se gândi la asta un moment, apoi spuse:

— Ei bine, știi ce se spune, Charley.

— Nu, ce se spune?

— Doar fiindcă ești paranoic nu înseamnă că omuleții verzi nu încearcă să te castreze cu macetele.

— Au, făcu Charley, chicotind.

— Ce ai de gând să faci în privința asta? întrebă Torine.

— Instinctul îmi spune că nu trebuie să fac nimic în clipa de față. Poate fiindcă sunt nițel speriat de lovitura pe care mi-au aplicat-o și nu vreau să-l ard pe ticălos până când nu sunt sigur că este ticălos. Și mai vreau să aflu la ce se referea Howard Kennedy când mi-a zis că ceea ce face Yung în Montevideo e orice numai verificarea declarațiilor bancare, nu.

— Ce altceva ar putea să facă?

— N-am idee, însă știu că-n clipa în care FBI află că l-am zgândărit, el va renunța la activitate și atunci nu voi afla niciodată.

Torine ridică din umeri.

— Tu hotărăști, Charley. Nu mă pot implica. Ce vrei să fac cu Newley?

— Vezi să pregătească avionul. Pune-l să stea pe aici până îl aducem pe doctor să se uite la avion și să ne spună de ce altceva vom mai avea nevoie.

— Bine, zise Torine. Charley, am un tip la Ezeiza care poate pilota Gulfstream-ul. L-am adus cu mine doar ca să fiu sigur. Spune-mi doar și-i cer să-l piloteze el.

— Nu, nu vreau să fac asta. Dacă renunți la Newley, cariera lui s-a dus pe apa sâmbetei. A făcut ceea ce a considerat el că era corect și cred că l-ai pus la punct.

— Tu decizi. Acum ce ai să faci?

— Mă întorc la spital și aștept să iasă Betty din sala de operație.

— Vrei să te însoțesc? După ce voi fi sigur că l-am pus la punct pe Newley? Atât cât să fim siguri că nu va rătăci calea imediat ce punem piciorul pe pământ?

— Mulțumesc, dar nu e nevoie, Jake.

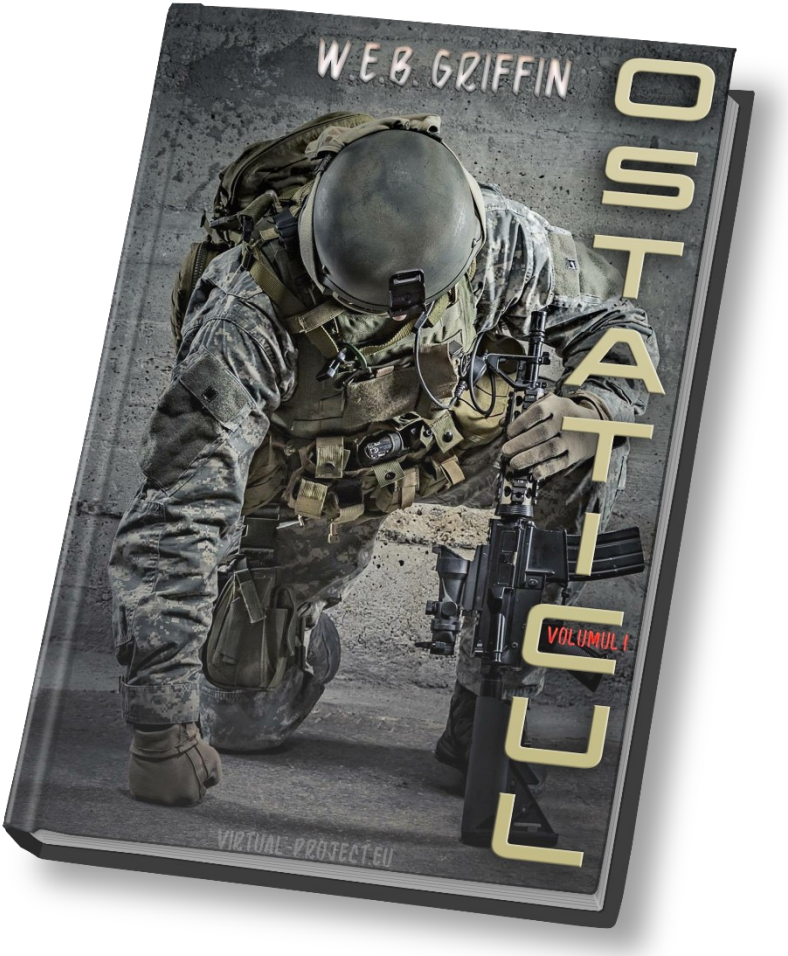

virtual-project.eu